Mattyasovszky Jenő, Kulcsár Ödön

Hód és a szerelem órái

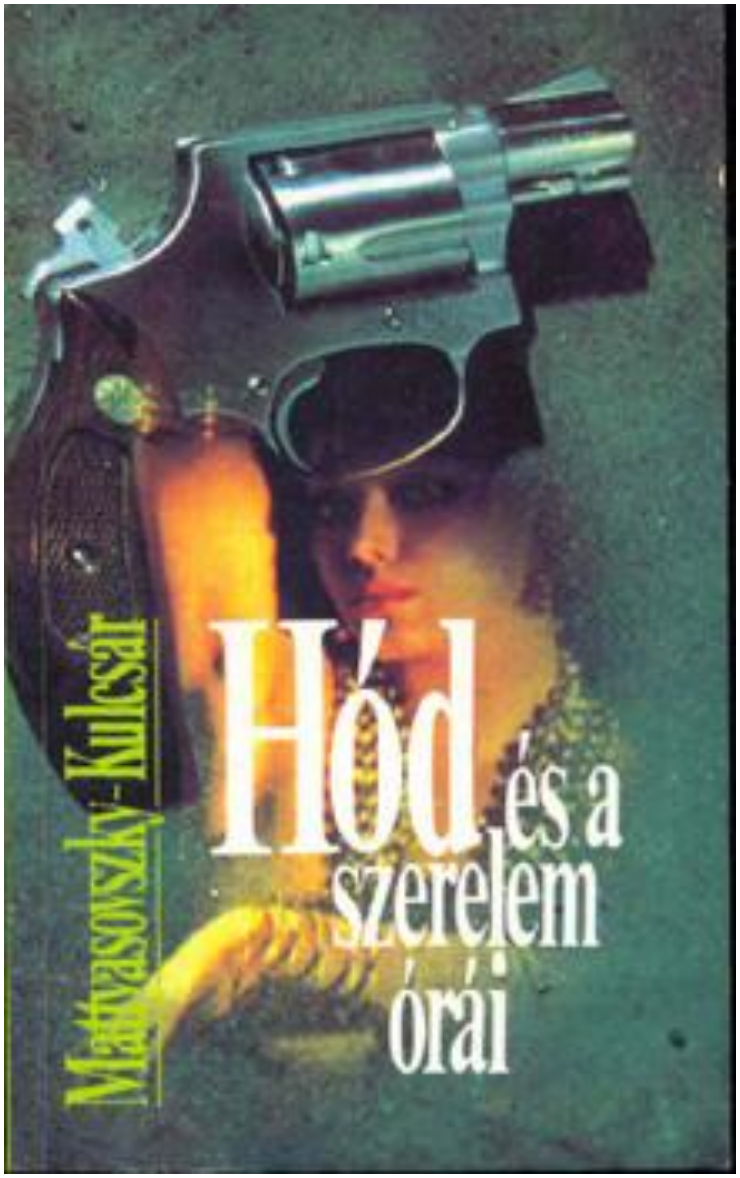

Pannon Könyvkiadó
1991

ISBN 963 795 530 5

Pannon Könyvkiadó, Budapest
A kiadásért felel Urbán Tamás igazgató
Irodalmi vezető Halmos Ferenc
Műszaki vezető Jordán Gusztáv
Szedte és nyomtatta az Alföldi Nyomda
A nyomdai megrendelés törzsszáma: 3179.66-14-2
Készült Debrecenben az 1990. évben
Felelős vezető Szabó Viktor vezérigazgató
Megjelent 6 A/5 ív terjedelemben

1

Már a lovaskocsira is azért tolakodott fel, mert érezte, hogy követik. Nem látta, ki az, azt sem tudta, mióta figyelik, de hirtelen megborzongott, mintha hideg fuvallat érte volna, aztán verejtékcseppek lepték el a homlokát, s egy pillanatra meg kellett állnia, mert lépései elbizonytalanodtak, mint a részegeké. Mélyeket lélegzett, ez segített valamicskét, bár egyre bizonyosabbá vált: valaki jár a nyomában. Éppen indult a kocsi, fel a kastélyhoz, a két szegény ló küszködve vontatta. Két-három lépéssel utolérte, felkapaszkodott, az ülések közé állt, s onnan figyelte, utána ugrik-e valaki. Senki. A kanyarban állt egy nő, vállán kötött fehér kendő, de ő az egyik képekkel telipingált házat nézegette, ügyet sem vetett a kocsira. Tévedett volna? Eddig még sohasem csalták meg az érzései…

Pedig Michael Trester már nem volt fiatal ember. Valamivel túlhaladta az ötvenedik életévét is. Ez főképpen akkor látszott, amikor nem viselte bajor, zergetollas kalapját, mert erősen kopaszodott. Élénk kék szeme azonban fiatalosan csillogott. És valami furcsa mosoly derengett az arcán, amit ismerősei hol sátáninak, hol angyalinak neveztek. De az bizonyos, hogy üzleti ügyeiben csak egyféle volt: sátáni. A főnökei ezért szerették. Így is nevezték: a pálinkás ördög. A pálinkás a vezetékneve miatt ragadt rá, bár Trester nem szerette a töményitalt, s főképpen nem a törkölyt. Pezsgőt ivott vörösborral. Ebből is látszott, hogy nem igazi bajor. Az apja pincérként szolgált egy nagy utasszállító hajón, s ott szerelmesedett össze egy előkelő, unatkozó hölggyel, aki Kölnben megszülte Michaelt, aki az apját egyetlenegyszer látta. A pincér akkor a haditengerészetnél szolgált. Nem sokáig, talán már az első ütközetben meghalt. Pár éves volt még akkor a fiú, de arra emlékszik, hogy az anyja összevissza csókolta örömében, amikor a szépséges villából is kitiltott nagymama elküldte az értesítést: a fia Karl Trester hősi halált halt… Az anyját később egy fiatal kanadai tiszt támogatta, ez a százados szerette a pezsgőt, s az ő kedvéért kellett a kamaszodó Michaelnek is esténként egy-két pohárral innia. Aztán eltűnt a tiszt, hiába írogatott a mama Kanadába, egyszer sem kapott választ. S amikor már mindent eladogattak, s minden pénz elfolyt az itallal együtt, Michael anyja is eltűnt. A Rajnából fogták ki néhány nap múltán. De a baj az volt, hogy Michael nadrágszíja fonta körül szorosan a nyakát. Nem vízbe fúlt. Oda csak bedobták. A fiút letartóztatták, s hiába bizonygatta, hogy ártatlan, nevelőintézetbe zárták. Két vagy három év múltán azonban a fellebbezésnek helyt adott a bíróság, egy buzgó ügyvéd hitt a fiúnak, s addig járta az igazság rögös útjait, amíg bizonyítékok hiányában felmentették Michaelt az új tárgyaláson. De akkor a fiú már csak mosolygott a bíróságon. Angyali mosolya volt. Másnap az ügyvédet kirabolták. Valaki, akit jól ismerhetett, a dolgozószobájában leütötte. Olyan szerencsétlenül, hogy azonnal meg is halt. A gyilkost azóta sem sikerült felderíteni. Michaelnek ugyanakkor valahonnan pénz hullott az ölébe, s elutazott Dél-Afrikába, ahol beállt a zsoldoshadseregbe, később harcolt Vietnamban is az idegenlégióban. Amikor leszerelték, akkor kezdődött el üzleti pályafutása. Erre úgy emlékszik, mint egy rémálomra. A zsoldból maradt pénzét hamar elverte egy szingapúri kaszinóban. S amikor kitámolygott a fülledt éjszakába, öntudatlanul is a város régi, ősi része felé botorkált, s itt szólította meg egy lány. Hívta, menjen el vele, minden kívánságát teljesíti. Azt hitte, hogy Michaelnek van pénze. Amikor már túljutottak mindenen, s fizetni kellett volna, s a lány rádöbbent, hogy erre hiába vár, eltűnt egy szőnyeggel fedett ajtócskán. Néhány pillanat múltán három alázatos mosolyú fiatal férfi lépett be, s ők kérték a pénzt. Michael gyorsan határozott. Az ajtóhoz legközelebb álló férfit ellökte, és az utcára rohant. De mintha valaki jelt adott volna, a közeli kalyibákból is férfiak léptek ki, s a hold fényében megvillantak a kések. Michael megtorpant. Aztán felugrott az egyik kis házikó alacsony erkélyére, s berontott a házba. A kis szobában nem volt senki. Pár lépéssel elérte a túloldali ajtót. Egy újabb kicsi helyiségbe jutott. Itt egy apró, alig pár hónapos gyerek feküdt a szőnyegen. Sírt. Michael rámeredt, aztán felkapta. Arra gondolt, jó lesz túsznak. S szaladt vele tovább. Hallotta, hogy üldözői kiabálnak az utcán. A gyereket a hóna alá fogta, és kiugrott a ház hátsó ajtaján. Valami vízbe. Mély vízbe, mert elmerült. Hamar a felszínre evickélt. Körülnézett. Csatorna volt. Piszkos vizű, bűzös csatorna. Néhány úszótempót tett a túloldalra, amikor eszébe jutott a gyerek. Éppen akkor bukkant fel két-három méterrel távolabb. Michael utána nyúlt, a gyerek krákogva sírt. Lefelé úsztak a csatornán. S nemsokára elérték a tengert. Kikászálódtak a partra. Egy szemétrakás mögé bújva figyelte Michael az üldözők csónakjait. Kilencet számolt meg. A benne ülők üvöltöztek, csapkodták az evezőkkel a szennyes vizet. A tengerbe csak kicsit úsztak be, aztán megfordultak, s eveztek vissza a csatornán. Michael a

tengerparton igyekezett a kivilágított, modern város felé. Vitte magával a gyereket. De mind a kerten bűzlöttek a szennyvíztől. Az egyik sziklás öbölnél Michael úgy határozott, megfürdik. Ruhástul mászott a tengerbe. Belemártotta a gyereket is, akin alig volt valamicske ruhaféle. A szag eltűnt. Sőt az egyik percről a másikra keletkezett gyors hajnali zápor még a sót is lemosta róluk. Az eső miatt Michael az első kis szállodába is betérhetett, s nem keltett gyanút vizes ruhájával. Arra gondolt, meghúzódnak itt, aztán ellóg majd fizetés nélkül. S a gyereket is itt hagyhatja. A recepció egy törött lábú asztal volt, mögötte egy kövér kínai ült. Mondta a szoba árát, de inkább csak a gyereket nézte. Kicsike, matracos, zöldterítős szobába vezette őket. S mielőtt eltávozott volna, megkérdezte: fiú? Michael rábólintott, pedig tulajdonképpen nem is emlékezett rá, hogy látta-e a gyerek fütyijét. A kínai mosolyogva hajlongott, és kihátrált a szobából. Később teát hozott, s titokzatosan közölte, hogy reggelig várni kell. De nem kellett várni reggelig. Talán egy félóra sem telt el, amikor egy fehér, gyűrött ruhájú férfit kísért fel a szállodás a szobába. Kezet nyújtott Michaelnek, és angolul mondott egy összeget. Megfogta a gyereket, aki valóban fiú volt, megforgatta, s újra mondta az összeget, dollárban. Michael ekkor már kitalálta, hogy hová került. Természetesen eladta a gyereket, s mivel a férfi megkérdezte, hogy mikor hozza a következőt, üzleti kapcsolat létesült köztük. Michaelből is ügynök lett, s mivel igen tevékenynek mutatkozott, egy-egy nagyobb ügylet lebonyolítását is rábízták. Később áttelepítették Európába, ahol egy olyan nemzetközi érdekeltségű cégnek lett az üzletkötője, amely háziállatokkal kereskedik. A Domestic Animal Trading Company minden nyugati nagyvárosban létesített irodát, újabban azonban Kairóban, Isztambulban is felállították ügynökségüket. Michael Trester székhelye München volt. Onnan kirándult most ide, Lajos király álomvárához Neuschwansteinbe, de nem a szépséges kastély vagy a táj vonzotta. Találkája volt egy török hegedűművésszel, akit Richard Wagner zenéje iránti csodálata késztetett arra, hogy végigjárja a Wagner-emlékhelyeket. Így jutott el Neuschwansteinbe, s az volt a szándéka, hogy elgyalogol a Pölloth folyócska szakadékot is átívelő hídjához, a Marienbrückéhez, hogy onnan akárcsak annak idején Lajos király, gyönyörködjön a várkastélyban. Ezen a hídon mindig sok a turista, lehet álldogálni, szemlélődni, sőt néhány csodálkozó szót is mondani a híd karfájára könyöklő ismeretlen szomszédnak. Amikor csöngött a telefon Michael asztalán, s jelentkezett a hegedűművész, s közölte, hogy Neuschwansteinbe igyekszik, nem jelentett problémát megjelölni a találka helyét. A zenész azt is mondta, hogy magával viszi a hegedűjét, mert ha alkalom nyílik, játszik majd Wagnertől valamit. Trester tehát elutazott a várhoz. A tó partján leállította a kocsiját, sétálgatott a kicsike faluban, várta, hogy elérkezzék a találka órája, meglepte az érzés: valaki figyeli.

A lovaskocsi felső, kastély alatti állomásáról még gyalogolni kell a kapuhoz. Nagy kanyart tesz az út, hogy a turistákat megkímélje az emelkedőtől. Michael is elindult a többiekkel. Ami a bejáratnál fogadta, nyugtalanná tette. Hosszú, százméteres sorban várakoztak a turisták, kis csoportokat engedtek be, talán tízpercenként. Beállt a sorba, közben hátranézegetett, azt próbálta eltalálni, vajon, aki őt követi, felért-e már a kastélyhoz. Nem látott gyanús embert. De nem sokáig tudott uralkodni az idegein, bement az egyik büfébe kért egy pohár pezsgőt, az ablak elé állt, s a függönyön keresztül a kirándulókat vizsgálgatta. Így történt, hogy felfedezte a hegedűművészt, aki lassan haladt a sorral. Magához szorította a hegedűtokot, nem nézett sem jobbra, sem balra, fejét lehorgasztotta, mintha annyira elfoglalnák komor gondolatai, hogy nem érdekli semmi más a világon. Alacsony férfi volt, sötét ruhát viselt, zakója ujját tenyérnyire visszahajtotta, vöröslött a bélése, olyan érzést keltett mintha a zenész alsó karja lenne véres. Michael szeretett volna jelt adni neki, de nem talált rá elfogadható formát. Így csak a szemével kísérte, hogyan lépked egyre közelebb a kapuhoz. Amikor egy fél óra múltán eltűnt, beengedték egy csoporttal, Michael, mintha filmet nézne, látta, hogy két, ugyancsak sötét ruhás férfi kilép a sorból, és gyors léptekkel ahhoz a kapuhoz igyekszik, amelyen kiengedik a kastélyból a turistákat. A férfiak eltűntek a bokrok mögött. Pár perc múltán azonban a zenész is megjelent a várakozók sora mellett, a bejárati kapunál. Gyorsan körülnézett, aztán szinte futva igyekezett vissza az úton. Michael elnevette magát. S csak annyi mormolt.

– Ügyes… Ez ügyes…

Kiitta a pezsgőt, ez már az ötödik pohár volt, s lassan elindult ő is a hídhoz, vissza az úton. Nem tudta megmagyarázni, miért, de elszállt a bizonytalan érzése, a félelme. Talán a pezsgő. Ami még mindig segített neki… Sétált a nagy fák alatt, hallgatta a madarakat, engedte előzni a turistákat, nem törődött azzal, hogy követik-e. Könnyűnek érezte magát, mosolygott, dudorászott: „Egy macska a fán, egy macska a fán, olyan, mint a macska a fán…" Többet nem tudott a dalból, ezt ismételgette. Aztán megállt, széttárta a kezét, s ezt mondta.

– Ez hülyeség… Én mondom, hülyeség…

Egy nő, akinek kendő takarta a vállát, éppen akkor ért oda. Nem szólt. De a tekintetük találkozott.

Michael megrázta a fejét, eltűnt arcáról a mosoly, döbbenten nézett a nő után. S mintha mágnes vonzaná, indult a nyomában. Közel akart hozzá kerülni, néha már ott lihegett a nyakában. Később lassított. S amikor észrevette, hogy a nő hátranéz, igyekezett eltűnni egy-egy évszázados fa mögött.

– Te követtél engem… Most megtudom, hogy ki vagy… Nem tévesztelek szem elől… Most én követlek… erre nem számítottál, mi?!

Közben a vállkendős nőhöz egy férfi csatlakozott. Bricsesznadrágos, bakancsos, igazi turista. Kezében fémvégű, hegyes görbebot, tele jelvénnyel. A nő élénken magyarázott neki valamit, és közben hátra-hátra mutatott Michael felé. A férfi megállt, megfordult, s a borjával megfenyegette Trestert. Valamit mondott is, de hangját elfújta az egyre erősödő szél.

Michael bandukolt tovább. Kedvetlenül. Arra gondolt, hogy tévedett. Mégsem ez a nő figyelgeti… Annyira letörte ez a hirtelen kudarc, hogy megfájdult a feje. Megdörzsölte a halántékát, összébb húzta magán a zakóját, a gallérját is felhajtotta. Valahonnan sivítva rohant az erdőbe a szél, ropogtatta a fák ágait. Hirtelen kísértetiessé vált az erdő. Egyre kevesebb turista előzte meg Michaelt.

– Vihar lesz… A fene essen belé, vihar lesz…

Az ösvény hirtelen kanyarral fordult a szakadék szélére, a hídhoz. Michael éppen akkor ért oda, amikor szinte varázsütésre megmozdult, s futni kezdett vele szembe a hídról a turisták sokasága, mintha menekülne valaki elől.

– Mi történt? – kérdezgette az ijedt szemű embereket. – Hé, mi történt?

Az egyik férfi a szakadék aljára mutatott.

– Lezuhant valaki… Ott, nézze!

Michael hiába nézett, nem látott semmit. Igaz, a szakadék alját bokrok fedték el előle.

Néhány méternyit őt is visszasodorta a tömeg, de aztán elhúzódott az ösvényről. Megvárta, amíg üres lett a keskeny, hosszú híd. Aztán rálépett, s indult a karfába kapaszkodva. De hirtelen megállt.

Egy hegedűtok feketéllett a híd közepén.

Trester a hegedűtokra meredt, arca eltorzult, a korlátra hajolt, és lenézett a mélybe. A szakadék alján, egy szürke szikla tövében a zenész feküdt. Lába a patakba ért, keze a semmit markolta, mintha valamit kérne.

Michael Trester sok halottat látott már. Aki maga is többször gyilkolt, azt nem rázza meg a halál, gondolhatná az ember. Nem egészen így van. Trester szinte feljajdult. Erősen szorította a korlátot. Hol csak sűrű ködöt látott, hol pedig élesen előbukkant a véres hulla. Lassan, nagyon lassan tért magához. És ekkor meg is ijedt. Micsoda vigyázatlanság! Valaki, aki a mélybe lökte a zenészt, ott lapul a fák mögött, s figyeli, ki az, aki megjelenik, ki az, aki felveszi a hegedűtokot, kivel akart találkozni a művész… Íme, le is leplezte magát… Szörnyű, hogy milyen ostobaságokat csinál az utóbbi időkben… Öregszik, határozottan öregszik… Még jó, hogy nem nyúlt a tokhoz. Pedig… Pedig azt valahogyan meg kell szerezni. Ki tudja, milyen hegedű rejlik benne…

Trester lábával arrébb tolta a hegedűtokot, legalább érezze, hogy van-e súlya. Könnyű volt. Még egy pillantást vetett a mélybe, aztán mintha véletlen lenne, belerúgott a hegedűtokba. A fekete doboz kicsúszott a korlát alatt, s lezuhant a mélybe. A patakba és lassan úszni kezdett a vár felé.

Michael erre nem számított, ő csak azt akarta megakadályozni, hogy a gyilkos kezébe kerüljön a tok. S íme, most eltűnik majd a titokzatosságba. Valaki majd kifogja, valaki majd kinyitja…

– Ezért nem fognak megdicsérni…

Gyors léptekkel lement a hídról. Látszólag nem törődött semmivel, valójában azt kereste, aki őt leste, aki őt kísérte, aki talán az életére tör. A fák törzsei sötétek voltak, rejtelmesen hajlongtak az ágak, felhők szálltak az égen. Senkit sem látott. Egyedül volt. Sietett vissza az ösvényen a várhoz. Ha az emberek közé ér, az némi biztonságot jelent…

– Félek? – kérdezte magától. De nem válaszolt.

Az ösvény egyik fordulójában hirtelen szembe találta magát kendős nővel és a partnerével. Elállták az utat. Szorosan egymás hoz simultak, de mind a ketten őt nézték.

Megtorpant.

Gyorsan felmérte a helyzetét, kezét a zsebébe süllyesztette, megmarkolta a kis pisztolyát. Ügyesen kibiztosította.

A férfi megszólalt.

– Már megint maga?! Ha nem hagy békén bennünket, szétverem a fejét! Érti?!

– Elnézést – motyogta Trester. – Én igazán… Csak sétálok…

– Sétáljon máshol! Ne molesztálja a hölgyet, mert!

Trester intett, hogy megértette. Kikerülte a párt. A zsebéből azonban nem húzta ki a kezét nem akart, de vissza-visszanézett, amikor továbbhaladt az ösvényen. Lehetetlen, gondolta, hogy véletlenül találkozgasson ezzel a nővel. Senki sincs már az erdőben, csak ők. Ez nem lehet véletlen… Nagy hiba volt, hogy szem elől tévesztette őket. Mert az is lehet, hogy ők segítették a szakadékba azt a szerencsétlent…

Az a gondolat azonban vigasztalta, hogy most ő került előnyösebb helyzetbe. Még ott álldogálnak a recsegő, hajladozó fák alatt, tehát nem sietnek a hegedűtok után… És itt öt perc is számít…

Két rendőr futva igyekezett a híd felé. Sapkájukat a kezükben fogták, hajukat szétzilálta a szél.

Trester kitért előlük. Látta, hogy a kendős nő és a turistának öltözött férfi is behúzódik a fák közé.

Elhatározta, hogy nem megy vissza azonnal a parkolóhoz, leereszkedik valahol a patakhoz, és megvárja a tokot. Ha egyáltalán elúszik idáig. Mert fennakadhat egy sziklában, egy bokorban. A patak nem olyan gyors, hogy megelőzhetné, s még azelőtt kell kihalásznia a tokot, mielőtt beér a falucskába. Maga elé képzelte a környék térképét. Tanulmányozta még Münchenben. Ezt a jó szokását megtartotta, régen, a katonaságnál sem indult el sehová, amíg a táj térképével tüzetesen meg nem ismerkedett.

– Minden lehetséges… Jó, ha az ember tudja, hová bújhat…

A patak a vár környékén mindenhol a szakadékban folyik. Nem lehetett más választása Tresternek, mint lemászni hozzá… A fák, a sűrű bokrok és a mohával takart sziklák között.

– Jó lenne annak a pasasnak a botja – gondolta, és belépett az ösvényről a fák közé. Ebben a pillanatban megdördült az ég, s szinte sisteregve vágódott az eső az erdőre. Úgy kopogtak a hatalmas esőcseppek, mintha bádogtetőre csapódtak volna. A fák nagy levelei sem tudták felfogni, lekonyultak, vastag sugárban ömlött róluk a víz. Trester néhány lépés után megállt. Arra a következtetésre jutott, nincsen értelme leereszkedni a szakadékba. Ez az eső gyorsan megemeli a patak szintjét, nincs reménye arra, hogy a hegedűtokot megkaparintsa. Legalábbis a szakadékban nem. Talán a tóhoz kellene sietnie. Az eső ellenére. Sőt a segítségével. Mert, amíg így zuhog az eső, senki nem megy a tóhoz bámészkodni. Csak ő várja majd a fekete tokot, ami úgy úszik a fehér hattyúk közé, mintha koporsó lenne. Ha addig át nem ázik, s nem süllyed el.

Trester hirtelen megfordult. A gyors mozdulat miatt megcsúszott a lába, s hiába kapaszkodott egy-egy bokorba, mintha szánkózna, lesiklott a szakadék szélére, egészen a patakig. A ruhája elszakadt, a térde, arca véres lett. Alsó karjáról is leszántotta a bőrt egy érdes kő. Amikor sikerült megkapaszkodnia, rémülten látta, hogy legalább tíz métert csúszott, és egy-két méter után nagyot zuhant volna, le egészen a mederig, s akkor láb vagy kéztörés nélkül nem ússza meg. Vagy talán még rosszabbul is járhatott volna.

Felült. Végigtapogatta magát. A bokáját fájlalta. A horzsolásokra csak legyintett. Ha rá tud lépni a lábára, akkor semmi baj. Ezen a vidéken megszokták, hogy a turisták szakadt ruhában jelennek meg az autóiknál vagy a szállodákban. Ezt nevezik humorosan „alpesi viseletnek".

Trester a bokáját nyomogatta, megállapította, hogy dagadt, „kinőtt” a cipőjéből. Aztán óvatosan felállt. Először az ép lábára, aztán ránehezedett a másikra. Csillagok szaladgáltak az égen, villámok cikáztak a szeme előtt. Sziszegett fájdalmában. Gyorsan leült. Verte az eső, most már fázott.

– Ezt jól megcsináltam… Innen nem jutok ki sohasem… Ha csak valaki észre nem vesz…

Ez a valaki hamarabb megérkezett, mint gondolta.

Az a férfi volt, aki a kendős nőnek volt a párja.

Lassan leereszkedett a parton, botját belevágta a talajba, azzal segítette magát. Látszott rajta, hogy gyakorlott hegymászó. Egyenesen Trester felé tartott.

A vidéket az eső, a felhőrengeteg félhomályba takarta, sistergő villámok villantották fel időnként a kövek, fák színeit.

– Ideális idő – mormogta Michael Trester és megkereste zsebében a pisztolyt. – Legcélravezetőbb az lenne, ha már most lelőném…

A férfi azonban nem sokat törődött azzal, hogy Trester mit csinált. Az foglalkoztatta, hogy minél biztosabb helyre tegye a lábát. Néha háttal állt Tresternek, ha szükségesnek látta, úgy is lépett. De amikor közelebb ért és megfordult, úgy tűnt, hogy a kezében revolver van.

Ezért tüzelt Trester. Vagyis tüzelt volna. Mert ugyan rásütötte a férfira a pisztolyát, de az csütörtököt mondott. A kicsike fegyver átázott.

A férfi nem vette észre, hogy Trester rá akart lőni. Éppen háttal állt… S amikor már csak pár lépésre volt, így szólt.

– Na, barátom, mi a csoda lett magával?

A hangja nem arról árulkodott, hogy ellenségként érkezett. S kezében sem revolver volt, hanem egy hosszú orrú fényképezőgép.

– Elcsúsztam – dadogta Trester, akit szinte sokkolt a tévedése.

– Eltört valamije? A lába?

– Nem… Csak a bokám fordulhatott ki…

Az idegen férfiről csurgott a víz, amikor Trester bokája fölé hajolt, a kalapjáról Tresterre ömlött.

– Pardon… Vigyázatlan voltam… Ne haragudjék…

Mintha nem is ugyanaz a turista lenne, aki néhány perccel ezelőtt még gorombaságokat vágott a fejéhez. Most udvarias, sőt atyai hangon szólt, pedig legalább tíz évvel volt fiatalabb Tresternél.

– Megnézem a bokáját, jó? Rá tud állni?

Trester a fejét rázta.

– Nem… Egyébként nem ülnék itt… Már a seggem is csupa víz.

A férfi lenyúlt Trester bokájához. Megtapogatta.

– Ezt jól elintézte… Orvos kellene… Ha csak ficam lenne, megpróbálnám helyretenni. …De esetleg eltörött… – Felegyenesedett, körülnézett. – Sajnos, segítségre nem számíthatunk. De ha rám támaszkodik, esetleg feljutunk… Más lehetőség nincsen.

Trester bólintott.

– Jó… De nem akarok kellemetlenkedni…

– Jöjjön csak… Kapaszkodjon belém.

Elindultak. A férfi azonban nem felfelé vezette a parton, hanem oldalt, tovább a szakadék mentén. Meg is magyarázta.

– Így is elérünk egy útra… Ez mégiscsak könnyebb, mintha mászni kellene. – A botjával a felső útra intett.

Trester bicegett, ugrált a szakadék szélén. Alatta most már zúgott a patak, rohant, kerülgette a nagy sziklákat. Aki oda lezuhan, összezúzza a fejét.

Az idegen férfi mosolygott. S állandóan beszélt.

– Láttam, hogy csúszik le… Ilyenkor nem szabad a vizes avarra lépni… Olyan, mint a jégpálya… Szokott korcsolyázni? Én télen minden reggel… De csak szabadtéri pályán… Fedettben olyan a levegő, mint amikor az ember bezárkózik a WC-be, s kifogyott a légfrissítő… Még ez az eső is jobb… Én egyébként szeretem az esőt… tudja, eltüntet minden nyomot… És ez néha nagyon jó! Most például bárki járkálhat itt, nyom nem marad utána… Igaz?

Trester a mélybe pillantott. A zenész fekvő alakja jelent meg a szeme előtt. De mintha saját magát látta volna…

– Igaz? – kérdezte még egyszer az idegen férfi.

Trester erősebben ölelte át a nyakát. Arra gondolt, minél szorosabban kapaszkodik, annál nehezebb lelökni. Mert zuhanna vele a férfi is.

– Igaz – válaszolt. – Bár…

– Bár?

– A múltkorában olvastam, hogy van valami újabb nyomkereső… Ami az ilyen esőt is…

A férfi megállt. Aztán úgy lépett, hogy Trester egészen a szakadék peremére került. Innen már csak egy billenés…

– Nem hiszek én az ilyen modern dolgokban…

Trester erősen szorította a nyakát, s teljes súlyával ránehezedett. A férfi igyekezett szabadulni a tehertől, rázta a vállát, nyújtogatta a nyakát, s próbálta lefejteni magáról Trester karját.

Az eső tovább szakadt. Fentről sok kis patak indult a szakadék felé, talán ezer is.

Az idegen férfi megszólalt.

– Megfulladok, ha így szorít… – Lerántotta magáról Trester karját. – Kapaszkodhat, de lazábban…

Trester a karjába csimpaszkodott.
– Jobb, ha tiszta lappal játszunk…
– A tiszta lap – válaszolt vontatottan a férfi – elázna ebben esőben… Nem gondolja?
Trester egy kiálló szikladarabnak támasztotta az ép lábát, s ellökte magától a férfit. A zsebébe nyúlt.
– Pisztoly van nálam…
A férfi hamar visszanyerte az egyensúlyát. Nevetni kezdett. Az esőfelhők felé tartotta az arcát, behunyta a szemét, mintha zuhanyozna.
– Ugye, mondtam már, hogy szeretem az esőt? – kérdezte.
Trester dühösen válaszolt
– Ezt már igen! De azt nem, hogy kicsoda maga, és mit akar?
A férfi levette a kalapját Meglóbálta, mint a spanyol grandok.
– Az erdő szelleme vagyok!
Élesen nevetett. S úgy tartotta kalapját az eső alá, mintha vizet akarna felfogni benne.
Trester a pisztolyát szorongatta a zsebében. De nem húzta elő
– Komolyan kérdeztem… Ki maga?
A férfi megsimította a haját, zsebkendővel törülgette az arcát. A vizet kirázta a kalapjából.
– Nekem valóban dolgom van magával – mondta csendesen. És egyáltalán nem érdekem, hogy meghaljon – mutatott a szakadékra. – Az lesz a legjobb, ha újra belém kapaszkodik, és kivergődünk innen valahogyan… Már én is bőrig áztam… Végül még mind a ketten tüdőgyulladást kapunk… Egyikünk sem húszéves már… Na, jön?
Trester is megtörülte az arcát. Nem hitt a férfinak. Ez meg akarj ölni. Mint a zenészt. Igen, a zenészt.
– Maguk taszították le azt a szerencsétlent? – kérdezte.
A férfi nemet intett.
– Ne tételezzen fel ilyet…
– Megesküdnék rá, hogy maguk voltak.
– Hamis eskü lenne… Jön, vagy marad?
– Maradok!
A férfi nevetett.
– Jó… Megtalálom én magát benn a városban is… További jó fürdőzést!
Elindult a szakadék szélén. A botjával segítette a lépéseit. Néhány méter után megfordult.
– Egyébként jó, ha tudja, nálam is van revolver… – Aztán hozzátette. – És az enyém működik is…
Trester hosszan bámult az idegen férfi után, aki könnyedén haladt a szakadék szélén, mintha betonjárdán lépegetne. Botját bele-belevágta az avarban, látszott, hogy erő szükséges ahhoz, hogy kihúzza. Aztán eltűnt. Az eső zuhogott, hideg cseppjei szétpattantak a köveken.
Trester egy sziklának támasztotta a hátát. A féllábán állt. Hiába próbálgatta, hátha sikerül egyet-kettőt lépnie, nagy fájdalmat érzett. Feladta még a gondolatát is annak, hogy innen egyedül kijuthat.
– Rohadt helyzet…
Egyszer, régen már átélt hasonlót. Amikor comblövést kapott Vietnamban. De akkor nem esett az eső. Viszont olyan meleg volt, hogy saját verejtékében fürdött. És a bajtársai nem hagyták ott, becipelték a tábori kórházba. Most is szüksége lenne egy hordágyra. Meleg takaróra.
Lehajolt, és kioldozta a cipőfűzőjét. Levetette a cipőjét is. A lábfeje, a bokája szinte szétszakította a vizes zokniját.
– Jobb lett volna elmenni azzal a pasassal… Itt fogok megdögleni…
Tudta, hogy az idegen férfi az ellensége. Mégis azt kívánta, bárcsak visszajönne. Nézegette is az ösvényt, amelyen eltűnt. Hátha. Esetleg meggondolta magát. Ha igaz, hogy szüksége van rá, akkor nem hagyhatja itt, hisz tudja, mozdulni sem tud. Ez halvány reményt öntött Tresterbe.
– Ki kell bírnom… Addig ki kell bírnom…
De érezte, hogy gyorsan gyengül. S az egyik pillanatban már meleg hullám öntötte el.
„Miért nem marad örökké fiatal az ember? Ha fiatal lennék… Egyszerűen lehajítottam volna a pasast a szakadékba… Felemeltem volna a levegőbe, és kész!”

Később arra gondolt, hogy legalább a botját elkérhette volna. Vagy az idegenben lett volna annyi tisztesség, hogy kérés nélkül is itthagyja. Valahonnan kellene szerezni egy botot… Egy ágat valamelyik fáról...

Trester újra körülnézett, vizsgálgatta, nem történt-e csoda, s a magasból patakokban szaladó víz nem sodort-e a közelébe botnak megfelelő ágat. De semmi. Csak víz és falevél, amit vitt magával a szakadékba, a hömpölygő folyóvá duzzadt Pöllothba.

Trester összegörnyedve leült egy kőre. Lehajtotta a fejét, egyik kezével összeszorította a zakója nyakát, hogy kevesebb víz csurogjon a testére, a másik kezével a fájós bokáját nyomogatta. Ült, mint aki megadta magát a sorsnak.

Lehet, hogy egy kis ideig szendergett is. Furcsa, hogy még ilyen lehetetlen körülmények között is elszállhat az ember lelke valami általa kívánt, boldogabb helyre, ahol nyugalom honol, csend van, nem esik az eső és csupa melegség veszi körül. Tresternek is megadatott egy ilyen perc. Még mosolygott is.

Amikor kinyitotta a szemét, két férfi állt mellette. Füstszínű esőköpeny libegett rajtuk, fejükön csuklya, mint a szerzeteseknek. Az egyik egy nejlonzacskót bontogatott, s abból egy köpenyt húzott elő, szétterítette, s Tresternek nyújtotta.

– Felvenni!

A másik férfi Trester hóna alá nyúlt, felemelte, rásegítette az esőköpenyt.

– Törölközőt kellett volna hozni – mondta nevetve –, ennek még a gatyája is vizes lehet.

Trester nem ellenkezett. Felvette a köpenyt, hagyta, hogy begombolják, s amikor a két férfi intett: csimpaszkodjon beléjük, szó nélkül átfogta a vállukat. Bicegett velük a szakadék szélén, az apró köveken, az esőverte avaron.

Aránylag elég hamar kiértek egy szélesebb sétányra. A fák gyökerei néhol félméteres magasságban ívelték át az utat, máshol úgy; csúsztak át rajta, mint a kígyók. Trester egyik kísérője majdnem elesett, mert rálépett az egyikre. Bosszankodva káromkodott, s barátságtalan hangon szólt Tresterre.

– Ne húzassa magát, mert olyat rúgok a lábába, hogy…

Pedig Trester igyekezett, hogy minél kevesebb terhet kelljen cipelni a kísérőinek. Kínlódva ugrált a féllábán, amit elég nehezen bírt, mert gyorsan, nagy léptekkel haladtak.

A turistákat szállító lovaskocsik felső állomása felé tartottak, egyik enyhe forduló után Trester már észrevette, hogy egy autó áll a betonút kezdetén.

– Ahhoz visznek – gondolta.

Nem okozott neki meglepetést, amikor az autóban azt a férfit találta, aki ott hagyta őt a szakadék szélén. Mellette a kendős nő ült.

Trestert betuszkolták a hátsó ülésre.

– Úgy látom, még nem ugrott a szakadékba – mondta elégedetten a férfi. – Ne féljen, nemsokára jó meleg vízzel tusolhat… Az majd rendbe hozza… A bokáját meg bízza az orvosunkra…

Az autó elindult. Gyorsan lejutottak a hegyről. A kicsike, teljesen néptelen település főutcáján áthajtottak, megkerülték a tavat, és egy csinos villa előtt álltak meg. Valahonnan újra előkerült a két esőköpenyes. Karjánál fogva a levegőbe emelték Trestert és bevitték a házba.

– A fürdőszobába! – vezényelte a kendős nő. – Talál ott törülközőt, köpenyt is… Nyugodtan felveheti. Az enyém.

Trester a fürdőszobában ledobálta magáról a vizes ruhát. Ráült a kád szélére, átemelte a fájós lábát, és kinyitotta a csapot. Érezte, hogy felfrissül a teste, de ugyanakkor megerősödött a bokájában a fájdalom is. Visszaült a kád szélére. Lassan törülközött.

– Tökéletes fogoly vagyok – mormogta.

Valaki kopogott, aztán kinyitotta az ajtót. Az egyik kísérője nézett be.

– Kell segíteni? – kérdezte.

Trester nemet intett.

– Jó – mondta a férfi, és behúzta az ajtót. De a következő pillanatban újra megnyitotta. – Szóljon vagy kopogjon, ha ki akar jönni. Érti?

Trester a köpenyt nézegette. Világoskék női frottírköpeny volt. Púderillatú. Lógott a fogason egy pizsama is.

– Jó lenne egy nadrág… Mert így…

Felvette a köpenyt. Átült egy háromlábú kis puffra. Kopogni akart az ajtón, de visszarántotta a kezét.

– Stop! – mondta saját magának. – Ne ilyen gyorsan…

A kis székecskén ülve a lábát nézegette.

– Ezt jól elintéztem… Lehet, hogy eltörött…

Pontosan nem tudta, kik kerítették hatalmukba. A kendős nő a kastélyhoz érkezése óta figyelte őt. A két kísérőjét felismerte: ugyanazok, akik a zenész után álltak a sorban, s a kastély kijáratához rohantak, amikor azt hitték, a hegedűs bement nézelődni. És a bajor öltözékű férfi? Aki azt mondta, megtalálja őt a városban is? Ő lehet itt a vezér.

– Ezek pontosan tudják, hogy én ki vagyok… És talán azt is, hogy ki volt a török fiú. Jó lesz vigyázni…

Trester már azon törte a fejét, mennyit árulhat majd el a saját szervezetéről, a háziállatokkal foglalkozó nagy vállalatról úgy, hogy ne legyen baja… Mert ezek, akiknek a kezére játszotta most őt a sors, nyilván információkat szeretnének. És bizonyos, hogy lehet majd ködösíteni… Eldöntötte magában, hogy neki legfontosabb az élete… Ezt kell szem előtt tartania. Aztán majd csak lesz valahogy…

A kísérő férfi nem várta meg, hogy Trester kopogjon. Újra benyitott.

– Mi van? Igyekezzen!

– Mehetünk – mondta Trester. Felállt, a férfira támaszkodott, és kibicegett a hallba. Lábát előre nyújtotta, a bokája lila volt, a lábfeje furcsán elfordult, mintha oldalt bámulna valamit. Trestert zavarta a fajdalom meg az is, hogy minden lépésnél szétnyílott a köpeny, és kitárta a meztelenségét.

A hallban egymás mellett ült a kendős nő (aki szőke volt és sokkal fiatalabb, mint ahogyan a hegyekben Trester gondolta,) és a férfi, (aki szintén átöltözött, egy kékesszürke kardigánt húzott magára, zöldes, hatalmas fagombok lógtak rajta, mint a dió a fán.) Amikor Trester kilépett a fürdőszobából felálltak. A férfi eléje sietett.

– Nyugodtan támaszkodjék rám – biztatta.

A bőrkerevetre ültették, a lába alá hímzett párnát tettek.

– Így talán jó lesz…

– Jaj, de csúnya – sajnálkozott a nő. – Hozzak rá vizes ruhát?

A kérdésre nem válaszolt senki. A férfi a kezét nyújtotta Tresternek.

– Gondolom, illene bemutatkoznunk… Franz Eisen vagyok… Ő pedig – mutatott a nőre – Ursula… A két úr… Tessék, mutatkozzanak be, uraim, Trester úrnak.

A két férfi, akik a szakadék széléről az autóhoz kísérték Trestert, mormogott valamit. Az egyik talán azt, hogy Eric, a másik pedig Eugént. És hogy a keresztnevüket Trester pontosan értette, ezt Franz Eisen így erősítette meg.

– Ők a két E…

Trester mosolyogva hozzátette.

– És ön a harmadik…

Eisen és Ursula is hangosan nevetett.

– Valóban – igenelt a férfi –, erre nem is gondoltam.

Az elhalkult nevetést csend követte. Mintha azt jelezte volna, vége a bevezető kedélyességnek, most következnek a komoly dolgok.

Ursula felállt, a telefonhoz lépett. Tárcsázott. Halkan beszélt, de azért Trester kihámozta, az orvost hívta. Még nem tette le a kagylót, amikor Eisen megszólalt.

– Nos, uram, mint már említettem, egy kis, rövidke tanácskozásunk lenne önnel… Sajnálom, hogy ilyen szerencsétlen körülmények között, de így legalább nyugodtan elmondhatjuk mind a ketten, amit akarunk.

Trester köhintett, aprókat, gyorsan egymás után. De csak azért, hogy némi időt nyerjen.

– Hogy őszinte legyek – kezdte krákogva –, én nem akarok öntől semmit… Vagyis, nem tudom, hogy miről kellene tanácskoznunk…

Ursula visszaült a fotelba. Biztatóan mosolygott.

– Jön az orvos.

– Köszönöm – biccentett udvariasan Trester. – Köszönöm.

– Fáj még? – kérdezte a nő anyáskodva.

– Nem… Csak kellemetlen…

Eisen megfogta Ursula kezét, megszorította.

– Köszönöm, kedves… De képzeld, Trester úr nem tudja, miről akarunk vele beszélni…

A nő hátradőlt a fotelban, keresztbe tette a lábát, a szoknyáját elsimította a combján. Hitetlenkedve nézett a férfira.

– Nem tudja?

Eisen a fejét rázta.

– Most mondta, hogy nem…

– Igaz ez, uram?

Trester érezte, itt nem nyerhet. Egy pillanat alatt nehezedett rá ez a súly. Talán, ha a lába nem fájna… Menekülésre semmi lehetőség.

– Ha – kezdte kissé dadogva –, ha megmondanák… Igazán hálás lennék… Nem tudhatom, milyen téma érdekli önöket… Drága asszonyom…

Eisen széttárta a karját.

– Jó… Tegyünk egy próbát.

– Tegyünk egy próbát…

Eisen felállt. Lassan átsétált a szomszéd szobába. Trester minden mozdulatát követte. Mit akar ez? Mi lehet abban a szobában? Arra gondolt, hogy Eisen valami kínzóeszközzel tér majd vissza. De nem. Csak egy könyvecskét hozott. Visszalépdelt a fotelhez. Közben megkérdezte.

– Amíg az orvos jön, nem kellene vizes ruhát tenni a lábára? Vagy elég volt már a vízből?

Trester helyett Ursula válaszolt.

– Mindjárt itt a doktor. Majd ő megmondja.

Eisen leült, lapozgatni kezdett a könyvecskében.

– Arról van szó – kezdte vontatottan –, hogy akad ebben a jegyzetkönyvben egy-két feljegyzés… Nem olyan rosszak… Vagy azt mondhatnám, hogy most még nem rosszak… öntől függ, hogy mivé változnak… Remélem, ezt érti, ugye?

Trester felvonta a vállát. Eisen ezt úgy értelmezte, hogy igen, érti.

– Jó – mondta. – Nincs értelme, hogy kerülgessük a forró kását. Szeretnénk megtudni próbaképpen, hangsúlyozom, hogy csak próbaképpen, mi volt a célja a mai kis kirándulásának?

Ursula folytatta.

– Ami ilyen szerencsétlenül végződött… A lábára gondolok, persze.

Eisen megrovóan nézett a nőre. A tekintete azt közölte: ne szálljon bele. Ursula azzal nyugtázta az észrevételt, hogy a haját kezdte igazgatni, majd felállt, az italszekrénykéhez lépett, kinyitotta, s láthatóan azzal foglalta el magát, hogy kikeresse a megfelelő üveget.

– Tehát? – kérdezte Eisen.

Trester nagyot nyelt. Nem nézett a férfira, a nőt bámulta, mintha azt találná fontosabbnak.

– Tehát? – kérdezte még egyszer Eisen. S ugyanakkor egy kéz nehezedett Trester vállára. Az egyik E-betűs keze.

– Hát – kezdte Trester –, feljöttem, mert…

– Mert?

– Mert…

A kéz lassan szorítani kezdte a vállát, és egyre erősebben markolta.

– Majd én segítek – mondta Eisen és bezárta a könyvet. – Találkozni óhajtott valakivel. Randevú. Valakivel, aki úgy gondolta egyáltalán nem bűn, ha becsapjuk embertársunkat… Egy pillanat! – Intett az E-betűsnek, aki elengedte Trester vállát, s kiment a szobából. – Egy pillanatra kérem csak a türelmét – szólt újra Eisen. – De azt akarom, hogy barátságos módon beszéljük meg a dolgokat… Ebben a könyvecskében benne rejlik az ön egész élete. Akarja, hogy felolvassam?

Trester nemet intett.

– Persze, ön ismeri – nevetett Eisen –, ön ismeri a legjobb.

Ursula egy üveget mutatott Eisennek.

– Vodka jó? Gorbacsov vodka.

Eisen udvarias hangon kérdezte.

– Megtisztel azzal, hogy iszik velünk egy pohárkával?

Trester örült az ajánlatnak. Nem a vodka miatt. Amíg kínálják, nincsen veszve az ügye…

– Köszönöm… Szívesen…

– Látja – folytatta Eisen –, mindig a nőknek van igazuk… Kényes helyzetben vodka! Nem is szólva arról, hogy egy ilyen esős kaland után hamarabb is eszünkbe juthatott volna… Bocsásson meg ezért a mulasztásért…

Ursula kristálypoharakba öntötte a vodkát.

– Prosit!

Trester egyetlen korttyal nyelte le az italt. Nyúlt a szódavizes pohár után. A nő vele együtt fogta meg ugyanazt a poharat.

– Lehetünk mi jó barátok is – mondta.

Eisen megtoldotta.

– Igyunk még egy pohárkával a barátságunkra!

Ursula töltött, újra ittak.

– Sokszor azt hiszi az ember – magyarázta Eisen –, hogy csupa ellenséggel van körülvéve. És a végén kiderül, hogy fölöslegesen aggódott… Ön nem járt még így sohasem?

– Kétségtelen, kerül az ember ilyen helyzetbe – mondta óvatosan Trester, a két pohár vodka kezdte melegíteni egész belsejét, de látta, hogy Eisen szemében is új fények gyúltak. – Kétségtelen… És néha – tette hozzá lassan – a legnagyobb ellenségünkből lesz a legjobb barátunk…

– Így igaz – bólogatott Eisen, és magasba emelte a karját.

Az egyik E-betűs férfi lépett az asztalkához, és szó nélkül, szertartásosan meghajolva, Trester felé nyújtott egy fekete hegedűtokot. Még csöpögött belőle a víz.

2

A doktor talált magának egy picike szobácskát a kastély kisebbik tornyában, fotelt cipelt fel, az ablak elé tette, s onnan nézegette a tájat, az erdőt, a messzebb kéklő hegyeket. Igaz, nyáron fullasztó hőség sűrűsödött a toronyszobában, mégis fel-felszaladt, lehuppan a fotelba, csak egyedül maradhasson. Nem szerette már ezt a kastélyt. Pedig alig egy éve azt hitte, a sors különös kegyeltje, hogy igazgató lehet ebben a szállóban. Még akkor is kételkedett abban, hogy ő egy igazi szálló főnöke, amikor az átadás után a svéd Volvója már messzire járt a keskeny levelű akácfákkal, vastag törzsű hársfákkal körülültetett kúriától. Igaz, akkor még egyetlen fogyni szándékozó vendég sem üldögélt a márvány padozatú hall bőrfoteljeiben, de minden készen állt a fogadásukra. A szépen berendezett szobák asztalán még virág is pompázott az üvegvázákban. Hustos Pál, aki a szálloda menedzsere volt, búcsúzáskor így biztatta a doktort.

– Nem bekakálni, öreg! Lesznek itt még annyian, hogy pokolba kívánod őket… – S újra a lelkére kötötte, csak azokat a vendégeket fogadhatja, akik tőle hoznak beutalót.

A doktor bólogatott, s arra gondolt, reméli, hogy ez majd csak valamikor a távoli jövőben történik meg. Félt a betegektől, a vendégektől. Ő ugyanis sohasem volt orvos… Masszőr, igen. De az utóbbi években már az sem. A kórházból eltávolították, mert az egyik nőbeteg testén nem az előírt helyen akarta hasznosítani masszírozó tudományát. Erőszakoskodott is, csak a beteg jóindulata mentette meg a börtöntől. Ilyen előzmények után sehol sem alkalmazták a szakmájában, ő azonban feltalálta magát. Az egyik ismerősétől hallott a csontkovácsokról, s úgy határozott, ő ezt a foglalkozást választja. Eleinte még a lakbérét is csak kölcsönpénzből tudta kifizetni, amikor azonban elhatározta, hogy a csontkovácsság mellett a reflexológiát is kitanulja, gyorsan fellendült az üzlet. A páciensek, miközben a talpukat simogatta, doktor úrnak szólították. Nem tiltakozott. Később a barátnőjének, akit Emíliának hívtak, és ápolónő volt ugyanabban a kórházban, ahol a doktor masszőr, az jutott az eszébe, hogy leveleket kellene írni, amelyek csodálatos gyógyulásokról szólnának, s ezeket nejlonnal beborítva ki kellene tenni az előszoba kis asztalkájára, bizonyosságul és biztatásképpen a szegény szenvedő betegek részére. Sőt néhány aprócska háláról tanúskodó márványtáblát is csináltattak, ahogyan a templomban látták a szentek szobra körül, és kiakasztották a falra. A pacientúra gyorsan növekedett, s ezzel együtt természetesen az adományok is sokasodtak. A doktor nem kért pénzt. Ez Emília feladata volt. Fehér köpenyben, bájos mosollyal állt a beteg elé, kis kenyeres kosarat nyújtott feléje, amiben százasok, ötszázasok, sőt ezresek hevertek költői összevisszaságban. Egyik páciens sem kért magyarázatot, mindegyik megpúpozta a kosárkát. A bajt Emília férje csinálta. Egy őszi napon megjelent a rendelőben, s az ujjai közé szorított borotvapengével három hosszú, mély sebet ejtett az ápolónő arcán. Aztán elkergette a betegeket, s összetörte a berendezést is. A doktor későn eszmélt, csak a zajra kukkantott ki a másik szobából. Jóval erősebb volt, mint Emília férje, megfogta a fiút és kihajította a lakásból. Valaki azonban értesítette a rendőrséget. A járőr valahol a közelben cirkálhatott, mert percek alatt a helyszínre érkezett. Emíliához mentőt hívtak, a doktort pedig bevitték a kapitányságra. Ott találkozott újra a félrészeg férjjel, aki még akkor is szidta a feleségét, a doktor kurvájának kiabálta, s azzal fenyegetőzött, hogy ez még csak a kezdet, megöli mind a kettőjüket. A doktort a jegyzőkönyv felvétele után kiengedték, de az üzletnek befellegzett. Emília arcán ugyan összeforrtak a sebek, de amikor a doktor meglátta, úgy elborzadt tőle, hogy alig mert ránézni. Az asszonynak, aki megindította a válókeresetet azonban nem volt hová mennie, hát beköltözött a doktor lakásába, ő gazdálkodott a maradék pénzzel, szerényen éldegéltek néhány hónapig. Az ablakokon sohasem húzták fel a redőnyt, a lámpákba is csak huszonötös égőt csavartak, együtt sohasem mutatkoztak az utcán, Emília bőségesen festette az arcát, így félhomályban és kozmetikázva a doktor is elfogadta a nőt, sőt nagyon rövid idő múltán a kapcsolatuk is újraéledt az ágyban. De azért mind a ketten nagyon szerencsétlennek érezték magukat, ha a régi, jól menő rendelőre gondoltak. A doktorban többnyire hirtelen gyűlt össze a keserűség és a gyűlölet. Emíliát okolta a történtekért. Ilyenkor kiáltozva ugrott a nőre, s addig verte, amíg bele nem fáradt. Az asszony nem védekezett. Jajgatott és sírt. A verekedés azonban mindig az ágyban végződött mind a kettőjük megelégedésére.

– Attól félek – mondogatta a doktor –, egyszer én öllek meg…

Az asszony nem válaszolt, a szemében azonban ott égett: nem is bánná, minek ilyen rondán élni egy nőnek…

Mégis Emília csúnyasága segített rajtuk.

Hustos Pál, aki magát újságírónak mondta, bár egyetlen cikkét sem olvashatta mind ez idáig senki, valóban azokból az írásaiból élt, amiket nem írt meg. Ez családi hagyomány volt náluk, az apjától leste el a módszert, aki a két világháború között házat vett zsaroló művészetéből, vagy szelídebben mondva: a nem létező újságja jövedelméből. Hustos sok országban próbált szerencsét, néha sikerrel is. Németországban azonban csalásért perbe fogták, két évet ült egy München melletti börtönben. Szabadulása után hazajött az anyjához, aki házának egyik szobáját rendszeresen kiadta külföldi vendégeknek. Hustos néhány hét múltán intézkedni kezdett: felbontotta a szerződést a szobát bérlő utazási irodával, s ettől kezdve ő hozta a szállóvendégeket, és ő is vette el a bért, természetesen nyugati valutát. Takarítónőt keresett, Emília olvasta az újságban a hirdetését, és hogy sanyarú helyzetükön segítsen, felajánlkozott munkára. Egy ideig nem vette észre, hogy Hustost elönti a pír, s remegni kezd az ajka, amikor ránéz, később azonban rádöbbent: ez férfi megkívánta őt. Hiába ilyen sebhelyes az arca, vagy talán éppen azért. Emília kipróbálta. Kacérkodni kezdett vele, leste mikor gyullad ki a szemében az a bizonyos tűz, amit már fiatal lány korától ismert. Egyik délelőtt a szobát takarította, az ágyneműt váltotta, amikor belépett Hustos. Emília úgy csinált, mintha nem vette volna észre. Hajlongott tovább, néha oldalt fordította az arcát, gyors mozdulattal kigombolta a blúzát, persze csak felül, mintha az már eredetileg is úgy lett volna. Hallotta a férfi lihegését, és amikor szembe fordult vele, látta, hogy ha akarna, már akkor sem menekülhetne. De nem akart. A férfi a sebhelyeket csókolgatta, simogatta. Nem szóltak, csak tették az elkerülhetetlent. És ettől kezdve újra visszatért a jólét az elsötétített lakásba.

Hustos Pált Emília bemutatta a doktornak is. Nem titkolta a történteket.

– Éhen döglenénk nélküle…

A doktor eleinte kételkedve fogadta Emília beszámolóit, azt hitte, az egészet az asszony találta ki, a pénzt meg lopja, de amikor megjelent Hustos, eloszlottak a kételyei. Nem háborgott. S többet nem is verekedett. Hustos pénzéből jól éltek, sőt Emília addig rimánkodott Hustosnak, amíg az beleegyezett, hogy néha a doktor is részt vegyen a közös szeretkezésekben. Ez már hónapok óta tartott így, amikor Hustos egy hosszabb külföldi tartózkodása után, feltette a kérdést a doktornak.

– Akarsz egy szanatóriumot?

Hustos elmondta, hogy találkozott egy svéd pasassal, aki szívesen adna tőkét egy magyarországi fitness-szálloda létesítéséhez.

A doktor végighallgatta a beszámolót, nagyokat kortyolt az egri bikavérből, s amikor már elég bátorságot gyűjtött magában, csendes, szinte álmodozó hangon közölte Hustossal.

– Én, akár hiszed, akár nem… Én nem vagyok orvos… Semmilyen doktor sem vagyok… Én egyszerűen csak Oláh vagyok… Oláh Béla… Minden doktor nélkül…

Hustos kacarászott.

– Te hülye… Azt hitted, hogy nem tudom…

A doktor Emíliára nézett.

– Te árultál el?

Hustos a doktor vállára tette a kezét.

– Nem Emília volt… Egyébként sem számít… Én mindent tudok rólad az első perctől.

– Mi az a minden? – kérdezte a doktor ellenséges hangon.

Hustos kedvesen, de határozottan szólt rá.

– Csend! Érted, fiacskám, csend! Most a bácsi beszél…

– Miféle bácsi?

Hustos intett Emíliának, vigye el a borosüveget.

– Most ne igyál, jó? Komolyan akarok veled beszélni. De csak akkor, ha kijózanodsz.

– Semmi bajom – rázta meg magát a doktor. – Azt hitted, részeg vagyok? Én? Ennyi kis bortól? Nem ismersz te engem, hiába papolod…

Hustos felállt az asztaltól, leült Emília mellé a rekamiéra. A doktor a szemével követte minden mozdulatát.

– Miért mégy el? Mondjad azt a szállodát…

Hustos legyintett. Magához ölelte Emíliát.

– Hiányoztál…

– Nincs kinn elég nő? – évődött az asszony.
– Van… Nem mondom, van… De ilyen…
– Ilyen ronda, mint én… Ugye, ezt akartad mondani… Te minden vétke lelkemnek…
Emília maga is meglepődött azon, amit mondott. És egy pillanatra meg is fordult az agyában, honnan talál ki egy szegény lány ilyesmit? Melyik regényben olvashatta? Hány éve?
Hustos nem figyelt a szövegre. Megpaskolta Emília arcát, aztán visszaült az asztalhoz.
– Én most nem viccelek, doktorkám, vagy ha úgy jobban tetszik, Béla.
A doktor eltolta maga elől a félig telt poharat.
– Tessék. Nem vagyok részeg. Mondhatod.
Hustos, aki csak pár évvel lehetett idősebb a doktornál, de sötétbarnára festette a haját, hogy eltűntesse az ősz hajszálait, cigarettád akart gyújtani. Körülményesen babrált a gyufával, nézegette, mintha hibát keresne rajta. Amikor rányomta a dobozra, a gyufaszál kettétört, az égő feje elpattant, ráesett a térítőre. Még mielőtt lyukat égetett volna, a doktor felkapta, s a két ujja között eloltotta a lángot.
– A lényeget már közöltem… Egy olyan szállodáról van szó, ahová fogyókúrázni, szépülni jönnek a nők. Te lennél az igazgató,
Emília tapsolt örömében.
– Jó. Ez nagyon jó! Micsoda ember ez a Pali! – Felállt, s Hustos nyakába nyomott egy cuppanós csókot.
A doktor elkomorult.
– Ehhez valódi orvos kell…
– Ne aggályoskodj – szólt közbe Emília. – Megcsináljuk! Emlékezz a rendelőnkre!
Hustos végre meggyújtotta a cigarettáját.
– Te – kezdte vontatottan – masszőr voltál, a szakmádat nem felejthetted el. És ebben a szállodában vagy szanatóriumban mindent masszázzsal gyógyítanak! Ezt lehet, nem?
A doktor hallgatott. Keze a pohár után nyúlt, de félúton abbamaradt a mozdulat.
– Leültetnek… Maga a svéd partnered jelent fel.
– Azt én elintézem – nyugtatta Hustos, a doktorra fújta a füstöt, a cigarettát áttette a bal kezébe, a jobbjával átölelte a mellette álló asszony combját. – Ha én mondom, nem lesz belőle baj. Hacsak nem csináltok valami nagy marhaságot… Vagy…
– Vagy? Mire gondolsz?
Hustos lassan felemelkedett. Eltolta magát Emíliát is. Az arca olyanná vált, mintha egy magabiztos hadvezér lenne.
– Az a vagy – mondta keményen – azt jelenti, ha valami nem stimmel, akkor… – A tenyerével mutatta: elvágja a torkukat.
A doktor meghökkenve figyelte. Eszébe sem jutott, hogy nevessen, vagy akár csak meg is mozduljon.
– És most már nincsen visszaút sem – folytatta Hustos. – Megcsináljuk azt a szállodát. Értve?
Emília lelkesen válaszolt.
– Igenis! Megcsináljuk!
Nagyon imponált neki Hustos viselkedése. Szerette az erős, kemény lelkű férfiakat. Hustos termete nem volt férfias, inkább nagy kamasznak látszott, vékony csontú, keskeny derekú, hosszú karú, közepes termetű. De belül kemény volt, mint akinek nincs is szíve.
A doktor is komolyan vette a fenyegetését.
– Ha akarod… Persze… Rendben van – bólogatott, aztán hozzátette. – Te vagy a főnök…
Hustos mielőtt visszaült volna helyére, még egyszer végigmérte a doktort. Szúrt a szeme, mint a tőr.
– Helyes. Tehát megegyeztünk… A többit bízzátok rám… És senkinek egy szót sem… – Kis szünet után a borospalackra mutatott. – Most már ihatunk.
Napokig nem esett szó közöttük a szállodáról. Hustos jött, mint máskor, ott aludt Emíliával, pénzt adott a kosztra, de mintha a megállapodásuk csak álom lett volna. Olyan álom, amiről nem illik beszélni. Talán két hónap is eltelt a megegyezés után, amikor Hustos elcipelte a doktort egy ruhaüzletbe, s addig próbálgatta rá az öltönyöket, amíg az egyik megfelelőnek nem mutatkozott.
– Ezt megvesszük…
A doktor nem értette a dolgot.
– Mi ütött beléd? Nem mondanád el? Minek ez a flanc?

Hustos nem válaszolt, csak rejtélyesen mosolygott. A lakásban felvetette a doktorral a ruhát.

– Nos, Lia – így nevezte el Emíliát – milyen?

Az asszony körbejárta a doktort, és bólogatott.

– Jó. Nagyon jó.

Valóban jól állt ez a középszürke öltöny a doktornak. A vállánál ugyan egy kicsit szűk volt, de ez sem látszott hátrányosnak.

Hustos pénzt vett elő, s Emíliának nyújtotta.

– Tessék… Veszel hozzá neki egy világoskék inget, kék zoknit. És ha nincsen jó nyakkendője, azt is… Holnap délben érte jövök. Úgy nézzen ki, mint egy gróf!

Másnap valóban megjelent Hustos, elvitte a doktort a Vigadó étterembe. Leültek az egyik belső bokszba. Hustos két pusztakoktélt rendelt. Csak amikor már belekóstoltak az italba, akkor tudta meg a doktor, hogy miért jöttek.

– Tíz perc múlva idejön a svéd… ha lehet, te csak helyeselj… Rendben?

Eltelt a tíz perc, sőt húsz is, de nem jött meg a svéd. Hustos idegesen tekingetett a bejárat felé.

– Körbejárok… Nem akarom elhinni, hogy nem jött… Talán leült már mielőtt mi érkeztünk…

A doktor nem bánta volna, ha az egész szanatóriumügyet el lehetett volna felejteni.

– Megtalált volna… Nem hiszem, hogy itt lenne… Ne menjünk inkább?

Hustos nem válaszolt. Elindult a bokszok között, kezében égő cigaretta. A bal kezét zsebre tette, ráérősen sétált. Amikor visszatért, nyugodtan mondta.

– Fizetünk és megyünk.

A doktor nem is találkozott a svéddel, csak most, az úgynevezett avatáson. Eddig viszont már eltelt egy év is. Az egyik dunántúli falu határában, egy szépséges domb mögött, megvettek egy régi kastélyt, és azt alakították át a svéd által küldött tervrajz szerint. A doktor csak akkor csodálkozott, amikor előbb Hustos parancsára feleségül kellett vennie Emíliát, aztán az ügyvédi irodában alá kellett írnia egy adásvételi szerződést. Az ő nevére írták a kastélyt. Bár minden iraton az szerepelt, hogy doktor… Az ügyvéd ugyan elkérte a személyi igazolványát, de nem nézte meg, az adatokat bemondásra egyeztette. Az ügyvédet Hustos fizette ki, valamit súgott is neki, nagyot derültek rajta.

Volt egy kellemetlen epizódja ennek az aktusnak. Az irodából kijövet az egyik fa törzsén Hustos egy piros színű bogarat fedezett fel. Ledobta maga elé a járdára. Széttaposta.

– Nézd meg ezt, doktor – mutatott a bogárra –, és jusson eszedbe… Nem árt, ha napjában többször is gondolsz rá…

A doktornak meg kellett tanulnia gépkocsit vezetni. Vele járt a tanfolyamra Emília is. A doktor háromszor vizsgázott. Az asszony az elsőn sikeresen átment.

– A pofád miatt – mondta a feleségének –, hogy ne nézzék…

Emíliát nem sértette ez a megjegyzés. Ő már megtalálta azt, akinek éppen a sebek hegei miatt kedves, a többi meg nem nagyon érdekelte. Csak nevetett a doktoron.

A kastély gyorsan elkészült. A parkot magas téglafallal vették körül, hatalmas vaskapu zárta el a bejáratot. És a téglafal, a sűrű bokrok után még egy kerítés következett: szögesdrótból. Persze, amikor a hatósági emberek megvizsgálták az épületet, hogy a működési engedélyt megadják, akkor még a dupla kerítésnek híre sem volt. Hustos és a doktor pezsgővel fogadta őket. Mindent rendben találtak. Felkerült a kapura a tábla: Hotel Cicero Fitness. Hogy miért éppen Cicero? Valami görög nevet akartak adni a szállodának, de hirtelenében csak ez a római jutott az eszükbe. Hustos végül rámondta, jó ez! A hatósági embereknek úgy magyarázták, hogy itt az egyik legfontosabb terápia a beszéd, a beszélgetés, a lelki épség fenntartása. Ezt aztán el is fogadta mindenki. A svéd részvényes, akiről később kiderült, hogy német, sőt anyja révén magyar is, csak rámeredt a táblára, de nem tett megjegyzést.

A doktor alkalmazottakat is akart felvenni, munkába állítani, de Hustos nem engedte.

– Majd én, doktorkám! Te csak ülj szépen a valagodon!

Amikor a Volvo elszáguldott, s vitte magával nemcsak Hustost, hanem Emíliát is, a doktor belakatolta a kaput, és felment a szobájába. Ledobta magát a fotelba, kinyitott egy sört, és azt iszogatta. Ahogyan fogyott az üvegből a sör, úgy szállta meg a magányosság. Egyedül van ebben a nagy házban… Ordítani szeretett volna. És ordított is.

– Hej! Hej! Az anyátok!

Újabb sörösüveget nyitott fel. És újra ordított.
– Hej! Hej! A francot ebbe az egészbe!
Ivott. Még a szájánál volt a pohár, amikor az ajtóban megszólalt valaki.
– Hát maga miért kiabál?
A doktor meglepetésében elejtette a poharat.
– Azt kérdezem, miért ordítozik?
A svéd volt. Aki alig egy félórája elviharzott a Volvóján. Állt az ajtóban, kezében a kulcs. Bizalmatlanul szemlélte Oláht.
– Maga nem normális?
A doktor feltápászkodott, arrébb rugdosta a pohár cserepeit.
– Csak – dadogta –, csak… Hogyis mondjam… Gondoltam…
A svéd intett, hogy elég.
– Nem szeretnék magában csalódni.
Oláh Béla gyorsan válaszolt.
– Nem is tetszik… Majd én… Ez csak egy hülyeség volt…
– Jó… Azért jöttem vissza, hogy négyszemközt beszéljek magával. – Kis szünet után hozzátette. – Doktor…
Oláh az egyik fotelra mutatott
– Tessék helyet foglalni… Esetleg megkínálhatom valamivel?
A svéd az ablakhoz ment, elhúzta a függönyt, kinézett a parkra. Elégedetten mondta.
– Jól sikerült… ez az egész. Ilyennek gondoltam.
Visszatért az asztalhoz, cigarettára gyújtott. Krémszínű öltönyt viselt, a zakója felső zsebéből pöttyös kék zsebkendő lógott ki. Pöttyös volt az inge, sőt a nyakkendője is. Ujjain legalább tíz aranygyűrű csillogott, karkötőt hordott. És, ami igen furcsává tette, apró karika lógott az egyik fülében, de nem egy, hanem három egymásba fűzve. Keskeny bajuszt viselt, a szemöldökét borotváltatta, a maradékot feketére festette. Nőies, puhány jelenség volt. De csak addig, amíg meg nem szólalt. Hangja keményen koppant, érezni lehetett, hogy parancsoláshoz szokott. Most is rámordult Oláhra.
– Üljön le!
A doktor szót fogadott.
– Ez itt – mutatott körbe a svéd, aki magyarul beszélt, bár érezni lehetett, hogy idegen környezetben él – a maga birtoka. – Hangsúlyozottan tette hozzá. – Névleg… Érti? Névleg.
– Igen, igenis – bólogatott a doktor. – Értem… Persze…
– Itt az történik, amit én mondok – folytatta a svéd. Nem ült le, járkált az ajtótól az ablakig. – Ezt már közölte magával Hustos úr. – Ha én nem vagyok itt, akkor ő parancsol. – Megállt a doktor előtt. – Itt meg lehet gazdagodni. Vagy meg lehet halni. Vagy még egy lehetőség van. Megrohadni valamelyik börtönben. Érti?
Oláh újra bólogatott.
A svéd elégedetten nézte az alázatossá görnyedt férfit. Nem szerette az ilyen erős, nagydarab embereket. Amilyen erősek kívül, olyan gyerekek belül, szokta mondogatni. A közvetlen környezetében nem is tűrt meg ilyen alkatú férfit. Olyan legyen, mint egy magasugró, az igen, azok lábukkal is az eget verik.
– Nos, ha érti, akkor jó… Itt olyat próbálunk ki, barátom, ami…
Nem folytatta, mert Hustos állt meg az ajtóban. Megkérdezte bejöhet-e?
A svéd mérgesen ráförmedt.
– Hívtalak?
Hustos szó nélkül eltűnt. A doktor kerekre nyílt szemmel bámult utána.
– Nem akartam hamarabb beszélni magával – folytatta a svéd –, megbíztam az információkban. De most néhány dolgot tisztáznunk kell: Nem fog többet látni. De ne is akarjon velem találkozni. Mert az egyet jelentene azzal, hogy itt valami zűr van, és akkor, akár hibás, akár nem… Tudja, én nem viccelek.
– Igenis.
– Ide a mi embereink jönnek dolgozni. A kertésztől a takarítókig, mind a mi emberünk. Megbízhatóak. Mint maga. Még ma éjjel megjelennek. Hustos a főnökük. A magáé is.
– Igenis.

– Kérdés?

Oláh hangján lemérhető volt, hogy félve kérdezi.

– Azt tetszik tudni, ugye, hogy én nem vagyok orvos? Csak masszőr… Azért mondom, mert nem szeretném, ha…

A svéd a karkötőjét piszkálgatta.

– Tudom. De ez nem számít. Jön majd ide egy főorvos. Ha minden jól halad… Maga a szálloda igazgatója. De azért szólítsák továbbra is doktornak. Így jobb. Lényegében ez egy gyógyszálló. Van más titka is? – kérdezte néhány pillanatnyi szünet után.

– Nincs… És ez sem volt az… Pali tudott róla…

A svéd már nem figyelt a válaszra. Újra az ablak elé állt, bámulta a parkot, a kerítést. Csak maga elé mormolta.

– Belülre is kell egy sorompó… Egy jó, erős sorompó. És az út szélére mély árkot kell ásatni.

– Tetszett valamit mondani? – kérdezte a doktor.

– Jöjjön ide! – intette magához a svéd. – Oda egy sorompót állítsanak, két oldalra két árkot, hogy az autók ne tudják kikerülni.

– Igenis. Megcsináltatjuk. – Nem merte megkérdezni, hogy miből? Eddig ugyanis még nem kapott pénzt Úgy gondolta az anyagiakat Hustos intézi, bár ő sem szólt eddig erről egy szót sem.

A svéd megfordult, s újra végigmérte Oláht. Visszasétált a fotelhoz, leült, cigarettára gyújtott, a plafon felé fújta a füstöt.

– Mondja – kérdezte szinte merengve –, szereti maga Hustost?

Oláh Béla nem tudta, hogy mit válaszoljon. A svéd szájaíze szerint akart nyilatkozni.

– Hát… Mi mindig… Vagyis… Tulajdonképpen…

– Azért kérdeztem, merthogy elszerette magától ezt az… Emíliát… Nem tervez maga valami bosszút?

– Nem! Sőt…

– Mi az, hogy sőt? – nevetett a svéd, úgy rázta meg a fejét, hogy a fülébe akasztott karikák himbálózni kezdtek.

– Csak annyi, örülök, hogy Emília talált magának valakit. Én egyikükre sem haragszom.

– Rendben van. – A svéd felállt, s megfogta a doktor karját. – Mégis meg kell kérnem valamire.

– Tessék parancsolni.

– Nézze, mi mindenkiben megbízunk. És senkiben sem. Érti?

– Igen. Értem – mondta Oláh, de igazában csak a következő mondat döbbentette rá, hogy mit akar a főnöke.

– Akkor jó… Figyel, és ha valami olyat észlel, ami… Ez a kettőnk dolga. Érti?

– Igen.

– Jó… Maga, doktor, az én bizalmi emberem itt. A többiekben is megbízom, de magát külön is számon tartom. Tehát mi ketten, maga és én… Adok magának egy telefonszámot. Írja fel. Ez egy pesti szám. Ha valami gyanúsat észlel, akár Hustos szándékaiban is, hívjon fel… Megegyeztünk? – A kezét nyújtotta a doktornak.

– Igen… Persze… – dadogta Oláh, s érezte, hogy az arcába tódul a vér. Elővette a kis noteszát és a golyóstollat, várta, hogy a svéd diktálja a számot.

Ekkor nyitott be újra Hustos.

– Elnézést, de már látszik a teherautó – mondta és széttárta karját, mint aki nem tehet arról, hogy megzavarja a társalgást.

A svéd megfenyegette.

– Tűnj el, mert isten bizony, felpofozlak!

Hustos nagyot nyelt, és kiment a szobából. Az ajtót bezárta maga után. Lépései behallatszottak, kopogtak a márványlépcsőn.

A svéd az ablakhoz ment, közben az órájára nézett.

– Azt parancsoltam – sziszegte –, hogy éjjel, sötétben jöjjenek… Ezért valaki felelni fog…

A doktor is az ablakhoz lépett. Riadt volt, érezte, hogy valami rossz dolog történik. Nézte ő is a parkot, a makadámutat. Várta, hogy felbukkan a teherautó.

De nem érkezett meg.

Később valaki kopogott az ajtón.

– Tessék – szólt hátra a svéd, de nem fordult meg.

Hustos nyitott be.

– Tévedtem, uram, ez nem az az autó volt…

– Ha nem az a teherautó volt, akkor melyik? – kérdezte bosszúsan.

– Nem tudom. Jócskán jött az úton, s aztán megállt.

A svéd szó nélkül indult az ablakhoz. A falut és a kastélyt erdősáv választotta el, a fák között vezetett a makadámút, a régi tulajdonos, egy iparbáró csináltatta. Ezen az úton jött a teherautó, de éppen csak kibukkant az erdőből, megállt. Innen még talán egy kilométernél is távolabb volt a kastély parkjának bejárata.

– Írd fel a rendszámát – utasította Hustost. – Nem szeretem, ha erre más is jár…

– Nem magánút – jegyezte meg Hustos.

A svéd nem szólt. Az jutott az eszébe, hogy egyszer, évekkel ezelőtt, egy teherautóból rálőttek. A felső karját találták el. Azóta is titok, hogy ki tette… Az Mexikóban történt… Ez meg Magyarország… De a teherautó, az teherautó.

– Lehet, hogy a megrendelt élelmet hozzák… – magyarázta Hustos. – Igaz, holnapra ígérték.

Hustos jó szervezőnek mutatkozott. Nemcsak az építkezést irányította, tárgyalt a fővállalkozóval, jóformán mindent kézben tartott, hanem a bútorokat is ő válogatta, vázlatot készített a szoba berendezéséhez, nem nyugodott, amíg a nagy nyári forróság ellenére ki nem próbálták a fűtést, a kertészekkel tárgyalt, intézte a hivatalos ügyeket. A környéken sok embert megismert, jó barátokat szerzett a hivatalokban, még a papot és a falu orvosát is megkörnyékezte. Az orvosnak valami lézeres lámpát ígért, templomban megjavíttatta a padokat. Ha kettesben maradtak Emíliával, nagyokat nevetett ezen a buta népségen, utánozta a plébános hajlongását, kenetteljes beszédét, az orvos köhécselő tudálékosságát, de mindig hozzátette, ezek becsületes emberek, mert csak a becsületest lehet átverni… Önkéntelenül is minden embert a svédhez mértek.

– Fjordot próbálná meg valaki, őt aztán nem lehet átjátszani!

A svédet hívták egymás között Fjordnak. Amikor Emília először találkozott vele, azt mondta róla, olyan mint egy lord. Hustos ezt alakította „Fjord"-dá.

– Ha már északi, akkor legyen Fjord. Az igazi nevét úgysem tudjuk…

Lehetséges, hogy már a svéd is elfelejtette az eredeti nevét. Pedig az apjától szép nevet örökölt. Kalász. Őt is így jegyezték be az anyakönyvbe egy kis faluban, ott ahol a Hejő ömlik a Tiszába. A Kalász család vagyonos volt. Ez lett a veszte. A háború után szétszóródtak a világban. Sanyika sokáig a jóval idősebb nővérével élt, ennek köszönhető a nőies öltözködése is. A nővére féltékeny volt a fiúra, s amikor kiderültek Sanyika nőkapcsolatai, elkergette maga mellől. De ekkor már Kalasnak nevezték és németesen Alexandernek. Használt más nevet is. Akkor, amikor pornólapokat csempészett Svédországból Olaszországba. Néhány hetet ült is érte Milano közelében egy sárgára festett börtönben. Ott ismerkedett meg az egyik jelenlegi társával, aki aztán bekapcsolta a „nagy üzletbe".

A teherautó visszafordult, nem az élelmiszert hozta.

– Eltévedhetett – mondta a doktor, aki kicsit zavarosnak érezte mindazt, ami vele történik. Kételyek támadtak benne, de nem mert előhozakodni velük. Azzal nyugtatgatta magát, majd megtud mindent, amikor kell. Az is meglepte, amit Emília kérdezett a svédtől.

– Mikor jönnek az öregek?

– Nyugalom. – Csak ennyit válaszolt Kalas. – Nyugalom, hölgyem…

A doktor szerette volna megkérdezni, hogy milyen öregekről beszél Emília, de hallgatott. Lám, ez a nő is többet tud az ügyről, mint ő…

Emília szükségét érezte, hogy megmagyarázza a kérdést.

– Az lenne a jó, ha a lányok hamarabb érkeznének, mint az öregek… Magam nem bírnék velük…

A Cicero Fitness szálloda néhány hét alatt benépesült. Emília bosszúságára előbb érkezett meg néhány öregasszony, mint azok a lányok, akiknek ápolniuk kellett volna őket. Arra nem kapott engedélyt, hogy az alig tíz kilométernyire fekvő faluból szerződtessen valakit segítségül. A szakácsnak, kertésznek, sofőrnek, ápolónak érkezett férfiak az első napokban csak a vállukat rángatták, amikor a doktor munkára kérte őket. Naphosszat heverészték az egyik földszinti szobában, pálinkát ittak s nagyokat röhögtek saját vicceiken.

Végül Hustos is a türelmét veszítette, ordítozott velük, naplopóknak titulálta őket. Ebből baj lett. Az egyik fiú Hustos lábához lőtt, s kilökte az ajtón.

– Hinaus! Schwein! Kifelé, disznó!

Másnapra ezt a fiút holtan találták a parkban. Valaki hátba szúrta. Az egyik öregasszony Frau Ittner botlott bele, aki minden hajnalban felkelt, kiment a kertbe, s térdelve, összegörnyedve fogadta a napfelkeltét.

– Az isten a Napban lakozik – mondogatta. – Lehet-e máshol, mint abban a nagy fényességben?

Már a megérkezésük utáni második nap a falu plébánosával akart beszélni, hogy szobrot állíttasson a Napba bújt istennek. Rikácsolva követelte a papot, s csak akkor nyugodott meg, amikor közölték vele, hogy a tisztelendő úr tüdőgyulladásban fekszik majd jön, mihelyst teheti.

Frau Ittner, akit valahonnan Bajorországból utaltattak a Ciceróba a rokonai, majd belehalt az ijedtségbe, amikor a hullát meglátta a kertben. Elájult, s úgy feküdt a fiú mellett, mintha mind a ketten békésen aludnának. Amikor feleszmélt, visszatántorgott az ágyába, magára húzta a paplant, jajgatott, sírt. Csak estefelé nyugodott meg, amikor Emília Hustos segítségével elhitette vele, hogy csak álmodott.

Frau Ittneren kívül még négy öregasszony érkezett külföldről azzal a mikrobusszal, amely a főorvost, Stefan Kreist is a Ciceróba szállította. A főorvos csendes embernek tűnt, alig lehetett látni. Szinte egész napját a szobájában töltötte, egerekkel kísérletezett, esténként öt-hat egértetemet dobott ki az ablakán. Hatalmas üvegládában tartotta a szerencsétlen állatokat, egyiknek sem volt már farka, levágta az orvos, aki azt állította, hogy az egerek a farkuk mozgatásával tájékozódnak.

A fiú halála után csendesebbé váltak a kisegítő munkások. Nem ittak kevesebb pálinkát, de nem duhajkodtak, és ha Hustos valamit parancsolt nekik, szó nélkül végrehajtották. De a szemükben sunyi fény vibrált, ahányszor csak Hustosra néztek. S amikor megásták a társuk sírját a parkban, két egyforma gödröt mélyítettek egymás mellé. Senki sem kérdezte, kié lesz a másik. Hustos azonban ettől kezdve állandóan revolvert hordott magánál, és egyetlen éjszakára sem engedte el maga mellől Emíliát.

Az asszony természetesen érezte, tudta, hogy Hustos fél. Többször is ajánlotta:

– Beszélj Fjorddal! Beszélned kell Fjorddal!

– Az tenné be az ajtót – legyintett Hustos.

– És ha valami bajod esik?

– Nem esik.

Két nap sem telt el a haláleset óta, valaki kést hajított Hustosra. De megvédte a szerencse angyala. A kés az ajtófélfába csapódott. Beleállt, és hosszan rezgett. Hustos hiába fordult meg azonnal, nem látott senkit. Kihúzta a kést a fából, aztán messze hajította a bokrok közé.

– Nesze – sziszegte –, próbáld meg még egyszer!

Emília és a doktor szorgoskodott. Kísérgették az öregasszonyokat a sétájukon, szaladgáltak utánuk az asztalon felejtett szemüvegekkel, a korty teákkal. A doktor órák hosszat masszírozta őket, sőt a csontkovács-mesterségét is gyakorolta. Az öregasszonyok egyre frissebbek lettek, dicsérték az aranykezű doktor urat.

Hustos ingerülten vonta felelősségre Oláht.

– Mi a fenét csinálsz? Még a végén meggyógyítod ezeket a vén boszorkányokat…

Ettől kezdve a doktor nem foglalkozott a betegekkel. Naphosszat ült Krais főorvos szobájában, és nézte az egereket, figyelte, hogyan piszmog velük először kedvesen, szinte óvatosan aztán egyre ingerültebben, végül egyetlen csapással fejezte le őket. Nem bírta szó nélkül, megkérdezte.

– Mi lenne, ha téged is így lefejeznének?

A főorvos hosszan nézte az egereit.

– Meghalnék.

– Miért ölöd meg őket?

– Kiket öljek meg helyettük?

– Miért? Te szerinted muszáj valakit megölni?

– Igen. Így hasonlítok az igazi természetre. Érted?

Oláh nem értette. Nézte ő is tovább a sürgölődő egereket.

– Mindnyájunknak közünk van a halálhoz. Neked is, nekem is, meg ezeknek az egereknek is… – fordult a főorvos Oláhhoz. – Pedig, ahogyan az egyik nagy elődöm mondta, sohasem találkozunk vele…

– Nem?

– Nem.

– Az előbb jelentetted ki, hogy mindnyájan meghalunk. És akkor?

Krais kiemelt egy egeret, a fülénél fogva tartotta. Az állat kapálódzott, igyekezett kiszabadítani a fülét.

– Te ezt nem érted – legyintett.

A beszélgetés németül folyt, a doktor úgy gondolta, a nyelvtudásában lehet a hézag. Pedig Sopronban, ahol született, sokan azt hiszik magukról, hogy úgy beszélnek németül, mint Goethe. A főorvos azonban folytatta az eszmefuttatást. De inkább az egérnek beszélt, mintha azt érdemesebbnek találná rá, mint a doktort.

– Azt magyarázza egyik filozófusunk, hogy amíg élünk, nem találkozunk a halállal, mert élünk. Amikor már meghaltunk, akkor meg azért nem, mert akkor már nem vagyunk… Ez világos, érthető… Igaz?

Az egér nagyot rándult, majdnem kiperdült Krais ujjai közül.

– Na, jól van… Menj vissza… De ne felejtsd, megjegyeztelek magamnak!

Krais visszatolta az üvegfedőt a ládára, ruhástul lefeküdt az ágyára.

– Az ember előbb vagy utóbb lefejezi saját magát – mondta csendesen, és a fal felé fordult, a kispárnát a feje alá gyűrte, mélyeket lélegzett, szuszogva szedte a levegőt.

Oláh ülve maradt a karosszékben, az asztalon sorakozó vegyszeres fiolákat nézte, előttük egy zacskón halálfej árulkodott róla, hogy a főorvos méreggel dolgozik.

Krais nem küldte ki a szobából a doktort. Egyszer még szólt hozzá.

– Még mindig meleg van – nyögte, aztán elaludt.

Oláh kióvakodott a szobából, bezárta maga után az ajtót, megtörölte az izzadt homlokát, lement a társalgóba, ahol az öregasszonyok szunyókáltak a mély fotelokban. A parkban az egyik nagy fa alatt Emília üldögélt. Csak egy fehér köpeny volt az öltözéke, egy újsággal legyezgette magát. A doktor melléje telepedett. Mostanában már nagyon ritkán maradhattak kettesben, Hustos állandóan kísértette magát az asszonnyal.

– Mi van? – fordult Emília Oláhhoz.

– Semmi.

Kis szünet után újra az asszony kérdezett, egészen közel hajolt a doktorhoz.

– Valami bajod van?

– Nekem?

– Neked. Látom.

Oláh hosszan hallgatott. Egy kis testű madár toppant le a gyepre, valamit felcsípett, aztán szállt is vissza a fára.

– Rosszul látod – mondta halkan Oláh. – Semmi bajom, hacsak…

– Hacsak?

– Semmi… – Felállt, néhány lépést távolodott, benézett a bokrok közé, visszapillantott a házra is. – Te, Emília, te tudod, hogy mi folyik itt? – kérdezte bizalmasan suttogva.

Emíliát kellemetlenül érintette a kérdés, ő is kérdezgetett már effélét Hustostól, de a válasz igen gorombán csak egyetlen szó volt: kuss!

– Mi folyna?

– Hát... Tele van méreggel a főorvos szobája.

– Csend! Ne ártsd bele magadat olyanba, ami nem rád tartozik…

Oláh arra az öregasszonyra gondolt, aki a vendégek közül elsőként halt meg a szállodában. Naphosszat üldögélt a tükör előtt, ősz baját göndörítette, ráncos arcára pirosítót kent, legalább húszféle desodorral fröcskölte be magát, még ebéd közben is felugrott, beszaladt a szobájába, a ruhájára nyomta az illatosítót, s mosolyogva tért vissza az asztalhoz. Oláhnak masszírozás közben elárulta, hogy régen, nagyon régen valamilyen kellemetlen szaga lehetett a testének, mert egyébként miért hagyta volna el őt egyik napról a másikra a nagy szerelme, a bajuszos, keményen ölelő Karl... Ezt az asszonyt találták egyik reggel holtan az ágyában. Az arca halványkék volt, mintha a túlvilágra kozmetikázta volna magát. A kezében egy desodort szorított. A főorvos szuszogva állapította meg a halált, alig nyúlt az asszonyhoz. Hustos pedig azonnal autóba ült, és felszáguldott Budapestre.

A haláleset után egy németül beszélő idősebb ápolónő is érkezett a szállodába. Hosszan tárgyaltak Hustossal, látható elégedettséggel ültek mind a ketten a vacsorához. Emília idegenkedve nézegette a nagy mellű, molett, erős nőt, gondolta, hogy Fjord küldte, attól félt, hogy átveszi az ő szerepét a szállodában. De

nem így történt. Közölte Emíliával, hogy ő csupán a lányokra fog felügyelni, s ha a főorvos igényli, segít neki néhány dologban.

Talán már harmadik hónapja működött a szálloda, amikor megérkeztek az első lányok. Fiatalok, de elég elhanyagoltak voltak. Hatan jöttek, kis busz hozta őket. Ijedten szálltak ki az autóból, egyforma, apró bőröndjüket magukhoz szorították, mintha az életüket tartották volna benne. Egy férfi jött velük, szigorú tekintetű, sörhasú, negyven év körüli. Pattogva parancsolt a lányoknak, bekergette őket a szálloda halljába.

Az idősebb ápolónő, akit csak Schwesternek szólítottak, azonnal átvette fölöttük a parancsnokságot. Németül tartott nekik egy rövid beszédet, a végén megkérdezte.

– Verstehen?

A lányok csak álltak és bámultak. Egy szót sem értettek németül. Törökök voltak.

Másnap a hat lány már fekete ruhában, fehér köténykében jelent meg az öregasszonyok között. De csak álldogáltak, az egyik közülük tudott valamit angolul, annak magyarázgatott kínlódva Schwester. De ő mindenre csak azt mondta: yes.

Nem is csodálkozott senki, amikor egyik reggel arra ébredtek, hogy mind a hat lány megszökött.

A doktor nem tudta elképzelni, hogy hívhattak kis buszt az erdei út végére, ő volt ugyanis az egyetlen, aki ebből a kicsike toronyszobácskából megfigyelte, hogy autó várakozott a lányokra az erdő szélén. De nem szólt senkinek. Az egyik lányt nagyon sajnálta. Hatalmas fekete szeme volt, hosszú fekete haja. Szerette volna megölelni. Kedveskedett is neki, csokoládékkal tömte, de a lány megosztotta az édességet a többiekkel. A doktor azonban hálás volt a lány mosolyáért, és addig forgolódott körülötte, amíg hozzá nem érhetett. Ilyenkor mintha villám csapta volna meg, megrázkódott, libabőrös lett a karja, a torkában dobogott a szíve.

És ez a lány is elment tőle búcsú nélkül.

Maradtak az öregasszonyok, már tíznél is többen.

És, ahogy a toronyszobában a lányra gondolt, elhatározta, ő is megszökik. Ha lehet.

3

Balassa Péter valamit hallott már arról, hogy tilos kórházba virágot vinni. Már összeválogatta a csokrot a zöldre festett kis bódé vödreiből, de még mindig bizonytalanul topogott. Nem tudta eldönteni, hogy a tilalom csak a szülészetre vonatkozik-e, vagy a sebészetre is. Végül úgy határozott, hogy bezárja a táskájába a virágot, s csak akkor adja oda, ha látja, a többi betegnek is vittek. Még a liftben is azon járt az esze, hogy valami mást is kellett volna vennie, furcsa lesz ajándék nélkül belépni a szobába. Ki is szállt a felvonóból, visszaszaladt a lépcsőn az első emeletre, a büfébe, s összevásárolt egy nagy halom süteményt, s mivel más italt nem látott, hát egy üveg szilvalét. Amikor a csomagot a kezébe adták, elégedetten mosolygott.

– Na, ez már más…

A kórteremben hárman feküdtek. Az ablak mellett Kati, Balassa menyasszonya, vagy ahogyan a lány némi iróniával szokta mondogatni: törzsmenyasszonya… Immár nyolc éve… Eleinte még harcolt azért, hogy házasodjanak össze, most már csak lemondóan legyintett, ha Balassa Péter száján néha-néha kicsúszott egy ígéret.

– Ne etess te engem… És egyébként is, honnan tudod, hogy hozzád mennék?

Ilyenkor Balassa markáns, napbarnított arcát elöntötte a mosoly. Nevetgélve mondta.

– Kincsem, kincsem!

Csak ennyit. S éppen ezért Kati sem tudta, hogy a fiú elégedettségében mosolyog, lám, nem őrajta múlik a dolog, vagy azért, mert éppen az ellenkezőjét hiszi annak, amit ő mond. Ezért aztán mindig kis műfelháborodással vágta rá a választ.

– Nem vagyok én ló!

Balassa, akit elég gyakran lehetett látni az ügetőn, sűrűn bólogatott, s magyarázta.

– Kincsemnek szobra is van! Ez nem sértés… Egyébként sem a paci nekem a kincsem, hanem te… – Aztán még hozzátette. – Te szamár...

A valóság az volt, hogy Kati sem volt abban biztos, anyakönyvvezető elé állna-e ezzel a fiúval. Szereti, az igaz. Csakhogy Balassa érzelmei hullámzóak, akár a tenger. S a foglalkozása, vagy ahogy a fiú mondta, a hivatása, olyan volt, hogy sokszor napokig sert jelentkezett. S arra pedig nagyon mérgesen válaszolt, ha megkérdezte tőle, merre járt.

– Sehol!

Milyen férj lehet az ilyen?

Most is már negyedik napja, hogy kioperálták a vakbelét, s még nem látogatta meg. Sőt, tudomása szerint, még telefonon sem érdeklődött… De hát, ez Péter… Az a baj, hogy nagyon kedves… Mélykék szeme olyan, mint egy meleget sugárzó drágakő… S a fekete haja! Mint egy filmszínész… Igen, mint egy filmszínész… Soha, soha sem lesz csak az enyém – gondolta keserűen a lány.

Ilyen kesernyés hangulatban találta a vőlegénye, amikor belépet a kórterembe. Illedelmesen köszönt külön-külön minden betegnek, s csak aztán lépdelt Katihoz. Homlokon csókolta, s csak aztán szájon.

– Ide szöktél előlem… De megtaláltalak!

Lerakta az éjjeliszekrényre a süteményt és a szilvalét, a táskáját a szék alá helyezte, aztán nagyot lélegzett.

– Marha meleg van! – S minden átmenet nélkül megkérdezte. – Mikor jössz már haza? Rontod itt a levegőt… Hiányzol… Érted? Felmentem hozzád, kinyitottam az összes ajtót, és a nő elszökött Sehol! Kiabáltam, kérdeztem, hová bújtál, még a szekrényben is megnéztelek. Nagyon üres nekem az a lakás… Szépen kérlek, gyere haza…

Katiból elszállt minden keserűség. Szinte boldogan mondta.

– Hülyéskedsz… Mindig csak hülyéskedsz… Mint egy kölyök…

Kibontotta a süteményes csomagot, és a fiú elé tolta.

– Egyél…

– Neked hoztam.

– Köszönöm… Egyél csak… Ezt például – mutatott egy Stefánia-szeletre. – Ezt szereted…

Balassa nagyot nyelt.

– Csak akkor, ha neked ez… nem kell… – Elvette a tortát, s beleharapott. A szája széle csokoládés lett, Kati szalvétát nyújtott neki. Törölgette a száját, s úgy kérdezte. – Tulajdonképpen mi bajod volt? – Választ sem várva folytatta. – Béla bácsi titkárnője, Terike mondta nekem tegnap, hogy néhány napja telefonáltál, hogy megoperálnak, és csak azt, hogy vakbél… Nem tudtam hamarabb jönni… Ne haragudj…

– Nem haragszom… Fontos, hogy most itt vagy…

– És az operáció?

– Megcsinálták… Most már ennyivel is kevesebb vagyok… Viszont több is..

– Több?

– Igen… Sajnos… Egy vágással…

– Az nem számít...

Balassa önkéntelenül is a következő tortaszelet után nyúlt, azt kezdte eszegetni.

– Kik a társak? – kérdezte halkan, s fejével a szomszéd ágy felé bökött.

Kati suttogva magyarázott. Két idősebb nő feküdt a szobában, az egyiknek az ágyát körbeülték a látogatók, talán tízen is. Az ajtónál az ősz hajú asszony szinte mozdulatlanul feküdt, pólyázva volt mind a két karja, a nyaka, sőt a feje is. Erre mondta Kati, hogy kiugrott az ablakon, öngyilkos akart leírni.

– Miért? – kérdezte a fiú.

– Mert az egyetlen lánya – mesélte Kati – kinn, külföldön, hát… Egy bordélyban kötött ki…

– Ahá – bólogatott Balassa.

Kati egy levelet vett el az éjjeliszekrényről.

– Olvashatod… Ideadta a szerencsétlen, hogy megossza valakivel a baját… Ezt a lánya írta…

Balassa elvette a levelet, megnézte a bélyeget, a bélyegzőt.

– Hamburg… Na, jó helyre került a kicsike…

– Olvasd csak! Nagyon szomorú…

A főhadnagy kihúzta a zöld színű levelet, széthajtogatta, de nem nézett bele.

– Nem érdekel? – kérdezte Kati.

– De… Csak… Beszélj előbb magadról. Nem mondod, milyen volt az operáció, hogy bírtad, fájt-e, mikor engednek ki… A levél ráér.

Kati összeráncolta a homlokát, kutatva nézett a fiúra.

– Valóban mondjam?

Balassa már a harmadik tortaszeletet eszegette. Csak hümmögött.

– Persze… – Nagyot nyelt. – Azért jöttem, nem?

A lány nevetett.

– Hát, jó! Egyik este, mert ilyen dolgok csak este történhetnek, belém állt a fájás… Telefonáltam a doktornak, kijött, és már hívta is a mentőket. Ennyi volt… Egyébként nem éreztem a műtőben sem mit. Most sem fáj, csak egy kicsit húzódik a helye. Tudod, engem nem kell sajnálni. Nem szeretem, ha sajnálnak.

Balassa a kezét és a száját törülgette.

– Tudom. Ahogyan mondani szoktad: ez az egyetlen férfias vonás bennem…

Nevettek.

– Egyél még – biztatta Kati a fiút.

– Már ettem egyet, köszönöm…

Kati mosolyogva nyugtázta azt az egyet… Balassa pedig a negyedik tortaszelet után nyúlt. Az első harapásnál újra kezébe vette a levelet, forgatta, nézegette.

– Ronda írás… Valóban azt akarod, hogy elolvassam? Most mindjárt?

A választ nem várta meg. Olvasni kezdte a levelet Közben egyet-egyet mordult, a fejét csóválta.

– Ismerős – jelentette ki végül, s összehajtotta a papirost, visszabújtatta a borítékba. – Így járnak a buta lányok… – Mielőtt letette volna az éjjeliszekrénykére a levelet, még egyszer megnézte a címzést.

– Ennyi a véleményed? – kérdezte Kati.

– Tessék?

– Azt kérdeztem, hogy ennyire érzéketlen lennél?

Balassa felállt. Az idős asszony ágyához sétált, mint az orvosok a nagyvizitkor, felemelte a kórlapot, néhány pillanatig nézte, a fejét csóválta.

– Mindig alszik? – kérdezte halkan.

– Sokszor. De azt mondják, jobb így…
– Kár, hogy nem lehet vele beszélgetni.
Kati lassan felült az ágyban. Összehajtogatta az üres süteményes papírt.
– Vidd ezt a szemétbe, légy szíves. Ott a mosdónál… És a levelét is tedd vissza az éjjeliszekrényére… Tessék…
Balassa gépiesen nyúlt a papírcsomóért és a levélért.
– Szokták látogatni?
– Igen… Volt itt már kétszer is egy nő. De akkor is aludt szegény.
– Nem is beszéltek?
– Mondom, hogy aludt.
– Persze… – Balassa visszaült a székbe, megfogta Kati kezét. – Megkérhetnélek valamire?
– Mondjad.
– Ha még egyszer jön a nő, és ez a nénike alszik… Beszélgess a látogatóval… Hátha tudunk a lányon segíteni… De ezt te ne mondd neki… Jó?
Kati elkomorodott.
– Kértelek százszor, hogy engem ne vonj be az ügyeidbe!
Balassa mérgesen legyintett.
– Jó! Hagyd békén! Nem kértelek semmire. Felejtsd el. Csak…
Nem folytatta.
– Mi az a csak?
– Semmi… Azt nem mondtad, mikor jössz haza?
– Megbántódtál? – kérdezte Kati. Nem mosolygott, a tekintete komor maradt.
– A fenét! Még most sem ismersz?
– Éppen azért kérdezem, mert nagyon is ismerlek…
– Ismersz a fenét!
– Ne veszekedjünk.
– Én nem veszekszem… – Balassa hangja érdessé vált. Már csak a szék szélén ült, ahogyan mondani szokták, szinte ugrásra készen. Már menni akart. – Azt mondd, hogy mikor jössz haza.
– Értem jössz?
– Igen. Azért kérdezem. – Ezt olyan meggyőzően jelentette ki a főhadnagy, mintha valóban csak ez az egy szándék vezérelné. Kati azonban tudta, estére már elfelejti, hogy mit ígért, s majd neki kell taxit hívni, ha nem akar villamossal haza cipekedni.
– Bejössz még?
– Természetesen. Akár holnap is.
– Jó. Holnap már meg tudom mondani, mikor megyek haza. Egy-két nap.
A főhadnagy már állt. És mosolygott. Felemelte a szék alól a táskáját. Akkor jutott eszébe a virág.
– Te… – mondta zavartan. – Hoztam neked virágot… Majdnem elfelejtettem odaadni… Tessék!
Kati beleszagolt. Látszott a fátyolossá vált szemén, hogy meghatódott.
– Köszönöm, nagyon kedves vagy… – mondta, s arra gondolt, néha valóban olyan ez a fiú, mint egy félszeg kamasz. Egy kedves kamasz. Helyet keresett a virágnak.
– Majd kérek egy vázát… Talán lesz itt egy befőttesüveg…
Balassa elégedett volt magával, mert látta, hogy Kati mennyire ellágyult a csokor miatt. Ha ennyire szereti, visz majd neki máskor is. Vagy az még jobb ötlet: mire hazajön a kórházból, a lakását rakja tele virággal… Igen, ez jó lesz!
– Szervusz – mondta, s lehajolt, hogy megcsókolja a lányt.
A nyitott ajtóban egy árnyék jelent meg.
A főhadnagy oldalt fordította a fejét.
Egy elegáns, magas nő állt a küszöbön.
Balassa önkéntelenül is felemelkedett és köszönt.
– Kezét csókolom…

A hölgy biccentett, de látszott, hogy nem figyel a fiúra. Az idős asszony ágyához lépett. Széket húzott maga alá. Leült. Gondosan elrendezte a kékesfehér selyemruháját. Fehér táskáját az ölébe tette, s merően nézte a sebesült asszonyt. Balassa tétován álldogált.

– Te ismered ezt a hölgyet? – kérdezte Kati suttogva.

Balassa a fejét rázta.

– Most látom először…

– Na, na…

– Hidd el… Valóban most látom először… Kati legyintett.

– Jó, elhiszem… – Most ő fogta meg Balassa kezét. – Lenne néhány kérésem… Megteszed?

Balassa a nőt nézte, de bólintott

– Persze, mondjad csak.

Kati sorolni kezdte, hogy kinek kellene telefonálni, hogy a lakbért le kellene adni a házfelügyelőnek, a telefonszámlát kifizetni és…

A látogató felállt az idős asszony mellől. Köszönés nélkül kifordult a szobából. Eltűnt, mint valami látomás. Balassa is felpattant.

– Szervusz, szívem, szervusz… Majd jövök… Holnap… Szervusz…

Kati keserűen nézett utána. Csak magának mormogta.

– Nem megyek hozzá feleségül… Minden szoknya megbolondítja…

Az idős asszony nyögni kezdett fájdalmában. És szabad kezével a fejkötését ráncigálta. Valamit motyogott is. Kati csengetett az ápolónőnek. És akkor vette észre, hogy a levél eltűnt az éjjeliszekrényről.

– Péter, Péter… – csóválta a fejét

Balassa nem érte el azt a liftet, amelyikbe a hölgy beszállt. Kettesével ugrált le a lépcsőn, de így is csak azt látta, hogy az idős asszony látogatója beszáll egy piros autóba, s azonnal indul. Még az autó rendszámát sem tudta elolvasni. Talán Golf lehetett.

– Piros Golf… – mondta félhangosan. – Nekem még piros Trabantom sincs…

Gyalog indult a hivatalába, s ezzel a mondattal állított be a főkéhez, Pintér Bélához.

– Szeretnék Hamburgba utazni.

Az alezredes mosolyogva mondta.

– Én is…

Balassa elnevette magát.

– Ne haragudj, Béla bácsi, hogy csak így…

– Nem haragszom, fiam. Ülj csak le, és mesélj. Pintér Béla alezredes becsülte a főhadnagyot. Bár többen arról panaszkodtak, hogy szemtelen, szeleburdi, mégis, ha valami nehéz munka adódott, őt bízták meg vele. Balassa leült, cigarettára gyújtott.

– Az a helyzet – kezdte –, hogy meglátogattam Katit a kórházban…

– Ez helyes. Nagyon szép dolog volt.

Balassa zavartan tiltakozott.

– Ezt nem azért mondom. Hozzátartozik az esethez.

– Jó. Folytasd.

– Katival egy szobában fekszik egy idősebb asszony, aki öngyilkosságot akart elkövetni, leugrott a nemtudomén hányadik emeletről. Szerencséje volt, nem halt meg. Azért akart öngyilkos lenni, mert a lányát kicsábították külföldre csecsemőgondozónak, végül a hamburgi kuplerájban kötött ki. És ezt megírta az anyjának, és bejelentette, hogy gázzal megmérgezi magát. Arra gondoltam…

Pintér Béla, aki évek hosszú során át a kémelhárítás egyik vezetője volt, s onnan hozta magával a fiatal főhadnagyot erre az osztályra, amely a külföldiekkel kapcsolatos bűncselekményekkel foglalkozott, csöngetett a titkárnőjének. Balassa nem fejezte be a mondatot, csodálkozva nézett a főnökére.

– Várj egy kicsit – kérte az alezredes. – Mindjárt folytathatod. A szobában villany világított. Kora délután volt, a nap rásütött az ablakra, leengedték a redőnyöket, a vastag bársony függönyt is összehúzták. Két ventilátor mozgatta a levegőt, enyhén zúgtak, meg-megbillentették a papírokat az íróasztalon.

Amikor a titkárnő, Terike belépett, fényözön áradt a szobába az ajtórésen át. Az alezredes kiszólhatott volna a készüléken, hisz most sem mondott többet, csak egy mondatot, de nem szerette a „vak” parancsokat. Ő nevezte el vaknak a rádión továbbított utasításokat. Szerette látni az embert, akitől kér valamit. „A

munkatársaink reakciói – mondogatta – eligazítanak bennünket, megtaláljuk a szemükben a véleményüket arról, amire kérjük őket. És ez nélkülözhetetlen…" Az alezredest sokan támadták, azt bizonygatták, hogy technikaellene, hogy maradi. Pedig igen sokszor tanúsította az ellenkezőjét. Az ő elképzelése volt például a technikai háló is, amiben már nem egy kábítószeres akadt fenn… Terike nem kifogásolta, hogy egy-egy mondatért be kell kukkantania az alezredes szobájába. Annál is inkább nem, mert nyílt titok volt, hogy évek óta várja az alezredes nyilatkozatát. Nem is annyira a házasságról, inkább arról, hogy szereti, hogy érzelmileg nagyon közel áll hozzá. De Pintér Béla nem nyilatkozott. Vérbeli agglegény volt. Igaz viszont az is, hogy az alezredes nem tudta felejteni fiatalkori nagy szerelmét. Ildikót, a régi főnöke, Bana Dénes vette feleségül, igaz lassan már negyven éve… Jobban esik Banáéknál egy vacsora az alezredesnek, mintha száz huri simogatná bódító illatok között. Hetenként jár oda, talán húsz év óta. Sohasem próbált udvarolni az asszonynak, megelégszik azzal, hogy a közelében van. Ildikó is biztatja, keressen feleséget, itt van például Terike, de Pintér Béla csak a fejét rázza: nem, nem, elmúlt már az az idő… Terikét naponta látja, de nagyon ritkán jut eszébe, hogy ezt a nőt ajánlgatják neki. Természetesen Terike sem szól. Teszi, amit kell, és csak kinn, az előszobában vagy otthon sírdogál, ha betegnek, elesettnek látja az alezredest, vagy ha Pintér Béla keményebb hangon szól rá valami hiányosság miatt. Igyekszik gondoskodni a főnökéről. Most például jeges limonádét vitt be neki.

Az alezredes intett, hogy köszöni, aztán csak ennyit szólt:

– Kéretem Halász urat. De nem holnap!

Amikor Terike kiment a szobából, átfogta a limonádéspoharat, nézte a benne csillogó különös alakú jégdarabokat.

– Ez a lány – mondta szelíden – megfájdítja a torkomat…

De ivott. Hosszan kortyolt, a szemét is behunyta.

Balassa türelmesen várt. Tudta, hogyha a főnöke megszakítja, s valakit hívat, annak köze lehet az ő ügyéhez.

– Nagyon hideg? – kérdezte.

– Az… Kérjek neked is?

Balassa a fejét rázta.

– Még ha sör lenne… Tudod, Béla bácsi, milyen jó söröket lehet ma már kapni?! Csak drágák… Pedig csak a színük olyan, mint az arany…

Pintér Béla újra kortyolt

– Nem szeretem a sört… Elalszom tőle… Nem tudom, mi az, ami altat benne, de… És olyan is van, ne haragudj, fiam, de olyan sör is van, amelyik meghajt… Hallottál már ilyet? Megiszom a pohár sört, mondjuk vendégségben, ahol nem illik visszautasítani, és két perc múltán érzem, hogy csavar a gyomrom. Szaladhatok… Tudod, milyen kellemetlen ez?! Ezért aztán hiába kívánja a szemem a sört, azt mondom, Béla vagy aludni fogsz, vagy… És az még rosszabb, ha a kettő együtt jelentkezik. – Ezt már kuncogva mondta az alezredes.

– Én sem nem alszom, sem nem… – nevetett Balassa. – Néha az ágyamat úgy körbepakolom üres sörösdobozokkal, hogy nem találok helyet a talpamnak… A múltkor éjszaka, a sötétben ráléptem az egyikre… Ropogott, pattogott, s közben szaladt a talpam alatt, én meg visszaestem az ágyra. Mintha mellbe löktek volna.

Az alezredes asztalán villogni kezdett a készülék.

– Tessék!

A titkárnő jelentette, hogy Halász százados úr megérkezett.

– Engedje be, köszönöm, Terike.

Halász százados a felderítők főnöke volt, Balassa közvetlen vezetője, és egykor barátja is, de a felesége nem szerette a főhadnagyot, mert ellenezte a házasságát, és le akarta beszélni a nősülésről Halászt. Így megszakadt a bensőséges kapcsolat, és ezen az sem segített, hogy idő múltával Halász válni készült.

– Gyere, ülj le, Miklós – mutatott az egyik székre Pintér Béla. – Arra gondoltam, hogy mi is szerzünk egyszer az életben egy kis meglepetést Péter úrnak… – Az alezredes szemében huncutkás fény csillant.

Halászon látszott, hogy még nem tudja, miféle meglepetésről beszél Pintér Béla, zavartan nézett rá, és hirtelen arra gondolt: lehetséges, hogy névnapja van Balassának?

Az alezredes nem hagyta sokáig kétségek között.

– Kaptunk egy telexet Hamburgból… Tájékoztasd a főhadnagy urat, hátha ismerősre bukkan…

Halász vontatottan beszélni kezdett.

– Öngyilkos lett egy lány… Egy magyar lány… Hamburgban, az egyik nyilvánosházban… A konzulátusra küldte a papírjait a rendőrség.

– Az a papír – jegyezte meg Pintér Béla – csak egy útlevél volt. Ugyanarról a lányról beszélünk?

Balassa széttárta a karját.

– Talán… Mi a neve?

Halász válaszolt.

– Pölöske Márta.

– Pölöske Mihályné… özvegy Pölöske Mihályné… – Balassa a századosnak magyarázta. – Az anyja a lánynak… Öngyilkos akart lenni ő is. Kati mellett fekszik a kórházban.

– Ahá! – mondta Halász, aki most értette meg az összefüggést.

– Levelet írt az anyjának a lány, hogy öngyilkos lesz.

– Hol a levél? – kérdezte az alezredes.

– A kórházban. Elolvastam, de természetesen ott hagytam… Nem volt rá engedélyem, hogy elhozzam. Ha kell, tudom idézni. – Balassa arra gondolt, hogy megemlíti a látogatót is, de a százados kezdett beszélni.

– A hamburgi kollégák egyébként azt gyanítják, hogy szervezett banda juttatja a lányokat a kuplerájokba. Most, hogy elmúlt az AIDS-sokk, újra fellendült az ipar. Nagy a turistaforgalom, a lányok is turistaként érkeznek, s aztán a nyilvánosházakban kötnek ki. Világos, hogy maguktól nem indulnak útnak, valaki ígérget nekik, csábítja őket, úgy ahogy ez szokás. A hamburgiak szerint természetesen nemzetközi hálózatról van szó.

– Már az Interpol is jelentkezett – fűzte hozzá az alezredes.

– Van egy szálunk, meg kell fogni a végét.

– Mit gondolsz, ez a fiú gombolyított már pamutot? – A főhadnagyra mutatott.

A százados mosolyogva bólogatott.

– Biztosan…

– Akkor tudja, hogyan kell?

– Persze… ősi gömbölyítő családból származik…

– És ő már olvasott is egy levelet…

– Igen – nevetett a százados. – Legalább más menyasszonyának nem kell kivetetnie a vakbelét, hogy hozzájuthasson a levélhez…

Mind a hárman nevettek.

– Akkor egyetértünk – szögezte le az alezredes. – A főhadnagy úr vesse magát a lányok után.

– Szívesen. Végül is szép lányokról lehet szó… Esetleg belém szeretnek, és… Nekem sem árt néhány szerelmes óra…

4

Michael Trestert az egyezség megkötése után azonnal hazaszállították. Eisen még arra is ügyelt, hogy ne a villájuk előtt szálljon be a taxiba. Münchenben Trester másik orvost hívatott, az csak csóválta a fejét.

– Pech, kérem, ez valóban pech…

Nyolc nap pihenőt rendelt, dicsérte Trestert, hogy olyan ügyesen tette helyre a ficamot, amit természetesen Eisenék orvosa csinált.

– Ilyet, kérem, laikustól nem is vár az ember…

– Sokáig voltam katona, egészségügyi is…

– Feküdni, kérem, feküdni.

Alig távozott el az orvos, máris csengett a telefon. Egy férfihang minden köszönés, formaság nélkül kérdezte.

– Mi történt?

– Semmi…

– Most jött ki magától az orvos. Semmihez nem kell orvos.

– A bokám…

Nem tudta tovább folytatni, a telefon kattant, a hívó letette a kagylót.

– Dögölj meg…

Tudta, hogy ki volt. És azt is tudta, hogy néhány perc múltán valaki csengetni fog az ajtaján.

Így is történt.

Trester az ajtóhoz bicegett, kinyitotta.

Ketten álltak a folyosón. Mind a két férfin zakó volt, nagy sárga kockás kék zakó és farmernadrág. Kezüket a zakó zsebébe süllyesztették. Trester tudta, hogy a revolverüket fogják. A két fiatalember dús, hosszú haja vizesen simult a fejükre, mintha most jöttek volna a strandról. Az egyiket ismerte. A kereskedelmi vállalatuk portásfülkéjében szokott üldögélni, és mindenkinek úgy köszönt: helló! Azt beszélték róla, hogy Amerikából szökött, álnévvel éldegél. Egy nő viszont azt állította, hogy mindez nem igaz, a barátnője szeretője, és ékszerlopáson kapták Nürnbergben, de az ékszerész megkegyelmezett neki egy beismerő írás ellenében… Kreuznak hívják. Harminc körüli, csinos fiú egyébként.

– Helló!

– Jó napot! Mit akarnak?

– Beteglátogatás, Trester úr… Bemehetünk?

– Tessék…

A másik fiú is nyújtotta a kezét. De csak a keresztnevét mondta.

– Ludvig.

Kreuz Trestert nézte, hogy biceg a foteljáig.

– Kiugrott valamelyik nő ablakán?

Trester nem válaszolt. Intett, üljenek le, mutatta, hol az ital, hol a cigaretta. Ludvig levetette a zakóját, a fotel hátára terítette, és azonnal a bárszekrényhez lépett.

– Szép gyűjtemény… Mit öntsek?

Kreuz konyakot kért. Ő nem vetette le a zakóját, sőt a zsebéből sem húzta ki a kezét, csak akkor, amikor Ludvig a poharat nyújtotta neki. Amikor lehajtotta az italt, a belső zsebéből egy kis magnetofont vett elő. Trester elé tolta.

– Azt kérik a főnökök, tessék szíves lenni, belemondani, amit gondol…

– A sebesülésről?

– Meg mindenről… Valami törököt is emlegettek… Amíg szövegel, mi kimegyünk az előszobába. Ez az utasítás.

Ludvig magával vitte a konyakosüveget is.

Trester érezte a helyzet komolyságát. Amit ő most rámond a magnetofonra, azt nem lehet letagadni, megmásítani, gyorsan kiigazítani. És arra sincsen idő, hogy most kezdjen gondolkodni, hogy mit hogyan

állítson be. Végül mégis jött egy mentő ötlete, biztatta magát: aki időt nyer, életet nyer… A következő szöveget diktálta a szalagra.

– A dolog igen súlyos. Csak a vezérnek mondhatom el. Ha lehet, személyesen.

Néhány percet várt, aztán kiáltott a fiúknak.

– Tessék, lehet vinni!

– Már készen van?

– Készen.

– Azt hittük, órákig tart majd – csodálkozott Kreuz.

– Ennyi – tárta szét a kezét Trester. – De maradhatnak, ha jó vicceket tudnak. Töltsenek konyakot, és meséljenek.

Kreuz leült a fotelba, ivott, elcsomagolta a magnetofont, intett Ludvignak is, üljön le és igyon.

– És mi lesz a viccekkel?

– Hát… Ez az egész egy vicc – vágta ki magát Kreuz. – Nemde? És egyébként is csupa vicc az élet.

– Ez igaz – bólintott Trester. – De azért nem ártana, ha legalább egy viccet mondanának… Ebben a szomorkás helyzetben – mutatott a lábára Trester.

– Mondj valamit – szólt Kreuz Ludvigra. – Nekem egy sem jut az eszembe.

Ludvig meglepően válaszolt. Tresterre bökött.

– Nem látod, hogy röhög rajtunk az öreg?! Nem vagyunk mi bohócok.

Kreuz felállt.

– Szórakozzon az anyjával – mondta méltatlankodva. Az ajtóból visszaszólt: – Helló!

Trester igyekezett megfogalmazni magában, hogy mit mond a főnökének. Abban biztos volt, hogy nem a nagyfőnök jelenik majd meg nála, de akárki látogatja meg, annak el kell beszélnie a történteket. Hosszas mérlegelés után úgy döntött, hogy nem árulja el Esienéknél tett látogatását. Sem a megállapodást. Csak akkor, ha már látja, minden veszve, a vállalatnál tudják, hogy hol töltötte a délutánját.

Már besötétedett, de még mindig nem jelentkezett senki Trester lakásán, ő arra gondolt, hogy majd másnap, lehet, hogy nem jutott még el az üzenete a vezérekhez. Lefeküdni készült, amikor halkan megszólalt a telefon. Csak egyet. Felvette, belehallgatott, de nem szólalt meg. Semmit sem hallott.

Újra csengettek. De most már az ajtón.

Ránézett az órájára, majdnem éjfélt mutatott. Pont a legalkalmasabb idő a vizitre.

Megkérdezte, ki az. Kreuz mondta a nevét. Kinyitotta az ajtót. A közvetlen főnöke állt előtte, Kreuz kísérte.

A főnök nem kért engedélyt a belépésre. Finoman félretolta Trestert, és köszönés nélkül a szoba közepére sétált.

– Nincs sok időm… Viccelni pedig egyáltalán nincsen. Hová ülhetek?

A főnöknek kicsiny álla volt, lapos homloka, és kiállt a pofacsontja. A szemei hihetetlenül közel ültek egymáshoz, az orra ellaposodott. Mivel igen sok barátnőt tartott, csinosakat, főképpen manökeneket, úgy beszéltek róla a vállalatnál, hogy ő az igazi férfi. A Franz-Joseph Mann nevet viselte. Ahány versenyen elindult, mindenütt nyert. Valamikor sportlövő-bajnokságban is szerepelt, de vitája támadt egy ellenfelével, és átlőtte a fülét…

Trestert barátságába fogadta, főképpen a katonamúltja miatt.

– Mi az a nagy titok? – kérdezte.

Trester Kreuzra mutatott. Mann értette. Intett a fiúnak menjen ki.

– Nos?

– Iszol valamit?

– Sört.

– A hűtőszekrényben van a konyhában… Behívom Kreuzot.

A fiú behozta a sört. Megkérdezte:

– Én is ihatok?

– Igyál – válaszolt a házigazda helyett Mann. Feltépte a doboz zárát, de kiöntötte pohárba a sört, nem ivott a dobozból. – Tehát mi a titok?

Trester előrehajolt, suttogva beszélt.

– Valaki meggyilkolta a török zenészt. A találka helyén, a hídon.

– Nem is beszéltél vele?

– Nem. Mentem a hídra, de mire odaértem, már a szakadékban feküdt. A hegedűtok is. Ott bicsaklott ki a bokám. Le akartam menni a patakhoz.

– Ezek szerint nincsen meg a tok?

– Nincsen. Gondolom, elvitte a patak. Zuhogott az eső, megduzzadt… Az is lehet, hogy a tájékoztató nem a tokban volt.

Franz-Joseph Mann nagyot fújt.

– De, ott volt. Minden cím.

– Az baj.

– Valaki kiszagolhatta a manővert. Valakinek eljárhatott a szája… Orvos volt nálad? – kérdezte, de aztán ő maga válaszolt – Persze. Heirich… Mit mond?

– Feküdnöm kell. Talán egy hétnél is tovább…

– Akkor feküdj. Ne kockáztass. A gyilkost megkeressük és informátorát is… Barátom, ez többmilliós üzlet lett volna! A vezérigazgató kiugrik az ablakon, ha megtudja… Üvöltözni fog. Nem velem, mert énvelem nem lehet, de a nőjével. A múlt héten is rajta töltötte ki a bosszúját, amikor a tőzsde nem úgy döntött, ahogyan ő várta. Szegény Helga. Valamikor az én barátnőm volt. De a vezérnek adtam.

– Tudom – helyeselt mosolyogva Trester.

– Honnan tudod?

– Ezt mindenki tudja…

Franz-Joseph Mann megitta a sörét, kézfejével megtörölte a száját, aztán mintha valami mellékeset mondana, megkérdezte.

– Ismersz te valami Eisen nevű pasast?

Trester összerázkódott. Ijedtében nagyot nyelt, a levegő rossz útra tévedt, köhögni kezdett.

– Az egy gazember – folytatta Mann. – Azt gyanítjuk, hogy az ő keze van ebben a gyilkosságban… Valaki elárulhatott bennünket. Remélem, megtaláljuk…

Trester még mindig nem válaszolt a kérdésre. Nem tudta eldönteni, hogy sejtenek-e valamit az ő új kapcsolatáról, vagy csak véletlenül említette a főnöke Eisen nevét. Máskor is szóba került egy-egy név, barát és ellenség egyaránt.

Franz-Joseph Mann nem erőszakoskodott, nem ismételte meg a kérdést. Sóhajtva jegyezte meg:

– Egyre nagyobb a konkurencia… Majd meglátod, akár a drognál, ebben a szakmában is hamarosan megszólalnak a fegyverek… – Ivott a söréből, és helyesbített. – Már nem is hamarosan… Hisz elintézték a törökünket…

Trester csak hümmögött.

– Szerencse – folytatta Mann –, hogy téged nem ismernek. Mert te is rájöhettél volna, hogy nem tudsz repülni…

– Tessék?

– Zuhanás közben – nevetett Mann –, útban a szakadékba…

– Értem…

Mann felállt, az óráját nézte.

– Mennem kell…

– Nő?

– Nőcske – bólogatott a főnök –, nőcske bizony… Nincsen fontosabb az ember életében! Hidd el nekem. Viszont – mondta komolyan – el kellene utaznod. Szabadságra. Pihenni. A hegyek közé. Majd küldetek neked prospektust… Nagyon fontos vagy nekünk. Ezt neked is tudnod kell.

Az ilyen szöveget ismerte már Trester. Elküldik egy isten háta mögötti helyre, és egy alkalmas pillanatban… De ellentmondani nem lehet. Mert az a biztos halál. Ügyeskedni kell… Talán a másik tábor megvédi. Ha megvédi. Elintézi nekik azt az üzletet, amit a török zenész megszervezett, s amit át akart játszani a Háziállatforgalmazó Vállalatnak, megkapja érte a pénzt, s akkor végleg eltűnhet, mindkét szervezet szeme elől…

Így történt, hogy alig tíz nap múltán Michael Trester becsomagolt, autóba ült, és elutazott Svájcba egy hegyi szállodába.

Az egyik reggel azonban, mintha csak kirándulni indulna, begyalogolt a közeli városkába, felszállt a kis vonatra, és beutazott Baselbe. Kibérelt egy szobát, ruhát vett, átöltözködött, és felszállt a Budapestre induló gyorsvonatra. Tudta, hogy a vonat áthalad Münchenen, de bízott a szerencséjében. Ha nem mutogatja az ablakban, honnan tudnák, hogy ő üldögél az egyik fülkébe.

München után mégis úgy érezte, hogy figyelik. Valaki követhette? Nem, ezt észrevette volna, hisz többször is végrehajtotta a szokásos próbát. Taxizás, gyors átszállás egyik járműről a másikra, nyílt terepen való sétálgatás, átjáróházak, áruházi liftezések… De semmit sem észlelt. Most mégis, alig hogy elhagyta a nagy csarnokot a vonat, olyan érzés nyomasztotta, hogy kísérik, mégiscsak figyelik.

A kísérői itt járkálnak a vagon folyosóján, talán éppen együtt ülnek a szomszéd fülkében.

Annyira nyugtalanná vált, hogy nem tudott a helyén maradni. Ő is elhúzta a fülke ajtaját, kinézett. Előbb jobbra, aztán balra, senki sem volt a folyosón. Kilépett. Az ablak elé állt. Kora reggel volt, kicsit hűvös. Nézte az állomásokat, a kis falvakat. A messzire maradó, majd újra előbukkanó hegyeket.

Végigsétált a folyosón, benézett minden fülkébe. Próbálta kitalálni, ki lehet a kísérője. Minden férfira ráfoghatta volna.

„Majd elválik – mondogatta magában. – Leszállok Salzburgban, aki utánam jön, az lesz az…"

Benyitott a WC-fülkébe, de zárva találta. Átsétált a vagon másik végébe. Ott is zárva találta az illemhelyet. Hosszabb ideig álldogált az ajtó előtt, aztán visszament a fülkéjébe. Egy idegen férfi ült az ablak mellett. Igazi úrnak látszott. Sötétszürke ruhát viselt, gondosan megkötött nyakkendőjében gyémántos tű csillogott, mellénye zsebéből, a legújabb divat szerint, arany óralánc csüngött, nadrágja világosabb szürke szövetből készült, mint a mellénye. Trester nem látta az arcát, mert mereven nézett ki az ablakon. Az egyik karja a fekete táskán nyugodott, hosszú ujjai úgy lógtak a táska szelén, mint jégcsapok az eresz alól. Fehéren, szinte átlátszóan.

Trester köszönni akart, de még idejében visszaszívta a levegőt.

Az idegen sem köszönt, de rövidke idő után Trester felé fordította az arcát. Színtelen volt az is, mintha valaki fehér színű lámpással világította volna meg. Olyan volt, mint egy kísértet, egy skót kastélyban. A szeme is tompán fénylett.

Trester az ajtó mellé ült. A jegye arra az ülésre szólt, amelyiken az idegen férfi berendezkedett az útra.

Talán tíz perc is eltelt, amikor az idegen hirtelen Trester felé fordult.

– Milyen állomás következik most?

Trester a fejét rázta.

– Nem tudom, sajnos, nem tudom…

– Voltunk már a határon?

– Nem… Még nem.

– Akkor jó. – Később hozzátette. – Nincs útlevelem…

Szaladt tovább a vonat.

– Ki ez? – kérdezte saját magától Trester. – Ki a fene lehet ez? És miért fontos azt tudnia, hogy nincs útlevele?

Később a férfi felállt. Enyhe mosollyal biccentett Tresternek, és kiment. Határozottan fordult balra, és nagy léptekkel indult valahová. Eltűnt. A táskája azonban ott maradt az ülésen.

Trester várta, hogy visszatérjen. Kinézett a folyosóra is. De nem látta sehol. Közben a vonat megállt. Hirtelen csend lett.

És Trester tisztán hallotta, hogy valahol egy óra ketyeg.

Nem szerette az órákat. A lakásából is kidobált minden olyan óraszerkezetet, amely hangosan ketyegett. Ez is háborús beidegződés. Ott időzített bombákat kellett szétszerelnie. Azoknak az órája tiktakolt előbb halkan, aztán egyre erősebben, végül úgy, hogy azt száz kilométerre is hallani lehetett. Persze csak annak, aki lassan, a csupasz ujjhegyével csavarta le a gyújtószerkezetet a robbanóanyagról. Ha erre gondolt Trester, mindig elöntötte a veríték. Most is. Hallotta, egyre jobban dübörgött az óra. Fejét a két nyitott tenyerébe hajtotta, szemét behunyta, se látni, se hallani nem akart semmit.

A vonat enyhe rántással megindult.

Hihetetlen, de a váltók kattogása térítette magához Trestert. Megrázta a fejét, és a táskára meredt.

– Ez az!

Felállt, az ablakhoz lépett. Óvatosan lefektette az álló helyzetű táskát.

– Ha kinyitom, lehet, hogy felrobban… – mormogta. De így folytatta. – És ha nem, akkor is felrobban… Az esély az adogatónál…

Ujját a zárra helyezte. Lassan megnyomta. Hallotta, hogy kattan a nyelv. Már csak fel kellett volna emelni a táska fedelét.

De valaki megszólalt az ajtóban.

– Ha kinyitja, agyonlövöm!

5

Már a negyedik öregasszonyt temették el jóformán minden ceremónia nélkül, éjszaka, egyetlen zseblámpa fényénél, amikor a doktor kitűzte szökésének pontos idejét. Szerdán éjfélkor. A szerdát tartotta szerencsenapjának, az éjfél pedig a kísértetek órája, s ez most segíteni fog neki. Wolf, az egyik „megbízható munkás", aki nevének jelentésével ellentétben kicsit gyávácska volt, nem szívelte a kísérteteket, ha éjszakai őrségben volt, éjfélkor nem járt arra, ahol a meghalt öregasszonyok feküdtek. Ha tehát a doktor ott lopakodik ki, szinte biztosan sikerül észrevétlenül elhagynia a kastélyt. Úgy gondolta, magával hívja Emíliát is. Nem tudta elképzelni az életét úgy, hogy az asszonyt ne lássa maga körül. Ez az érzés nem szerelem volt, inkább valami meghatározatlan ragaszkodás, mint ahogyan az ember valamelyik testrészére gondol. Az egyik nap, amikor Hustos nem volt a kastélyban, bekopogott Emília szobájába. Az asszony éppen a tükör előtt ült, a sebhelyes arcát festegette.

– Mit akarsz? – kérdezte ellenségesen.

– Semmit – mentegetőzött Oláh. – Csak éppen, gondoltam…

– Nincs benned semmi tapintat!

Mivel a doktor tovább álldogált, intett, hogy üljön le.

– Egy pillanatig nem lehet nyugta az embernek…

A doktor leült, s nézte, hogyan próbálja eltüntetni Emília a hegeket.

– Nos? Valamit akarsz, látom rajtad.

– Hát… Valóban, szerettem volna veled beszélni.

Az asszony közel hajolt a tükörhöz, úgy nézegette az arcát.

– Mi baj van?

Oláh nem így gondolta a beszélgetésük bevezetését. Bizalmasabban, sejtelmesebben, ahogyan két jó barát társalog a titkairól. Át is suhant rajta, hogy nem kellene említenie a szökést. Mégis megtette.

– Nem jó hely ez – mondta bizonytalanul, és úgy leste Emíliát, hogy az asszony minden rezdülését érzékelhesse. – Nem jó… Majd meglátod, börtönbe kerülünk. Sőt fel is akaszthatnak.

Emília hátat fordított a tükörnek.

– Mi bajod? Miről beszélsz te?

Annyi értetlenség kopogott a kérdéseiben, hogy a doktor megrázkódott. Dadogva, a szavakat törve magyarázta.

– Nem vetted észre, hogy az öregasszonyokat… Már a múltkor is említettem… Krois megmérgezi őket… Azért halnak meg.

Emília a fésűje után nyúlt. Forgatta egy kis ideig a kezében, aztán visszadobta az asztalra.

– Te megőrültél.

– Lehet. De akkor sem szeretném, ha felakasztanának.

– Beijedtél. Nem vagy te férfi. Azt ajánlom, fogd be a pofád. Mi nem viccelünk!

– Mi? – kérdezte azonnal vissza a doktor. – Tehát ti nem vicceltek… Értem én… Vedd úgy, hogy nem mondtam semmit.

Emília gúnyosan nevetett.

– Jobb is… És lehetőleg Hustosnak se papolj ilyesmit, mert… Mert félreérti.

Oláh remegve, csalódottan ment vissza a kis toronyszobácskába. Emília már elsősorban Hustoshoz számítja magát… Egyedül kell szöknie. S talán a szerdát sem szabad megvárnia, mert ha az asszony beszámol Hustosnak a beszélgetésükről, akkor neki vége. Ez bizonyos. Eltemetik őt is az öregasszonyok mellé. Ha Hustos nem jönne vissza éjszakára, akkor akár most is elsétálhatna a falu felé…

De Hustos visszajött. Követte őt egy acélkék Ford is. Egy szakállas, ötvenéves körüli férfi szállt ki az autóból s egy fürgén mozgó idős asszony. Hustos hajlongott előttük.

– Ez az? – kérdezte az asszony németül.

– Ez, szívem, ez – bólogatott a szakállas. – Ugye, milyen szép hely! Két hét alatt tökéletesen rendbejössz!

Hustos intett az egyik munkásnak, kezébe nyomta a csomagokat.

– Tessék, uram, tessék, nézzék meg a szobát is – invitálta az idős párt a kastélyba. – Mindjárt szólok a főorvos úrnak… Tessék csak nyugodtan…

A férfi, aki olyan egyenesen járt, mintha egyáltalán nem hajlana a gerince, karját nyújtotta az asszonynak. Beléptek a hallba. Emília sietett eléjük.

– A cselédség feje – mutatta be Hustos. – Minden gonddal hozzá kell fordulni, szívesen, készségesen elintézi…

A férfi kezet fogott vele.

– Flesser… ő a feleségem…

Az asszony is nyújtotta kezét, de nem mondta a nevét.

– Az úr – mutatott Hustos Flesserre – néhány napig szintén a vendégünk lesz.

– Igen, amíg a feleségem meg nem szokja… De aztán, sajnos, el kell utaznom…

– Nagyon fogjuk sajnálni – mosolygott Emília.

– Az üzlet nem tűr halasztást… Pedig én is szívesen maradnék hosszabb ideig…

Az asszony a homlokát kezdte dörzsölgetni.

– A fejem, Otto, már megint a fejem…

– Mindjárt jön az orvos, szívem… Állandó fejfájás gyötri – fordult Flesser Hustoshoz –, jön a főorvos?

– Természetesen… Talán szíveskedjenek felfáradni a szobákba… És ahogyan megbeszéltük, uram… A program nagyon egyszerű, itt minden magától adódik… Majd Lia intézkedik.

Emília felkísérte a házaspárt az emeletre. Egy kétágyas szobát nyitottak meg nekik. A hatalmas ablakban muskátli piroslott, a fehér függönyt barátságosan libegtette a szellő. A férfi pénzt akart adni Emíliának, de ő elhárította, és amikor becsukta maga mögött az ajtót, hallotta, hogy az asszony megkérdezte.

– Jó hely ez, Otto?

Emília egyébként valóban elhatározta, hogy beszámol Hustosnak a doktor észrevételeiről, és éppen Oláh mondatával érvelt volna: nem akar börtönbe kerülni. Senki miatt. Még a régi szeretője miatt sem. Hustos azonban elhárította a beszélgetést.

– Majd holnap! Ma még sok dolgunk lesz! – De dicsekedve hozzátette. – Ez a Flesserné nagy fogás! Te is meggazdagodhatsz rajta… Én szereztem! Én osztok!

Akkor nap este még egy német rendszámú autó gördült a kastély bejáratához. Két férfit hozott. Ezen a látogatáson Hustos is meglepődött. Éppen ruhát váltott, amikor az egyik kertész jelentette neki, hogy új vendégek érkeztek. Hustos rosszat sejtett.

– Ültesd le őket a hallban.

Leóvakodott az emeletről, és a tálaló kis kémlelőjén keresztül nézegette a jövevényeket. Az egyik kopaszodó, élénk kék szemű, sportos alkatú volt, a másik színtelen arcú, elegánsan öltözött. Erre a vékony, magas férfira emlékezett valahonnan. Barát vagy ellenség? Az bizonyos, hogy valamikor, nagyon régen láthatta. Az utóbbi öt évben biztosan nem. Talán tízben sem. Italt küldetett be nekik, nem akart addig találkozni velük, amíg ki nem találta, honnan ismerős az elegáns, mellényes úr. De hiába nézte, hiába gyötörte az agyát Végül is be kellett mennie. Mosolyogva lépett a hallba, már méterekkel előre nyújtotta a kezét, egyenesen a soványabb férfi felé.

Az is mosolygott, mint aki az ismerősét üdvözli.

– Ah, guten Abend! Jó estét, jó estét! Régen láttam, Hustos úr, nagyon régen!

Hustos még mindig nem tudta, ki a látogatója, ő is ismételgette a jó estéket, szorongatták egymás kezét.

A másik vendég is mosolygott, de nem szólt. Amikor abbahagyták az üdvözlést, Hustos nyújtotta a kezét.

– Hustos. Menedzser.

– Benedikt Rohr.

– Tessék helyet foglalni. Mivel szolgálhatok az uraknak?

A két férfi leült. A vékony megkérdezte:

– Beszélhetünk itt?

Hustos körülnézett, mintha most ismerkedne a hallal.

– Felmehetünk a szobámba… Küldetek fel italt…

Elindultak az emeletre. A lépcsőfordulóban Flesserrel találkoztak.

– Uram – szólította meg Hustost –, van egy kis problémánk…

– Sofort… Azonnal… Egy kis türelmet kérek… Szólok a háziasszonynak, majd ő mindent elintéz…

Flesser bólintott, s visszatért a szobájukba.
– Sok baj van a vendégekkel? – kérdezte Rohr.
– Nem… Csak…
– Ez ki volt?
– Egy osztrák. A feleségét hozta.
– Ahá – bólintott a sovány, magas férfi. – Értem.
Hustos szobájában rend volt, táskája, amit utazásaihoz vitt magával, még zárva állt az egyik fotel mellett.
– Tessék, tessék. Itt beszélhetünk.
Hustos nem merte megkérdezni, ki a vendége. Arra gondolt, majd a beszélgetés közben kiderül.
– Üzletet hoztam – mondta csendesen az ismeretlen ismerős. – Nagy üzletet.
A táskáját az ölébe fektette, lassú mozdulatokkal kinyitotta. Egyetlenegy papiros fehérlett benne. Furcsán összegömbölyödve. Látszott, hogy üres.
– Van szabad szobája?
– Igen…
– Át kellene rendezni. Új bútorokkal.
– Miért? Minden új. Tessék majd megnézni.
A férfi Rohrra mutatott.
– Rohr úr olyan vendégeket hoz, akiknek ez a mostani berendezés, akármilyen szép is, nem felel meg. – Mind a ketten nevettek.
– Nem értem – mosolygott velük együtt Hustos. – Tényleg nem értem. Miért nem jó a bútor? – fordult Rohrhoz.
– Majd Alfred elmagyarázza.
Hustos hátradőlt a fotelban. Alfred… Alfred… Így sem ugrott be, hogy hol találkoztak, kicsoda ez a férfi.
– Egyszerű – csukta vissza a táskáját Alfred –, mindjárt minden világossá válik… – Megfordította a táskáját, aminek aljára négy lábacskát csavaroztak. Az egyiket forgatni kezdte, levette. Kis nyílás keletkezett. Két ujjával belenyúlt, és egy kartonból készült figurát húzott ki. Átnyújtotta Hustosnak.
– Tessék.
Hustos forgatta a kezében a kartondarabot. Mintha valami állatot, talán nyulat formált volna. Benyúlt a zakója belső zsebébe, a tárcájából ő is kivett egy hasonló kartondarabot, s ráhelyezte arra, amit a férfi adott neki. Összeillesztették, fedték egymást.
– Így már más – bólogatott Hustos.
– Kalas úr üdvözli.
– Köszönöm.
Hustos újra az emlékezetében kotorászott, de most már Kalas környezetében kereste ezt az Alfredot. S nagyon halványan derengeni kezdett valami. Egy vékony, szinte görbe hátú, fiatal fiú, hatalmas bakancsot viselt, sátorszövetből készült nadrágot, lenge barna inget, és kopaszra volt nyírva. Ez a fiatalember mutatta meg neki, hogyan kell az új típusú géppisztollyal bánni… Talán egy félórát töltöttek együtt. Tíz éve. De határozottan emlékszik, Thomasnak szólították. Szinte hihetetlen, hogy mennyire megváltozott. Főképpen az öltözködése.
– Kellemes hely – dicsérte a kastélyt Alfred.
– Az… Valameddig…
– Persze – bólogatott Alfred. – Egy idő után… Mint mindenhonnan… Ez az úr – mutatott Rohrra – segít nekünk. Szerzett egy kiváló szállítmányt, azt átadja.
Hustos kicsit előrebillentette a derekát udvarias meghajlásként.
– Örülök.
– Szeretnénk itt aludni – folytatta Alfred. – Holnap korán reggel indulunk tovább, de éjszaka már vissza is térünk. Reméljük, hogy Rohr úr szállítmányával.
Kopogtak az ajtón. Hustos lassan felemelkedett.
– Pardon! Nem hagyják az embert egy percig sem nyugodtan.
Az ajtóban Emília állt. Valamit súgott Hustosnak. Ő csak annyit mondott: oké, és visszacsukta az ajtót.
– Egy hölgy érkezett. Alfred Wirkung urat keresi.

Alfred kimért mozdulatokkal cigarettára gyújtott. Mélyet szippantott, és az asztal lapjára fújta a füstöt. Onnan szállingózott az ablak felé.

Rohr éles hangon megkérdezte.

– Ki ez?

Alfred felállt.

– Az egyik munkatársam. Velünk utazik Rijekába.

– Erről nem volt szó – jegyezte meg ingerülten Rohr.

Alfred Wirkung Rohr vállára tette a kezét.

– Most már van… És, hogy ne érje meglepetés, Rohr úr, még valaki jön velünk.

– Kicsoda?

– Frau Falter.

– Schwester? – kérdezte Hustos.

– Ő… Elvisszük. Talán nem fog hiányozni egy napig…

Hustos intett, hogy rendben van. És mosolygott. Mert nagyon furcsának találta, hogy nevezhetnek egy Ilyen erős, testes asszonyt, mint a Schwestert, Falternak, vagyis pillének. Alfred Wirkung félreértette a mosolyt.

– Olyan ez az asszony – magyarázta Rohrnak, mintha az ember anyósa lenne… Gondolom, hogy Hustos úr is örül, hogy legalább egy napra megszabadul tőle…

Hustos nem válaszolt.

Az ajtón újra kopogtak.

Megint Emília állt a küszöbön.

– Mi legyen? – kérdezte. – Mit mondjak a hölgynek?

Ez a beszélgetés magyarul zajlott, Wirkung sötét tekintetéből azt lehetett kiolvasni, jobban szeremé, ha németül beszélnének.

– Mit mondjunk a hölgynek? – kérdezte németül Hustos.

Wirkung az ajtóhoz lépett.

– Lemegyek, beszélek vele.

Rohr is felállt, de Wirkung rászólt, hogy üljön vissza, azonnal jön.

– Csak egy-két szó…

S valóban két perc sem múlt el, visszajött. Leült a fotelbe. Az udvarból autóberregés hallatszott.

Wirkung újra felállt, az ablakhoz lépett, odaintette Hustost.

– Ismeri? – kérdezte, és a piros Golfba beszálló sofőrre mutatott.

– Nem – mondta bizonytalan hangon Hustos. – De innen nem tudom megítélni… Ha fontos, lemegyek, megnézem.

– Jó. Ő lesz ugyanis a gépkocsivezető.

Rohr is az ablakhoz ment. Együtt nézték végig, hogyan áll be a garázsba a Golf. Aztán megjelent az ajtóban a gépkocsivezető. Magas, jó alakú, fiatal férfi volt.

– Biztosan ez is Charlotte szeretője – nevetett Wirkung. – Szereti a fiatalokat.

– Majd körülszaglászom – jelentette ki Hustos. – Le kell mennem, intézkedem a szoba meg a vacsora ügyében, és közben megnézem a fiút. – Az ajtóból visszaszólt. – Addig tessék, szolgálják ki magukat – mutatott a konyakos üvegre.

Hustos a kastély hátsó ajtaján ment ki, nem akart találkozni az új hölggyel. Úgy gondolta, előbb megnézi a fiút, aki még az udvaron téblábolt, később már aligha lesz erre alkalma.

Németül köszönt neki, a fiú morgott valamit. Sűrű, fekete haját hátrasimította, szemét kicsit összehúzva, bizalmatlanul bámult Hustosra, aki ismét németül közölte vele:

– Majd megmutatják a szobáját.

A fiú nem válaszolt, viszont széttárta a karját, ezzel jelezte, hogy nem érti, amit Hustos mond.

– Maga nem beszél németül?

– Nix dajcs…

– Magyar? – kérdezte most már magyarul Hustos.

– Kicsit – válaszolt a fiú. – Kicsit vagyok magyar. Görög vagyok. Csak itt élek. Magyarban.

– Jó… – válaszolt mosolyogva Hustos, aztán még hozzátette. – Maga nem beszél németül, én meg görögül, így kvittek vagyunk.

A fiú boldogan bólogatott.

– Azok.

– Menjen a konyhába, ott az a fehér ajtó, keresse Emília asszonyt, mondja, hogy vacsorázni jött, és azt, hogy ma itt alszik. Rendben?

– Rendben, bár…

– Mi az a bár?

– Jobb lenne, ha az úr szólna annak a bizonyos asszonynak… És még szeretnék beszélni Sárával is, vagyis Bodnéval.

– Menjen csak vacsorázni – biztatta Hustos –, majd én mind elintézek.

Hustos megvárta, amíg a fiú eltűnik a konyhaajtón át, és bement a garázsba. Ki akarta nyitni a piros Golf ajtaját, de a sofőr gondos bezárta.

– Na megállj – szusszantott Hustos, a garázs hátsó falára szerelt kis szekrényhez ment, ez tele volt kulccsal, válogatott közülük, végül hármat vitt a kocsihoz. Már az első nyitotta az ajtót.

Hustos az első ülésre telepedett, kinyitotta a kesztyűtartót, belekotort. Sok apróság zuhant az ölébe, a fésűtől kezdve a zsebkendőn át a tükörig. És egy notesz. Kék műanyag fedelű, a gerincére egy golyóstoll volt csíptetve.

– Lássuk csak…

A notesz lapjain dátumok és számok sorakoztak.

– Mi a fene lehet ez? 1988. VII. 8. 27. Mit jelenthet ez?

Semmi más feljegyzést nem talált a noteszben, csak ezeket a számsorokat. A dátumok változtak, de az utánuk írt szám csak keveset. Hol 28 vagy 31, vagy 26, esetleg 29. Hustos arra gondolt, ezt megbeszéli majd Wirkunggal, mert ő ilyen kódot nem ismer. S ebben a szakmában minden titokzatosság zavar. Kivette a zsebéből a saját noteszát, és gyorsan másolni kezdte a Bodnéjét.

A garázsban fülledt meleg volt, Hustosról csurogni kezdett a víz. Három oldal másolása után úgy gondolta, elég ez ahhoz, hogy meg tudják fejteni, nem írhatja le az egész noteszt. Különben lehet még a kocsiban más is, amit meg kellene vizsgálni.

De erre már nem jutott ideje, mert valaki benyúlt érte, megragadta, gyors mozdulattal kihúzta az autóból, és még mielőtt feleszmélt volna, olyan ütést kapott az arcára, hogy nyögés nélkül terült el a földön.

Amikor Hustos magához tért, a garázs betonján Emília térdelt mellette, és nagy hangon szidta a sofőrt.

– Elment magának az esze?! Leütni a főnököt?!

Bodné azonban, akit szintén a garázsba hívott a fiú, elégedetten mondta.

– Jól tette. Nem tudhatta, hogy az úr kicsoda. Így kellett ezt!

Amikor az esetet elmondták Wirkungnak, ő is dicsérte a fiút, és négyszemközt magyarázgatta Hustosnak, hogy ez bizalomerősítő ütés volt. Mert ha a sofőr nem üt, akkor Frau Bod is elgondolkozhatott volna azon, vajon igazán az ő érdekeit tartja-e szem előtt a bizalmasa.

Hustos az állát tapogatva hümmögött.

– Elég lett volna, ha szól. Nem kellett volna azonnal ütni!

Wirkung kissé kárörvendően nevetgélt, aztán megkérdezte:

– De mit irkált? Megvannak a jegyzetei?

Hustos átnyújtotta a saját noteszét.

– Tessék! Gondoltam, nem árt, ha tudjuk, mi van a hölgy füzetében.

Wirkung félhangosan olvasta a dátumokat.

– Mi lehet ez?

– Talán a hölgy megmagyarázhatná, mielőtt akcióra indul…

– Nem… Lehet, hogy Kalas tud erről a jegyzetről. Vagy csak ő tud. Egyelőre maradjunk némák.

Nem tehették meg. Mert Bodné kopogott Hustos szobájának ajtaján, ahová a két férfi beszélgetni visszahúzódott. S nemcsak Bodné állt a küszöbön, hanem a sofőr is. A nő azonnal Hustosra támadt.

– Mit másolgatott maga az én noteszemből? Hol van a füzete? Peppas úr bizonyítja, hogy már jócskán írdogált! Hol a papír?

Hustos a sofőrre, Peppasra nézett, néhány lépést hátrált és fenyegetően felemelte a kezét.

– Maga maradjon kinn! Örüljön, hogy nem lőttem le!

Bodné vicsorgott.

– Azt adná magának az isten!

Wirkung nem értette a magyar szöveget, csak a szemek indulatát látta és a hangokból következtetett.

– Was ist los? Mi baj van?

– Jannis, vagyis Peppas úr – mutatott Bodné a sofőrre – elmondta, hogy ez az úr másolgatott a jegyzeteimből. Kérem vissza a másolatokat! Ez a baj!

A sofőr elégedetten nézegette Hustost. Ezt Hustos is észrevette, és lassú mozdulatokkal kinyitott egy fiókot, kivett belőle egy revolvert és zsebre rakta.

– Adja ide a másolatokat! – követelte Bodné. A magas, elegánsan öltözött asszony szinte remegett az indulattól. Wirkunghoz fordult. – Szólj neki, mert valóban baj lesz!

– Jó, szólok, drágám…

Hustost meglepte ez a mondat. Ezek ilyen jól ismerik egymást? Tegeződnek. És drágám? Önkéntelenül is távolabb húzódott Wirkungtól, aki intett neki.

– Adja oda azokat a vacak jegyzeteket!

Hustos néhány pillanatig habozott. De megértette Wirkung szándékát.

– Csak kezdtem volna a másolást… De ez a vadállat… Egyszóval nincsen papiros… Ha nem hiszi, tessék, itt a füzet!

Egy blokkot nyújtott át Bodnénak. Wirkung ugyanakkor valamit a zsebébe csúsztatott.

Bodné a noteszba lapozott. Alig volt benne néhány üres lap.

– Ez az? – kérdezte Peppast.

A fiatalember elvette a füzetet, ő is belenézett, aztán vállat vont.

– Lehet – mondta magyarul. – De az bizonyos, hogy az úr akkor már írt, amikor én visszamentem a garázsba… Meg kutatott. Ezt én nem szeretem. És azt sem, hogy letagadja…

Bodné nagyot fújt, megtörölte a homlokát, a hajában megigazított egy csatot, aztán visszahajította a noteszt az asztalra. Valamit akart mondani, de az egyik emeleti szobából valaki sikoltozva kirohant a folyosóra.

– Nem! Nem!

Egy nő.

A hang, a sikoly ijesztő volt, és a dübörgés is, ahogyan a nő szaladt le a falépcsőn.

Hustos állt legmesszebb az ajtótól, mégis ő ugrott ki először a folyosóra. Egy pillanat múltán már az ő hangja is felcsattant.

– Frau Flesser!

Az asszony a hallban toporzékolt. Fehér hálóing volt rajta, és halványkék, lenge köntös. Barna haja a vállára omlott, öklét az arcához szorította.

– Nem! Nem!

Krois állt a szoba ajtajában. Fehér köpenyben, kezében injekciós fecskendő. Tűvel fölfelé tartotta, mint a párbajpisztolyt szokták a lövés előtt.

– Frau Flesser! – kiáltott még egyszer Hustos, és elindult le a lépcsőn.

Az asszony férje is az ajtóban állt, az orvos mögött. De nem mozdult.

– Nem! Nem akarom!

Hustos már leért. Kedvesen, szinte gyengéden szólt a nőhöz.

– Ha nem akarja, akkor nem… Én is félek a szúrástól… Majd én elintézem, jó? Bízzon bennem! Majd megkapja porban, jó? Csak lenyeli… Az nem fáj…

– Nem! El akarok innen menni! – kiáltotta az asszony. – Haza akarok menni!

Hustos bólogatott.

– Persze… Ha nem tetszik itt, asszonyom…

– Otto! Otto!

Flesser lassú léptekkel indult le a lépcsőn. Látszott rajta, hogy kényelmetlenül érzi magát. Mondta is.

– Pardon! Elnézést!

A kiáltozásra összegyűlt néhány idős asszony, riadtan bújtak egymáshoz. Megjelent Emília is, egy pohár vizet hozott, úgy tartotta a kezében, mint valami csodaszert.

– Tessék, igyon egy kortyot, asszonyom!

Flesserné ellökte a poharat.

– Nem! Haza akarok menni!

Flesser után a lépcsőn a Rohr néven bemutatkozó, kopaszodó férfi lépdelt. De ő megállt az utolsó fokon, a korlátra dőlt, s onnan figyelte, hogy mi történik. Hosszan nézte az asszonyt. Aztán határozott lépésekkel átment a hallon. A kastély bejáratában egy pillanatra megállt. Hátranézett. Mintha rémület csillant volna élénk kék szemében.

6

Hód megjavult. Ezen mindenki csodálkozott. Főnökei szinte kellemetlenül érezték magukat. Pintér alezredes meg is kérdezte Halászt:

– Nincs valami baja ennek a fiúnak?

Halász arra tippelt, hogy a menyasszonya ráncba szedte.

– Nem, az nem lehet – rázta a fejét az alezredes. – Nő ezt a fiú nem szedi ráncba… Valami más oka lehet ennek.

Halász, amikor visszatért a Hóddal való találkozókról, csak a vállát vonogatta.

– Pontosan jött, megfelelő információkat adott, s az utasításokat is végrehajtotta.

– Lehet, hogy öregszik? – kérdezte mosolyogva Pintér. – Lehet, hogy ő is öregszik.

– Balassa még gyerek – mondta Halász százados. – Bár múlnak az évek.

Hód azonban nem engedte, hogy gyökeresen megváltozzék a róla alkotott vélemény. Egy hete már, hogy nem jelentkezett. Valósággal eltűnt. Igaz, egyszer érkezett tőle egy képeslap, Egerből. Valami hülyeséget firkált rá a Szépasszony-völgyről és a bikákról a vörös vérről és a csillagokról. És hogy jól van. Lehet őt irigyelni. Egy másik aláírás is szerepelt a lapon, de elmaszatolódott. A főnökei azonban így is tudták, ki az.

– A mézeshetek – mondta Pintér.

– Hetek? – kérdezte Halász. – Órák… A szerelem boldog órái.

– Csak meg ne tudja Kati…

Halász, aki csalódott a nőkben, még a feleségében is, vállat vont.

– Mi ezt nem kértük Pétertől, sőt te figyelmeztetted is rá, hogy ez nem gilt. Itt voltam, hallottam. És akkor is Katira hivatkoztál. Ő pedig azt mondta, ne akarjuk elcsenni az élvezeteket ebből a száraz munkából…

Pintér, aki csak tisztességgel közeledett a nőkhöz, bosszankodva legyintett.

– Ez akkor sem jó… Nem lenne szabad… Tessék Balassát figyelmeztetni!

A figyelmeztetést azonban már nem lehetett közvetíteni. Hód eltűnt. Hiába keresték az összes szokásos módon, nem tudtak kapcsolatot teremteni vele. Halász még Egerbe is leutazott Két napot töltött keresgéléssel, gondolta, „véletlenül” összefuthatnak. Üldögélt a szálló halljában, sétálgatott az Érsekkertben, végigjárta a borozókat a Szépasszony-völgyben, beült a Bajor sörözőbe, még misére is elment a nagytemplomba, a vasárnap délelőtti szagos misére, ahogyan ezt a városban nevezik. Betévedt a líceum nagytermébe, ahol a régi fertálymesterekről hallgatott előadást, a kíváncsiság felvitte a toronyba, a csillagvizsgálóba is, mert azt hallotta, hogy annak idején innen kémlelték a papok a város polgárait, hátha ő is megtalálja Hódot. De hiába töltötte az idejét. Pedig akkor már nagyon fontos lett volna, hogy néhány dologról informálják. Jelentkezett ugyanis az Interpol. Egy tisztségviselőjét küldte el. Egy olyan ügyre bukkantak, amelynek a szálai Magyarországra vezettek. Egy idegesen pislogó, állandóan orrot fúvó, nagy ádámcsutkájú, kis férfi volt a tisztségviselő. Nagyon nehezen lehetett érteni a szavait, maga elé beszélt, mintha csak a saját köldökével társalogna.

– Alapos a gyanúnk, uraim… Alapos…

Hozott papírokat is, névsorokat.

– Ez az osztrák szálloda… Tessék nézni… És itt vannak a magyar halotti bizonyítványok… Ez nem lehet véletlen, uraim. Vagyonok cserélnek így gazdát…

Pintér a tisztviselővel vacsorázott. Evés közben alakították ki a megfelelő taktikát. És ehhez kellett volna Balassa. Úgy ítélték meg, hogy a lányok ügyénél ez fontosabb. De amikor már látszott, hogy a főhadnagy nem érhető el egyhamar, Pintér beleegyezett abba, hogy az osztrák rendőrség egyik embere játssza végig azt a szerepet, amit Hódnak szántak volna. Százszor is megrágták, találnak-e valakit itthon is Balassa helyett, de azok, akikre gondoltak, más, fontos ügyekben folytattak nyomozást.

– Ha Hód megkerül – zárta le a vitát Pintér Béla –, számíthat a nyakonverésre… Mert ez valóban több a soknál…

Amikor az osztrák rendőrfelügyelő megérkezett, kiderült, hogy ő ismeri Balassát. Valami közös nőügyük volt néhány hónapja. Akkor Balassa igen gálánsán viselkedett, azóta is várja Bécsbe Pétert, de csak ígérgetéseket kapott.

Pintér és Halász hosszan beszélt a felügyelővel és a vele érkezett munkatársnőjével. Meglepte őket, hogy milyen felkészülten jöttek el Bécsből. Szinte mindent tudtak, már ismerték a megfigyelendő személyek leírását, néhányról fényképet is mutattak.

– Kár, hogy nem Péterrel dolgozunk… – mondták búcsúzóul.

Pintér alezredes komorrá vált, és azt hajtogatta, hogy egy ilyen szervezet, mint az övék, nem ér egy fabatkát sem, ha a saját munkatársukkal is elveszíthetik a kapcsolatot.

– És ha már nem is él ez a fiú? – kérdezte Halászt.

– Annyira nem hülye – felelte a százados, aztán a szájára csapott. – Elnézést, alezredes úr… Ne haragudj, Béla bátyám, de ez a Péter… Úgy gondolom, hogy tud magára vigyázni.

Pintér alezredes felállt az íróasztalától, az ablak elől elhúzta a sötétítőfüggönyt, s a kéklő égboltra bámult.

– Mégsem adhatunk ki körözést saját munkatársunk ellen…

– Más lenne a helyzet, ha… – a mondat végét elharapta Halász.

– Ha?

– Semmi… Amit már százszor hangoztattunk… Ha lenne megfelelő technikánk… De ezekkel az ósdi hívókkal nem sokra megyünk. Hiába üvöltözzük, hogy Hód jelentkezzen, semmi… S ráadásul az összes taxiban hallani…

– Azért ez túlzás.

– Igaz – ismerte el a százados. – Így túlzás… De ha kezdem sorolni, hogy ma már mi számít modern eszköznek, akkor…

Az alezredes visszaült az íróasztalához. Felvett egy papírtelexet, újraolvasta.

– Véleményem szerint – mondta halkan, szinte fáradtan –, ennek is köze lehet a mostani ügyünkhöz.

Halász nem kérdezte meg, hogy mi az, hisz a papírról látta, néhány perce még az ő kezében volt.

– Lehetséges. De az is, hogy nem.

– A tizedik érzékszervem azt súgja, hogy igen… Nekünk is el kellene utaznunk Győrbe… Meg kell nézni azt a férfit…

Halász bólintott.

– Szemtől szemben a halottal… Gondolod, Béla bátyám, hogy súg valamit?

– Ha nem súg semmit, akkor is ott vagyunk, ahol most. Sőt! Mint ahogyan te is tanultad, a negatív eredmény is eredmény. Kizárásos alapon száz meg száz bűntényt derítenek fel. Igaz?

– Igaz.

– Egyébként súghat is.

Pintér Béla elmesélte a századosnak, hogy egyik alkalommal, amikor még Bana Dénes volt a parancsnokuk, lelepleztek egy ipari kémet és ráadásul egy szomszédos országban működő cégnek akart adatokat szerezni. De mire odaértek, megmérgezte magát. Nagyon csúnya látvány volt, mert nyitva tartotta a szemét. Ez lett veszte a társának. Kiderült, hogy nem követett el öngyilkosságot, hanem a magyar segítője mérgezte meg. A társának az arca megmaradt a szeme tükrében. Ezt Bana Dénes fedezte fel, amikor megnézte a hullát. Furcsa eset volt. A technikusok is beszálltak az ügybe, és fotótechnikával fel tudták erősíteni a képet. Ez aztán legendává vált az osztályon. Azóta mindenki megnézi a halott szemét.

Halász nem hallotta még ezt a történetet. Úgy látszik, gondolta, a legendák nem szállnak át az egyik osztályról, az egyik szobából a másikba. Nem akarta mondani, de nem hitt ebben a szemtükörben.

– Lemenjek Győrbe? – kérdezte.

– Menj. Hozzál néhány fotót a hulláról. És azokat is, amiket a helyszínelők készítettek. Leszól majd a kapitányságra Terike, közli, hogy mégy. Alaposan nézd meg!

– Igenis. Kivallatom – mondta Halász derűsen.

Pintér arcán felhő suhant át.

Becsülte Halász századost, mindenütt úgy nyilatkozott róla, hogy rendes, szorgalmas ember. Azt nem mondta senkinek, hogy kevés a fantáziája. Pedig ehhez a munkához nagy képzelőerővel kellene rendelkeznie. Pintér közvetlen helyettese, Györök János őrnagy pedig hivatalnok ember volt. Szép kimutatásokat készített, a feljegyzései is pedánsak voltak, de semmi más. Ha tanácskoztak, és valaki

előadott egy használhatónak tűnő ötletet, Györök azonnal kifejtette, hogyan lehetne ezt őszerinte megvalósítani, mire kellene vigyázni, és tanácsokat osztogatott, mintha a saját ötletét menedzselné. Györököt nem szerette Pintér sem. Ő olyan helyettest szeretett volna magának, mint amilyen főnök volt Bana… Hetenként meglátogatta volt parancsnokát, de nem mert panaszkodni, mert azonnal leintette, egy nyugdíjas nyögjön, mondogatta, ne foglalkozzék volt munkahelye dolgaival…

– Lemenjek én is? – kérdezte Halászt – Utóvégre nem lehet tudni, hogy milyen ügy ez. Találnak valakit a határőrök a müncheni gyorson, a WC-ben meggyilkolva. Nincs nála papír. Lehet német, magyar, vagy japán is… – Nevetve helyesbített. – Japán nem…. A vizsgálat eddig megállapította, hogy férfi – újra nevetett –, nézd meg, itt ez áll az első pontban, holott úgy kezdődik a jelentés, hogy találtak egy férfihullát… A ruhája német. Az illata szintén. Pénze, márkája volt. Egy keveset hagyott nála a gyilkosa. Lehetett ez politikus is. Vagy csak egy jó szándékú üzletember. Ám… Ám lehet, hogy valami disznóság miatt igyekezett hozzánk… Te tudod?

Halász a fejét rázta.

– Nem. De majd kiderül.

Pintérnek az egyik színdarabbeli rendőr jutott az eszébe, ő mondogatta állandóan: majd kiderül, ha kiderül…

– Ha kiderítjük, barátom. Akkor kiderül. Mindenesetre a személyazonosságát a német kollégák közölni fogják. Ott biztosan rend van.

Halász igyekezett kivédeni a szúrást.

– Itt is… Itt is rend van.

– Persze – bólintott Pintér, de enyhe grimaszt is vágott. – Tudom.

– Tehát együtt megyünk? – kérdezte látható aggodalommal Halász. Nem szeretett a főnökeivel hosszasan együtt lenni. Úgy érezte, hogy állandóan vizsgáztatják, nézik, figyelik, mit mond, hogyan végzi a dolgát. Ezért aztán elbizonytalanodott, többször tévesztett, amit Pintér halk hümmögéssel nyugtázott.

– Nem. Menj csak egyedül. Majd beszámolsz.

– Jó. Mikor induljak?

– Most. Sőt azonnal. Reggelre várlak vissza. Isten áldjon! – Kezet nyújtott a századosnak. Még szorította a tenyerét, amikor Hódra tett egy megjegyzést. – Azt a fiút pedig… Agyonütjük.

Alig zárta be azonban maga mögött Halász az ajtót, máris újra belépett a szobába.

– Mi van? – kérdezte Pintér.

– Most kapta Terike ezt a lapot… Nézd meg, Béla bátyám.

– Mutasd!

Pintér először a lap fényképét nézte. – Szentgotthárd… Nocsak, Szentgotthárd. Nem Eger, Szentgotthárd… – Megfordította a lapot. Csak egyetlen szó szerénykedett rajta. Ennyi: Vízben. És a dátum.

Az alezredes a dátumra bökött. Mutatta Halásznak.

– Tessék!

A százados elvette a lapot, ő is a dátumot nézte.

– Ezek szerint – mondta halkan – nem Győr az úticél.

– Nem – hagyta jóvá az alezredes. Aztán kiszólt a titkárnőjének. – Terike, riadóztassa a 4-es csoportot. – Kis feszültség érződött a szavaiból, amikor újra Halászhoz fordult. – Na, barátom, kezdődik az igazi menet.

7

Rohr gyötrő álmairól mesélt. Alig alszik el, máris kezdődik a kálváriája. Állandóan keres valakit. Nem tudja, hogy kicsodát, jár a hegyek között, a széles sivatagban, a forró dzsungelben, vagy rohanó autók között, kongó csarnokokban, kutat, keres, és reggelenként olyan izzadtan ébred, mintha az éjszaka fürdőzött volna. A legmeglepőbb, ha álmában emberekkel találkozik, és ő akar érdeklődni, hogy merre keresse azt, akiről nem is tud semmit, megelőzik ezzel a kérdéssel: „Wer is denn das?" Kicsoda ez itt. ő ekkor elbizonytalankodik, megfordul, s tovább indul.

***

Az autóban öten szorongtak. A görög ült a volán mögött, mellette Wirkung. Hátul Rohr, Bodné és Schwester. Bodné többször is kísérletezett azzal, hogy a sofőr mellé telepedhessen, de Wirkung minden esetben durván rászólt.

– Én ülök ott!

Abban a bérelt, XX-es autóban utaztak, amivel Wirkung és Rohr érkezett a Cicero Hotelba. Egy kék BMW volt. A határon rövid ellenőrzés után átjutottak, a BMW papírjai miatt kellett néhány percet a vámosok szobájában töltenie Peppasnak. De hamar végzett, mosolyogva mondta:

– Nem szarakodtak…

– Kérdeztek valamit? – érdeklődött Wirkung.

Peppasnak Bodné fordította le a kérdést.

– Semmit. Csak azt, hogy visszahozzuk-e a kocsit.

– És maga mit mondott?

– Az igazat. Azt, hogy vissza. Ha nem jönnénk, akkor is ezt kellett volna mondanom. Egyébként nem engedik ki.

– Jó. És mit kérdeztek még?

– Hova kirándulunk. Azt válaszoltam, hogy megnézzük a tengert, és fordulunk is. Erre nevettek, és ráütötték a pecsétet a papírra. Ennyi volt.

Peppas nagyon ügyesen, de kicsit szemtelenül vezetett. Gyorsan fogytak a kilométerek. A hegyek között néhányszor megálltak. Mindig Wirkung mondta, hogy hol. Ilyenkor gondosan körülnézett, néhány métert begyalogolt a sziklák közé, kisebb szikladarabokat fel is emelt, mintha keresett volna valamit. Ezen a vidéken, az út mentén több betonbunker is szürkéllik, kicsik, két-három őrszem számára készültek még a második világháború idején. Wirkung ezek tövében is megállította az autót, felmászott a bunkerekhez, néhány pillanatig matatott bennük, aztán indultak tovább. Az egyikben azonban tovább időzött. Talán öt percet is. Amikor visszatért, hátraszólt Rohrnak.

– Ezt önnek is meg kell nézni… Majd mesélek erről a bunkerről valamit…

Rohr és a nők is azt hitték, hogy ezen a tájékon harcolhatott valamikor Wirkung, és az emlékeit szeretné elregélni, mint ahogyan minden katona. Rohr intett, hogy rendben, visszaútban majd felmászik ő is. Csak később döbbent rá, hogy ez a katonadolog nem lehetséges. Wirkung még ötvenéves sincsen…

Ettől kezdve már nem álltak meg. A hegyek lábánál egyszer csak előtűnt a tenger, csillogott a napfényben, ahogyan mozdult a víz, úgy verte vissza a sugarakat.

– Frau Ittnert kellett volna idehozni – mondta elégedett arccal Schwester, aki az út alatt minden öt percben teleszórta magát egy csípős illatú dezodorral. – Ő imádta a napot… Sajnáltam, szegényt.

– Meghalt? – kérdezte Wirkung.

– Még nem. De talán éppen ma…

Wirkung bólogatott.

– Jó munka.

Rohr azon törte a fejét, hogy mit akar elmesélni neki új ismerőse, Wirkung. Mert nemrégiben ismerkedtek össze, ha ezt egyáltalán ismeretségnek lehet nevezni. A vasúti fülkében ez az elegánsan öltözött férfi fogta rá a revolverét, amikor Rohr ki akarta nyitni a ketyegő táskát. Trester ugyanis Rohr néven utazott.

Sejtette, hogy kísérik. Ketten is. Végül azonban csak Wirkung maradt. A másikat a magyar határnál szedték ki a vagon WC-jéből. Ezt már Wirkunggal együtt nézték végig az ablakból. Azt hitték, hogy nagy vizsgálat kezdődik majd, de tovább engedték a vonatot. Wirkung blöffölt, amikor azt mondta, hogy nincsen nála útlevél. Volt. Nyugodt mozdulattal adta át a határőrnek, aki pecsétet ütött bele, és jó utat kívánt.

– Remélem, lesz is – mondta Wirkung.

Keveset beszéltek a vonaton. Csak a legszükségesebbet. Wirkung segít végrehajtani a műveletet. De azt is egyértelművé tette, hogy kettőjük közül ő a parancsnok.

Trester nem ellenkezett. Eisen még Münchenben közölte vele, hogy valaki majd megkeresi, talán Budapesten, és ez a valaki a sikeres üzlet után ki is fizeti, és ott majd pontos információkkal látja el. Wirkungon kívül azonban nem találkozott senkivel, csak az utolsó nap a kastélyban csöppent bele a társaságba. Akkor azonban azzal is találkozott, akivel nem szeretett volna. Frau Flesserrel, aki az orvos injekciója elől menekült. Még régebben látta a fényképét. A cégnél köröztek egyszer egy bizalmas albumot. Azoknak a fény képeit ragasztották bele, akikről úgy gondolták, hogy a rendőrség felderítői. Neki jó az arcmemóriája. Majdnem biztosra veszi, hogy Frau Flesser arcképe is szerepelt ebben az albumban. Csak az bizonytalanítja el, hogy egy rendőrnő nem lehet ilyen jó színész. Mert Frau Flesser arcán annyira látszott a kétségbeesés, a félelem, hogy ezt nagyon nehéz lett volna eljátszani. Bár az első percekben arra gondolt, hogy szól Wirkungnak, nem tette. Azt sem bánja, ha Rijeka után Wirkungot felakasztják. Ebben az egy üzletben egyeztek meg Eisennel. Elhatározta, hogy nem is megy vissza Magyarországra. Ezt persze nem közölte még Wirkunggal. Ráér, ha megkapj a pénzt. Amikor meglátta a hisztériázó nőt, pár percet sétált a parkban, aztán felment a szobájába. Lefeküdt, de tisztán hallotta, hogy kívülről valaki rázárja az ajtót, óvatosan felkelt, és feszülten fülelt. Távolodó lépteket észlelt. Aztán csend lett. Nem feküdt vissza. Az ablakhoz ült, figyelte az éjszakát. Éjfélkor azt hitte, hogy betörőt lát. Egy alak suhant el a kastély fala mellett, aztán eltűnt a fák között. Néhány perc múltán egy másik is megjelent. De az megállt a lámpa alatt, cigarettára gyújtott. Az őr… Ez az őr volt, akit aztán többször is látott még, sétált a park útjain, zörgött lépései alatt a kavics.

Hajnalban, amikor a nap még fel sem kelt, csak éppen derengett egy kicsike fény, óvatosan kinyitották ajtaján a zárat, és azonnal be is szóltak.

– Uram! Ébredjen!

Trester félt attól, hogy elindulás előtt esetleg találkozik Frau Flesserrel, de szerencsére nem is látta. Megkérdezte a nagyokat ásító Schwestert.

– Megnyugodott az a nő?

– Melyik?

– Amelyik tegnap este csinálta a cirkuszt.

– Persze… Elintézünk mi mindenkit… A férje beadta neki a port, és aludt, mint a medve… Biztosan alszik még most is… – Később még hozzáfűzte. – Ezért nem jó, ha a férjek idetolják a képüket. Ha egyszer elhatároznak valamit, akkor… Nem kell itt bábáskodni.

Trester pontosan tudta, hogy mit jelent az az elintézünk mi mindent. A lassú halál. Ez Eisenék nagy találmánya. És igen nagy üzlete. Nem lehet azt állítani, hogy ő finnyás, ha pénzről van szó, de ezt nem vállalná. A csecsemők vagy a lányok, amivel az ő cége foglalkozik, az más. Néha még jótétemény is. Egy-egy gyerek kikerül a nyomorból, a lányok pedig akár meg is gazdagodhatnak, ha ügyesek. Az egyik, általa szerzett lány például férjhez ment egy üzletemberhez. Ma olyan nagyságos asszony, hogy mindenki kezet csókol neki. Pedig tudják, hogy kurva volt Hamburgban, talán egy egész flotta legénységét össze lehet állítani a vendégeiből.

Trestert az is foglalkoztatta már Eisenékkel kötött üzlete kezdetétől, hogy ha megismerteti Eisen cégét a kapcsolataival, akkor őt is elteszik láb alól. Talán már éppen ennek az útnak a végén. Nem lesz szükség rá. Ha Eisenék nem tennék meg, akkor saját vállalatának emberei tüntetik el. Bosszúból. Felmérte ő ezt még Neuschwansteinben. De nem tehetett mást. Vagy már abból a villából sem kerül ki élve. Mert valóban a hegedűtokban volt elrejtve az a térkép, amelyen pontosan megjelölték a találkozás helyét és időpontját. Sőt az a lista is, amely azokat sorolta fel, akik hajlandók üzletelni titokban a Domestic Animal Trading Companyval. A kulcsfigura Trester volt. Csak neki voltak hajlandók átadni a szállítmányt, őt ismerte a kapitány személyesen. Eisenék pedig úgy tervezték, hogy ha Trester bemutatja a kapitánynak Wirkungot, akkor a továbbiakban már tárgyalhat Wirkung, és minden adat és szállítmány a kezére juthat. Trester erre

alapozta, hogy az első találka után rá már nem lesz szükség, tehát… Ha erre gondolt, elöntötte a veríték. S íme, nem is tud védekezni. A fegyverét Wirkung még a vonatban elvette, pontosan tudta, hogy a rádióban van. Most tehát csak ügyeskedhet. Zsebre teszi az ígért pénzt, aztán meglóg valahogyan… Aztán azonnal utazik tovább. Az egyik kuvaiti bankba utaltatta át a megtakarított pénzét, azt ott felmarkolja, aztán talán Dél-Amerika… Majd Kuvaitban dönt. Egyelőre ügyeskednie kell. Saját életéért. Mosolygott ezen. Hányszor megtette már! Jó lenne egyszer nyugodtan élni…

Mielőtt Rijekába értek volna, Peppas megállította az autót. Az út szélére gurultak.

– Mi van? – kérdezte Wirkung.

Peppas kikapcsolta a biztonsági övet, és kiszállt.

– Elfáradtam.

Wirkung az órájára nézett. Gyorsan számolt. Van még idő, állapította meg.

– Sétáljon…

Bodné kávétablettát vett elő a kis táskájából.

– Egyél belőle.

Kiszállt ő is. Peppas után ment, belekarolt.

Enyhe szellő fújdogált. Már vízszagot hozott.

– Vissza is ezzel a piperkőccel kell utaznunk? – kérdezte a fiú, és fejével Schwester felé bökött. – Kibírhatatlan ezzel a bűzfelhővel…

Bodné nevetett. Megszorította a fiú karját. Szerette érezni az izmait. Az erős karját. Aminek az ismeretségüket is köszönhetik. Bodné az Astoriánál igyekezett le a metróhoz, és a mozgólépcső hirtelen megállt. Az asszony lebukfencezett volna, ha valaki el nem kapja. Peppas volt. És még a fiú kért bocsánatot. Először Bodné nem értette, miért, hisz csak ő tartozott volna köszönettel, de később a fiú elárulta, hogy az ő könyöke nyomta meg véletlenül azt a kis gombot a gumiszalag mellett… Peppas csinos fiú volt, bár az asszony legalább tizenöt-húsz évvel idősebb lehetett nála, á ezt ellensúlyozta elegáns öltözete, nagyszerű sminkje, mind a kettőjüknek jólesett egy közös kávézás. Ezt követte egy másik, majd harmadik, egy közös fürdőzés a Balatonban, s végül a fiú az asszonyhoz költözött. Ennek már néhány hónapja. Bodné kivirult, állandóan derűs arccal járt-kelt, büszke volt a hódítására, és nem mert arra gondolni, hogy mi lesz vele, ha ez a fiú elhagyja… Meg is tett a kedvére mindent, és egy percre sem hagyta magára. Peppas mindezt hősiesen tűrte. A szeretkezéseket igyekezett ugyan elkerülni, vagy legalább ritkítani, de az asszony nagyétkű volt, többször is előfordult, hogy legszebb álmából költötte fel a fiút. Peppas először csak morgott érte, de harmadszor már olyat káromkodott, hogy maga is azt hitte, leszakad a plafon. De Bodné csak nevetett.

– Szép vagy ilyen mérgesen, Apollóm!

Volt azonban az asszonynak néhány olyan elintézni való ügye, amibe nem vonta be Peppast. Mikor kora délután elszaladt valahová, a fiút bezárta. Telefon nem volt a lakásban. Az ablakon nem lehetett kiugrani, a nyolcadik emeleten laktak. Az asszony azt a magyarázatot adta, hogy az elvált férjével találkozik, pénzt kap tőle, és ehhez nem kell a fiú. Peppas ilyenkor óvatosan garázdálkodott a lakásban. Kihúzgálta a fiókokat, és megpróbálta kinyitni azokat is, amelyeket kulcsra zárt az asszony. De nem talált semmi érdekeset. Többször utaztak az országban, főképpen olyan helyekre, ahol sok külföldi megfordul. Ilyenkor Peppas vezette a piros Golfot. A mostani útra azonban Bodné nem akarta magával hozni.

– Csak két-három napról van szó… Addig kibírod itt a lakásban.

Peppas csökönyösen mondogatta:

– Azt már nem… Hogy képzelsz ilyet! Nem vagyok én rab! Menj, ha akarsz, de akkor…

Az asszony megijedt, hogy Peppas arra utal, akkor elhagyja. A vita azzal fejeződött be, hogy Bodné másnap újra elment az elvált férjéhez, jókedvűen tért meg, és már az ajtóból kiáltotta.

– Együtt megyünk!

Nem mondta, hová. Megnézte a fiú útlevelét, rendben van-e, aztán csókot lehelt a homlokára.

– Látod, elintéztem… Miattad… Mindent vállalnék érted.

Ez jutott eszébe Rijeka előtt Peppasnak. Ezért állt meg. Tudta, ha kiszáll, Bodné is utána megy.

– Együtt jövünk vissza? – kérdezte Peppas.

– Igen. Ha lehet, bírd ki, jó?

A fiú elkomorult. Átfogta az asszony vállát.

– Te is jössz?

– Persze… Miért maradnék itt?
– Pedig…
Bodné Peppas szemébe nézett.
– Valami baj van?
– Én… Én nem tudok semmit… Csak amit látok… Érted? És azt ajánlom, ne gyere vissza Magyarországra.
Az asszony kibontakozott az ölelésből. Meglepetten bámult a fiúra.
– Mit mondtál?
– Azt – ismételte meg kissé másképpen Peppas –, hogy ne menjünk vissza… Maradjunk itt…
– Itt?
– Itt – mutatott a fiú a tengerre. – Legalább egy hetet… Fürdeni. Mégiscsak ez a tenger.
Az asszony megkönnyebbülten sóhajtott. A fiú karját visszahelyezte a vállára.
– Most nem lehet. Megígérem neked, ha jó fiú leszel, visszajövünk.
– Mikor? – kérdezte Peppas. Mintha csak ez az egyeden dolog érdekelné.
– Még a nyáron… A nyár végén… Jó?
Peppas bólintott
– Jó. De azért ezt a Schwestert vagy kit, jó lenne itt hagyni…
Bodné mosolygott ugyan, de nem maradt felhőtlen a jókedve. Sejt valamit ez a fiú? S ahogyan elhelyezkedett az autó hátsó ülésén, megfogalmazódott benne a kérdés: ki ez?
Wirkung úgy rendelkezett, hogy ne menjenek be Rijekába. Rámutatott a térképen egy falura.
– Novi Vinodolszki. Ide.
Halászfalvak, üdülőtelepek mellett vezetett el az út, a kis települések házai úgy bújtak a fehér tornyú templomokhoz, mint a kotlóshoz a csibéi. Fehér vitorlások aludtak a tengeren, ringtak, mintha a nagy víz lenne a bölcsőjük.
Novi Vinodolszki temploma egy szirten áll, messzire tekint, mintha mindig várna valakit. A hegyoldalban apró házak, sok zöld között. A kikötő hasas, fordított b betű. Vitorlások pihentek benne és egy nagyobbacska hajó.
Wirkung a kikötőbe torkolló utcán megállította az autót. Újra és újra az óráját nézegette.
– Csak nyolc órakor…
Rohr bólintott.
– Legyünk pontosak.
– Addig keressük meg a buszt.
Wirkung kivezényelte az autót a városkából. Lehúzódtak az egyik öbölbe.
– Fürödhetnek, ha van kedvük – mondta, és a kéklő tengerre mutatott.
Bodné magyarul mondta Peppasnak. A fiatalember gyorsan ledobálta a ruháit, az alsónadrágját nevezte ki fürdőruhának, és belelábolt a tengerbe. Az asszony kedvtelve nézte, hogyan úszik, erős karjával csapkodja a vizet. Egyszerre elfelejtett minden gyanakvást. Szinte reszketett örömében, hogy ez a fiú az övé. Wirkung Bodné mellé lépett. Ő is elismerően bólintott, amikor Peppas egyenletes csapásait nézte.
– Tudnak úszni ezek a görögök – jegyezte meg. Később azt mondta az asszonynak: – Beszélnem kell veled, kedvesem.
Bodnét visszarángatta a gyönyörködésből a valóságba a megszólítás. Valamikor, nagyon régen, három estét töltött Wirkunggal az egyik müncheni szállodában. Azóta dolgozik Eisenéknek az asszony. Amikor meghallotta, hogy mennyi márkát kap, ha rendszeresen végrehajtja az utasításokat, majd beleszédült a karosszékbe… Bejárta már ő is a fél világot, nemrégiben végre Budapestre küldték.
– Tessék, mit akarsz?
– Gyere, üljünk le oda – mutatott egy sziklára a férfi. Zsebkendőt vett elő, azt terítette a kőre, helyet mutatott az asszonynak. – Én – kezdte – semmi titkodat nem akarom tudni… De van, ami rám tartozik… Tudod, segítek, ha kell… Engedtük ezt a fiút is… De…
Wirkung körülnézett, aztán óvatosan kihúzta a zsebéből Hustos füzetét. Kinyitotta, és Bodné elé tartotta.
– Mi ez?
– Ez? – kérdezte csodálkozva az asszony. – Egy füzet. Notesz.

– Persze, notesz. Sőt azt is megmondom, hogy Hustosé… De, ami benne van… Nézd meg… Ezt a te noteszodból másolta.

Bodné az írásra meredt. És felkacagott.

Lehet, hogy Wirkung nem is várt mást. Az asszony feje mögé nyúlt, s vasmarokkal megszorította a haját. Bodné feljajdult.

– Ne húzd a hajam, te állat!

– Tehát, mi ez?

Az asszony intett, hogy mondja. Wirkung elengedte a haját.

– Ez… Nem fogod elhinni… Ez semmi…

Wirkung szétvetett lábbal állt Bodné előtt.

– Milyen kód ez? Tud erről Kalas? Mondd el, hogy mi ez, mert ismersz… Én bedoblak a vízbe!

Az asszony a tengerre pillantott. A görög messzebb úszkált a parttól, talán ha kiált, azt sem hallja.

– Hülye vagy – mondta csendesen. – Ez itt elöl egy dátum.

– Azt látom.

– Mellette ez a szám…

– Az a szám, mit jelent? Erre vagyok kíváncsi, és ne próbálj átverni. Érted?!

– Az a szám – mondta dühös, sziszegő hangon Bodné –, az a szám litert jelent. Érted, litert!

– Litert?

– Igen! Azt! Én ugyanis minden tankolást felírok. Érted? Te hülye! Ez benzin! Egyszer huszonnyolc, egyszer harminc liter. Amennyi a tankba fért.

Wirkung nem vette le a szemét a számsorokról. Végigolvasta mindet. Majd nagy ívben elhajította a jegyzetfüzetet. S annyit mondott:

– Ez a Hustos hülye!

Az asszony gúnyosan nevetett.

– Sok eszetek van…

Wirkung ellépdelt az asszony mellől. Tresterhez ment, aki kopasz fejét törülgette a zsebkendőjével.

– Meleg van.

– Az.

Hallgattak. Egy madár körözött felettük, azt nézték.

– A busz? – kérdezte Trester.

Wirkung megfordult, és messzebbre mutatott. A fák alatt, az út szélén egy sárgás színű kis busz álldogált.

– A görög vezeti?

– Ő. De még nem tudja.

– Jó…

Megint hallgattak.

Trester arra gondolt, még másfél óra, és itt hagyja ezt a társaságot. Látott a kikötőben taxit. Belevágja magát, és irány Split, ott aztán majd eltűnik a sikátorokban. Wirkung mintha megérezte volna, hogy mire gondol Trester, azt fontolgatta, megvárja-e, amíg visszafelé az úton elérik a kiszemelt bunkert, vagy találjon ki valami mást?

A két férfi önkéntelenül is egymásra nézett. Mint két ellenség. Wirkung találta fel magát előbb, nevetve mondta:

– Na, uram, itt az idő! Ne egymást méregessük, vannak itt lányok is!

Elindultak vissza a városkába. Amikor a sárgás buszhoz értek, Wirkung megállította az autót. Hátraszólt Bodnénak.

– Itt a busz, amit a fiúnak kell vezetni!

Bodné magyarázta Peppasnak, csak úgy engedték meg, hogy vele jöjjön, ha ezt a buszt visszavezeti a kastélyhoz.

– És te? – kérdezte a fiatalember.

– Én is veled megyek… Az természetes.

Wirkung átadta a kulcsot a görögnek. Intett, hogy kövesse a BMW-t. A kikötőbe mentek. Egészen a mólóig, ahol a kis, fehér hajó vesztegelt.

Amikor a hajó kapitánya meglátta Trestert, levette a sapkáját egy kört írt le vele.

– Mehetünk – mondta Trester Wirkungnak.

Fellépdeltek a hajóhídon a fedélzetre, és eltűntek a hajótestben.

Talán egy félóra sem múlott el, amikor újra megjelent a kapitány. Utána Trester. Őt tizennégy kislány követte. Mindegyiken egyforma fehér nadrág volt és pólóing. Egy-egy kis batyut cipeltek. Trester intett, hogy szálljanak be a buszba. A lányok szó nélkül engedelmeskedtek. Egyik sem lehetett több tízenkét évesnél.

Bodné és Schwester azonnal átszállt hozzájuk. Kedveskedve simogatták a fejüket, és a nevüket kérdezgették. Ezek a lányok valamelyik arab országból érkeztek. Maszatosak voltak, kócosak. És ijedtek.

A kapitány és Trester visszament a hajóra. Néhány perc múlva Wirkung feljött a fedélzetre, és intett Bodnénak, hogy induljanak el. A busz lassan legördült a móló́ról, észak felé, Rijeka felé fordult, és eltűnt a hegyek mögött.

Wirkung és Trester hosszabb ideig maradt a kapitány kabinjában. Amikor újra megjelentek a hajóhídon, Wirkungnál már nem volt táska. A kapitány felhúzta mögöttük a hidat, és azonnal felment a „toronyba”. Felbúgtak a hajó motorjai.

Trester és Wirkung visszaült a BMW-be, egy pillantást vetettek még a hajóra, aztán Wirkung indított. A kocsi nagyot ugrott, s szinte azonnal százas tempóban rohant a félhomály takarta úton.

– Csendesebben! – mondta Trester. – Ez nem autópálya!

Wirkung magabiztosan válaszolt.

– Ne féljen, amíg engem lát! Sietni kell.

– Utol akarja érni a buszt?

– Azt is… De el kell intéznem egy telefont… Beszaladunk a rijekai postára. – Később, mintha nem tartozna a tárgyhoz, hozzátette: – És iszunk egy kávét…

Trester örömmel fogadta a bejelentést. Amíg Wirkung telefonál ő meglóghat. Erre aztán valóban alkalmas Rijeka…

Wirkung úgy vezetett Rijekában, mintha egész életében ebben a városban töltötte volna a napjait. Előre mondta, hogy most jobbra fordulunk, erre kellene mennünk, de ez egyirányú utca, na itt lesz mindjárt a parkoló, és valóban meg is álltak.

– Én maradnék az autóban – mondta Trester. – Megvárom itt.

Wirkung először beleegyezően bólintott, de azonnal meg is változtatta a véleményét.

– Nem… Jöjjön csak, hátha… A telefon magát is érinti… Kérdezhetnek olyat, amit én nem tudok…

Trester kelletlenül kászálódott ki az autóból.

– Az áruháznál keresünk egy postát…

A sétálóutcán sokan lődörögtek, az üzletek még nyitva tartottak, néhány kis kávézóban harsogott a zene.

– Itt kellene… Itt kellene – dobolt Tresterben az elhatározás. De a végrehajtással elkésett. Mert Wirkung belékarolt, és a másik kezével, gyors mozdulattal egy fehér ruhás alak után nyúlt.

– Halt! Warte nur!

A fehér ruhás, magas, testes férfi megállt, szemében rémület csillant. Oláh Béla volt. A doktor.

– Hová, uram, hová? – kérdezte azonnal Wirkung.

A doktor dadogott.

– Én… Ugyanis… Ide kellett jönnöm… Vagyis…

A félmondatok, félszavak között olyan fejmozdulatot tett, mintha Tresterre intett volna.

Wirkung egy pillanatig gondolkozott, aztán nyájasan beszélgetni kezdett.

– Hát persze… Glückszufall… Szerencsés véletlen… Jöjjön, telefonálunk, aztán iszunk egy kávét… Micsoda szerencse!

A doktor kényszeredetten bólogatott.

– Igen, igen… Micsoda szerencse.

Trester bosszankodva szívta a fogát. Sípolt, mint egy sziréna. Kettőjüktől már nehezebb lesz elszabadulni… Mégis bizakodott, mert eszébe jutott a legprimitívebb, mégis nagyon sokszor használható ötlet: a WC. Majd ha beülnek valamelyik presszóba, akkor…

A telefonálás nagyon röviden zajlott. Wirkung valakinek az üzenetrögzítőjére csak ennyit mondott: oké.

Trester meg is kérdezte:

– Ha üzenetrögzítőre beszélt, akkor engem ki kérdezett volna! Fáj a lábam, nagyon jól tudja… Nem szabad erőltetni. Maradhattam volna az autóban.

– Ugyan, ne háborogjon már. Nézze, milyen szép város! Ott tipeg felénk például az a nő! Mit szól hozzá?! Már ez a látvány megérte. S hagyta volna szegény barátját egyedül?

– Jó, jó – legyintett Trester. A hajón kapott csekk a tárcájában lapult, ha fiatalabb lenne, egyszerűen elszaladna… Úgysem mernének utána lőni… De nagyon hamar elkapnák, és akkor még a reménye is elszállna. Majd a kávézóban.

Wirkung ment középen, erősen karolta Trestert, de fogta a doktor karját is. A doktor átkozta a pillanatot, amikor arra gondolt, hogy a vonat indulásáig sétál a városban. Maradt volna a váróteremben. De nagyon hosszan ült a fülkében, hisz reggel szállt vonatra, és csak késő délután érkezett meg. Ahogyan tervezte, elhagyta a kastélyt. Utazhatott volna Ausztriába is, de attól félt, hogy ott nagyon hamar ráakadnának Hustosék, és az is bizonyos, hogy először ott keresték volna. Jugoszláviában akart tölteni néhány napot. Esetleg maradt volna, valahol a hegyek között, talán egy hónapig is. Montenegróban. Aztán majd csak kisütött volna valamit. De Wirkung elfogta. Kénytelen lesz visszakísérni őt Magyarországra. Hustos szerint ez a férfi vadember. Nem jó vele ellenkezni. Ha vissza kell mennie a kastélyba, majd kitalál valami mesét. De minduntalan a Budapesten széttaposott bogár teteme jelent meg előtte… Nagyon jó lenne, ha meg tudna szabadulni Wirkungtól, meg ettől a másiktól is.

Wirkung lassított a sétán, és a doktorhoz hajolt.

– Azért jött? – kérdezte titokzatosan.

A doktor csak hümmögött.

– Velem nyugodtan beszélhet – suttogta. – Ha azért jött, amire én gondolok, akkor majd én megmutatom, hol kell… Érti?

Oláh Béla nem is sejtette, miről lehet szó.

– Értem – mondta megadóan. Sétáltak tovább. Trester megállt.

– Kávé?

– Majd útközben – mondta Wirkung. – Hosszú még az út! De ha a doktor is akarja, akkor természetesen…

Oláh megértette, hogy nem szabad akarnia, mert Wirkung valamiért a kegyeibe fogadta, nem játszhatja el.

– Majd… Ráérünk…

– Kettő egy ellen! Láthatja, kedves barátom, a többség… Vezetés közben úgyis meg kell pihenni, majd szépen beosztjuk.

Az autóban Wirkung Trestert ültette maga mellé, Oláhnak mutatta a hátsó ülést.

Már sötét volt. Tintakékké olvadt az éjszaka, az autó fénycsóvája sárgára festette a sziklákat. Kanyart kanyar követett, néhol veszélyesen keskennyé szűkült az út, máshol kőtörmelék akadályozta az utazást. Trester arra gondolt, lehetetlen, hogy Wirkung végig bírja az egész utat. Elálmosodik, figyelmetlenné válik, és neki mindegy, hogy hol tűnik el az éjszakában. Azt találta ki, hogy sűrűn megállíttatja az autót, hogy majd, amikor az igazi lehetőség előbukkan, ne legyen feltűnő.

– Álljon meg – kérte azonnal Wirkungot.

– Mi baj?

– Semmi. De erőt vett rajtam a természet.

– Micsoda?

– Mondom. Vizelni kell.

Wirkung megállt. Trester kiszállt, az út melletti bozóthoz lépett, és hátat fordított az autónak. Előtte szakadék sötétlett. A bajor kastély jutott az eszébe… Ez nem jó hely.

Amikor Trester kiszállt, és néhány méterre eltávolodott, Wirkung azonnal hátrafordult.

– Megállok majd egy helyen. Kinéztem egy bunkert. Oda felküldöm magukat, és ott kell megcsinálni. Érti?

– Hogyne… Hogyne…

– A bunkerben van egy kis gödör is. Oda beleteszi, a követ rá. A csekk a zsebében van. Minden iratot vegyen el tőle… Én előremegyek vagy ötszáz métert, és ott majd várom. Rendben?

– Persze.

– Ne sokat teketóriázzon. Felértek, azonnal lőjön. Vagy késsel csinálja?

Oláh nagyot nyelt. Most értette meg, hogy mire gondol Wirkung. Majdnem rosszul lett, hátrahanyatlott az ülésen. Úgy nyögte:

– Késsel…

Nem beszélhettek, mert visszatért Trester.

– Megkönnyebbült?

– Meg…

Indultak tovább. Néhány autó jött velük szembe, lassan haladtak el egymás mellett, nem volt ajánlatos letérni az útról.

Tíz perc múltán Trester újra szólt.

– Álljunk meg!

– Mi van?

– Ami az előbb.

– Was der Teufel!?

Wirkung nem állt meg.

– Nemsokára ahhoz a bunkerhez érünk, amit idejövet megnéztem… Ott majd megállok. Addig bírja ki.

Valóban néhány perc múltán Wirkung lehúzódott az út szélére Az autó szép lassan gurult még néhány métert, aztán megállt.

– Itt vagyunk – jelentette ki Wirkung. – Látja, ott a bunker. Jöjjön, menjünk fel.

– Sötét van – szabadkozott Trester, aki nemcsak érezte, hanem már biztos is volt abban, hogy ez az a hely, ahol véget kellene érni az ő életének. – Nem látok semmit…

– Szépen süt a hold – bizonygatta Wirkung. – Jöjjön csak nyugodtan. A doktor előremegy, majd segít… Na, indulás! – parancsolta ellenkezést nem tűrő hangon. – Ezt muszáj megnéznie!

Valamikor ösvény vezethetett az útról az erődítményhez, de már benőtte a gaz, a lépcsőnek elhelyezett köveket pedig legörgette a eső. Trester elindult, lassan, kimérten. Igyekezett úgy lépegetni, hogy takarja az előtte botorkáló doktort. Arra számított, hogy is nehezebben süti el a fegyverét Wirkung, mert eltalálhatja Oláht. Ez is néhány pillanat nyereség.

– Nem dögölhetek meg itt – mormogta.

A doktor megállt a bunker ajtajában. Nyújtotta a kezét Tresternek.

– Jöjjön már… Az istenit… – Berántotta a gomba alakú erődítmenybe. – Ne féljen! Tőlem ne féljen! És jajduljon!

Trester nagyot kiáltott.

A lőrésen keresztül látták, hogy Wirkung visszaugrik az autóhoz, magára csapja az ajtót, s máris felbúgott a motor, a BMW szaladt tovább, be a hegyek közé.

Amikor az autó eltűnt, a két férfi egymásra meredt. Egyik sem mosolygott. Úgy álltak egymással szemben, mintha most kezdődne az igazi küzdelem. A doktor kihátrált a bunkerből. Szó nélkül lemászott az útra. Leporolta a nadrágját, és elindult vissza, Rijeka felé.

Trester nézte, amíg a hold fénye engedte. Aztán leült egy kőre. Úgy érezte, megfullad. Lihegve kapkodott levegő után.

8

Négy Lada állt meg szorosan egymás mögött az erdei út végén. Az elsőben Halász százados ült a gépkocsivezető mellett. Kezében a rádiótelefont tartotta, suttogva beszélt.

– Innen már látni a szállodát… Kicsit visszahúzódunk, mert esetleg ők is láthatnak bennünket. Vétel.

Az alezredes hangja furcsán, torzán érkezett Halászhoz.

– Tegyék! De hiba volt kiszaladni az erdőből! Tessék eltávolodni egymástól, és ha lehet, elrejtőzni!

A százados hümmögött valamit, a négy autó lassan visszahátrált. Halász kiszállt, várta Pintér Bélát, hogy majd engedélyt kapjon az akció folytatására.

Úgy határoztak, hogy vacsoraidő után, kilenc óra tájban közelítik meg a kastélyt. Adott jelre berohannak, és a bentieket lefegyverezik. Az alezredes nevetve mondta, hogy ennél egyszerűbb tervet maga Napóleon sem találhatott volna ki. De végre kell hajtani.

Egy osztrák felügyelő már délben csatlakozott a magyar elhárítás kis alakulatához. Ő jelölte meg az akció időpontját. Egy éjszakát töltött a Ciceróban, megfigyelte az őrök mozgását, tudta, melyik szobában tartózkodik majd a vezetőjük, és jelentette azt is, hogy a kastélyban maradt társa miként fogja megakadályozni Hustost az intézkedésben.

Halász szeretett volna beszélni Hóddal, javasolta, hogy halasszák el egy nappal az akciót, de Pintér ehhez nem járult hozzá.

– Most a legegyszerűbb – mondta. – Kevesebben vannak a kastélyban. Az is lehet, hogy megakadályozunk egy halálesetet.

Az osztrák felügyelő sürgette a beavatkozást, és hozzátette.

– Egyébként sem volt szerencsém ehhez a Hód úrhoz…

Pintér csak annyit válaszolt:

– Hód egy rejtjeles postai lapon közölt velünk néhány dolgot. De nem várunk rá!

Amíg a kastély felé autóztak, az osztrák felügyelő elmesélte Pintér Bélának a Kalas-féle társaság eddig felderített ügyeit. Huszonkét öregember halt meg az osztrák hotelunkban. Volt közöttük német, angol, amerikai, sőt japán is. Mind végelgyengülésben. Idősek voltak, senki nem gyanakodott. Amíg az egyik lány, akiről kiderült, hogy AIDS-es lett abban a nyilvánosházban, ahová ebből a számára átmeneti hotelből került, a kórházban el nem mondott mindent. Azt is, hogy őt hogyan csábították el az otthonából ápolónőnek a hotelbe, ahol lényegében addig maradtak a lányok, amíg valamelyik „ügynökség” meg nem vette őket, de azt is, hogy vegyszerek lassú adagolásával öreg embereket gyilkolnak meg az úgynevezett szanatóriumban. Mielőtt a rendőrség vizsgálatot kezdett volna, Ausztriából eltűnt egy társaság. Az egyik kiszemelt áldozat a Napimádók szektájába tartozott. A szekta tagjai nagyon összetartanak, és kezdték keresgélni társukat. Azt sikerült megtudni az idős hölgy régi szolgálólányától, hogy a család szanatóriumba küldte Frau Ittnert, valahová Magyarországra… Néhány szektatag meg akarta látogatni, de a család elzárkózott még attól is, hogy a címét elárulja. Az egyik öregasszony ezt elpanaszolta a férjének, aki történetesen rendőr volt. Innen aztán már simán gördült az ügy… Persze, csak a felderítés.

Az osztrák felügyelő ragaszkodott az akció percnyi pontos kezdéséhez. A társára hivatkozott, aki benn van a kastélyban, és ekkor lép majd a vezető szobájába, revolverrel a kezében.

A várakozás ilyenkor nyugtalanná teszi a rendőröket. Látszik az arcukon, a mozgásukon a feszültség. Pintér nem engedte őket kiszállni az autóból. Nehezen tűrték a meleget, csurgott róluk a veríték. A nap már lassan eltűnt az égboltról, mégis nagyon meleg volt. Fülledt, vihar előtti, mozdulatlan hőség. A csendes várakozást az szakította meg, hogy a megfigyelő jelentette, a kastélyból egy autó indult az erdő, a falu felé. Csak a vezető ül benne.

Pintér azonnal intézkedett

– Az első kocsi intse le! Vigyázva, mert fegyver lehet a vezetőnél! Ha nem áll meg a kocsi, ne üldözze, hanem foglaljon pozíciót keresztben az úton, a másik kocsi tartóztassa fel, a harmadik pedig a falu felé vezető útszakaszt zárja le. A második kocsiban ülő Fejér zászlós kap csak tüzelésre engedélyt. Pontosan lőni a kerékre!

Az autó, amely az erdőhöz közeledett, egy piros Golf volt. Amikor megállásra szólították fel, úgy tett, mintha teljesítené az utasítást. Lassított, de amikor a rendőr a kocsihoz akart lépni, gázt adott, és tovább száguldott a falu felé. A Golf vezetője arra számított, hogy a rendőr üldözni fogja, de a visszapillantó tükörből azt látta, hogy a Lada gyors mozdulattal keresztbe áll az úton, és nem követi őt. Mosolyogva állapította meg.

– Bedöglött…

A következő pillanatban lefagyott az arcáról a mosoly. Felfedezte, hogy az út szélén egy újabb autó áll, és a rendőrök nyakában géppisztoly lóg. Fékezett, mert nem tudta eldönteni, mit csináljon. Bal kézzel fogta a kormányt, jobb kezével pedig a bal hóna alá nyúlkált, ahol pisztolytáskája lógott. Mire a revolverét kivette, az autója már túlhaladt a rendőrökön, és ekkor hallotta a lövést. A Golf megperdült, csúszott, csikorgott, kormányozhatatlanná vált. Az útszéli árokba szaladt, az orra belefúródott a puha talajba.

A gépkocsi vezetője nem sérült meg komolyabban. De csak akkor szállt ki, amikor a rendőrök már körülvették a kocsiját. Feltartotta a kezét, pedig erre senki sem utasította.

Az autó hátsó ülésén szállított három üvegláda azonban eltörött. Legalább száz farkatlan egér ugrált ki a nyitott ajtón.

A látvány annyira meglepte a rendőröket, hogy visszahőköltek. A zászlós majdnem rájuk lőtt.

Ezt a pillanatot használta ki a magasra tartott karú férfi, hatalmas ugrásokkal beszaladt az erdőbe.

– Hé! Megállni! Álljon meg, mert lövök!

Fel is hangzott egy riasztó sorozat. Madarak csapata rebbent fel a környező fákról. A menekülő rövid csörtetés után megállt. A hirtelen csendben a sűrű bokrosból ez hallatszott:

– Guten Abend, herr Krois!

– Herr Flesser?

Krois doktor nem viszonozta a jó estét-et. Hagyta, hogy az osztrák felügyelő elvegye a fegyverét, karon fogja, és kivezesse az útra. Azonnal megbilincselték, és Pintér elé vezették.

– Tessék, uram – mutatta be Kroist Flesser –, a főorvos úr. – Még hozzátette: – És az egerei. Sajnos, azok szétszaladtak.

– Örvendek, uram – biccentette meg a fejét Pintér, aki nagyon jól beszélt németül, sőt franciául is. Ha dicsérték érte, azzal hárította el: mit tanulhatna mást egy agglegény… – Ha nem haragszik, az az úr ott – mutatott egy hórihorgas civil ruhás rendőrre – néhány kérdést tesz fel majd önnek… Mert belátja ugye, hogy kénytelenek vagyunk őrizetbe venni?

Krois nem válaszolt, mintha nem hallotta volna Pintér szavait.

Flesser csak ennyit mondott:

– Mínusz egy.

Pintér elvette Krois pisztolyát Flessertől, a csövénél fogva továbbadta az egyik technikusnak.

– Az autót vizsgálják át! De vigyázat! Pontosan kezdünk! – Ezt Halásznak mondta, aki közben az első autótól visszagyalogolt, hogy megnézze a foglyot.

– Értettem – mondta a százados. – Ki ez?

Flesser válaszolt:

– Az orvos… Ő a kés a gyilkossághoz…

Krois a közelben állt, az árokban. Hallotta a kérdést és a választ is. Az összebilincselt kezét lassan a szájához emelte. Mintha kezet akart volna csókolni saját magának. De a következő pillanatban összeesett. Néhányat rándult, és mozdulatlanná meredt a földön.

– Mi van?! – ugrott hozzá a kihallgató tiszt. – Hé! – Letérdelt, és rángatni kezdte a vállát. Aztán lassan felemelkedett. – Meghalt.

Flesser felemelte Krois kezét. Az orvos ujján lévő gyűrűből hiányzott a kő.

– Megmérgezte magát…

Pintér alezredes nagyot sóhajtott. – Nem ügyeltünk erre a szerencsétlenre…

Flesser nem volt ennyire érzelgős.

– A pácienseket hetekig kínozta… ő meg egy pillanat alatt…? Gyáva fráter…

Kilenc óráig még mindig volt elegendő idő. Pintér újra rendezte az autókat, ő is beült a sajátjába. Aztán kiszállt, és nyugtalanul járkálni kezdett. Később magához rendelte Halászt.

– Az a kérdés – kezdte minden bevezető nélkül –, hogy ez az orvos miért indult el a kastélyból? Mitől ijedt meg? Mert az egyértelmű, hogy menekült. A legféltettebb kincseit, az egereket hozta magával… És az útlevelét… Ki figyelmeztette?

– És ha csak a faluba akart menni?

– Akkor megáll az első autónál… Nem követett el szabálytalanságot. Miért ne állt volna meg?

– Ez igaz… Bár…

– Nincsen bár… A kastélyban tudják, hogy jövünk… És várni fognak. És abban is biztos vagyok, hogy nem fegyverrel. Udvariasan megmutatnak mindent. Csak akkor kerülnek elő majd a fegyveresek, akikről a kolléga úr beszélt, amikor intézkedni akarunk.

– Lehetséges. De ezek nem olyan nagyon szelíd fiúk…

– Az is lehet. Mégis változtatok a terven. Ahhoz igazítjuk, amit most mondtam.

Pintér alezredes nem várta meg a kilenc órát.

– Egyébként is nagy hiba – dünnyögte –, hogy több mint egy órával hamarabb érkeztünk ide…

Pintér és három kísérője előrehajtottak a Cicero kapujáig. Mivel senki nem jelentkezett, hogy beengedje őket, dudáltak. Talán tízszer is. Nagy sokára megjelent egy férfi. Hatalmas fekete kalap volt a fején, nem lehetett látni sem a szemét, sem az arcát.

– Kit keresnek?

– A rendőrség!

– Valami baj van?

– Nyissa ki a kaput.

Az autó a főbejárat elé gurult. Egy magas, sebhelyes nő állt ott, fehér köpenyben. Emília.

– Jó estét – köszönt Pintér. – A rendőrségtől jöttünk, a tulajdonost keressük.

Emília mosolyogva fogadta a köszönést.

– Jó estét. A tulajdonos nincsen itthon. Nyaral…

– Bemehetünk?

– Tessék… Csak csendet kérnénk szépen, mert már sokan lefeküdtek.

– Ilyen korán?

– Többnyire öregek…

– Persze… Nem haragszik meg, ha megkérdezem, ön kicsoda?

Emília megállt

– Én… Én vagyok itt a… Az, aki a kórházban a főnővér…

– Köszönöm… – bólogatott Pintér. – Esetleg a nevét is megtudhatnánk?

– Foglaljanak helyet – mutatott a pamlagra az asszony. – Megkínálhatom önöket valamivel? És mivel szolgálhatunk, egyébként…

Pintér mosolygott.

– Asszonyom, csak a nevét kérdeztem…

– Oláhné vagyok…

Az alezredes körbesétált a hallban.

– Szép, nagyon szép… Öröm lehet itt lakni… És tulajdonképpen mivel foglalkoznak?

Emília az emeleti lépcsőhöz húzódott.

– Ez fitness hotel… Vagyis… Egészségápoló…

– Egy vendéget sem látok.

– Itt vidéken a tyúkokkal fekszenek az emberek…

Pintér látta, hogy a bejárati ajtó, amit nyitva hagytak, lassan becsukódik. Mintha automata vezérelte volna. Hallotta azt is, hogy a kulcs elfordul a zárban. S az emeleten is megreccsent valami. Talán a parketta. Egy lépés alatt.

– Tehát a tulajdonos nyaral… – folytatta az alezredes. – És a szállodavezető? Vagy ön az?

– Nem… De ő sincsen itthon.

– És az orvos?

– Ő sem.

Emília érezte, hogy sok ez a felsorolás, magyarázni kezdte.

Nem mindenki lakik a szállodában… Most már csak ügyelet van…

– Meleg van itt. Nem nyitnak ablakot?

– Nem! – csattant egy férfihang a lépcső tetejéről.

Hustos állt ott. Fél karjával Flessernét ölelte magához, a másik kezében revolver volt.

Pintér zsebre dugott kézzel állt. A kísérői sem nyúltak a fegyverükhöz.

– A helyzet a következő – mondta ideges krákogással Hustos. – Ez az asszony – mutatott Emíliára – összeszedi a pisztolyokat, aztán az urak besétálnak abba a szobába, nem csinálnak semmi galibát… Ha valaki olyat tesz, ami nem kedvemre való, ezt a nőt agyonlövöm. Ez az asszony, ha nem tudnák, a kollégájuk…

Annak a szobának az ajtaja, amelyre Hustos mutatott, lassan kinyílt. Egy férfi állt a küszöbön, kezében géppisztoly, arcán kendő.

– Tehát? Lehetőleg ne mozduljanak – folytatta Hustos. – És nem lesz bántódásuk… Reggelre kiszabadulnak! Ezt ígérem… Lia, indulj!

Emíliához legközelebb Pintér állt. Hozzá lépett, de nem tudta, hol keresse a fegyvert. Ezt észrevette Hustos.

– Uraim! Egyébként szíveskedjenek az ajtóhoz fáradni, ott majd… És semmi meggondolatlanság.

– És ön meggondolta? – kérdezte Pintér.

– Én igen… – felelte most már magabiztosan Hustos. – Rendszerint tudom, hogy mit csinálok… Úgy látom, ön a parancsnok. Szíveskedjék akkor az ajtóhoz fáradni…

Ebben a pillanatban elaludt a villany.

S valaki nagyot ordított.

És lőttek is. Hullott a vakolat, felborult az asztal, üveg csörömpölt, lépések dobbanása hallatszott. Az udvaron, a parkban is futott valaki, ott is lövöldöztek. A szobákban a vendégek hangosan jajveszékeltek.

Később Pintér hangját lehetett hallani.

– Halász! Kapcsoljátok vissza az áramot!

Egy perc sem telt el, újra világosság árasztotta el a társalkodót.

Hustos összegörnyedve ült a lépcsőn, kezét a fakorláthoz bilincselték. A géppisztolyosról leszakadt az álarc, egy rendőr csavarta hátra a kezét. Emília eltűnt Flesserné a vállát tapogatta. S a tenyerén nézte a vérfoltot. Nem sokkal később néhány férfit tereltek be a rendőrök, a fegyvereiket utánuk hozta egy őrmester.

– Készen vagyunk? – kérdezte Pintér.

Halász széttárta a karját.

– Ezt Flesser úr tudná megmondani.

Flesser azonban nem volt a szobában.

– Hol a kolléga? – kérdezte Pintér.

Nem tudta senki.

– Csak nem történt valami baja?

A kérdésre maga Flesser adta meg a választ. Emíliát hozta a parkból.

– Már a kapunál járt – magyarázta. – Úgy kúszik a hölgy, mintha a katonaságnál képezték volna ki…

Emília sírt. Hustosra mutogatott, hogy ő az oka mindennek. Hustos nem figyelt rá. Még mindig nagy fájdalmat érzett a combtövében, ahová Flesserné, amikor elaludt a villany, a térdével teljes erővel belerúgott.

Pintér gyorsan intézkedett. A férfiakat elvezették, Hustost különválasztották, betuszkolták az egyik autóba, amely el is szaladt vele.

– Kérem, asszonyom – fordult az alezredes Emíliához –, szedje össze magát, ne sírjon! Legyen a segítségünkre! Ezzel az úrral – mutatott Halászra – látogassák végig a szobákat, és nyugtassák meg a vendégeket. Vállalja?

– Én?

– Igen. Ki más?

– És akkor nem lőnek le? – kérdezte szipogva.

– Nem – nevetett Pintér. – Nem lőjük le… De ne próbáljon megszökni, mert akkor a százados úr… Tetszik érteni?

– Igen.

– Más ápoló nincsen?

Emília a fejét rázta.

– Most várjuk őket… – Ijedten hallgatott el. Később csak annyit mondott: – Szent isten!

Az alezredes úgy tett, mintha nem hallotta volna az asszony megjegyzését.

– Tessék meglötykölni az arcát, ne lássák, hogy sírt… A százados úr majd beszélget a vendégekkel… Mindent megmagyaráz…

Halász tanácstalanul nézett a főnökére.

– Magyarázni?

– Persze. Tessék indulni, nincsen sok időnk…

Flesserné sebe súlyosnak mutatkozott. Nem akart elállni a vérzés. Flesser Edithnek szólította a nőt, és az osztrák nyomozótiszt sem Otto volt már. Eugén. És természetesen nem voltak házasok.

Edith néhány szóval elmondta, hogy amikor a rendőrök megérkeztek, ő még a szobájában volt. Oda rontott be Hustos, aki távcsövén figyelte az erdei utat, és felismerte Flessert. És csalinak küldte ki az orvost is, s arra gondolt, hogy ezzel egérutat nyerhetnek, de nagyon meglepte, hogy a rendőrkocsi egykettőre a kastélynál termett…

– Hustos okos ember – jegyezte meg az osztrák nyomozónő. – Azonnal kitalálta, mit lehet tenni, mi az, ami kis esélyt ad neki…

A harc azonban valójában elmaradt. Panaszkodott is az egyik zászlós, hogy alig találtak meg a kapcsolót, már arra gondoltak, hogy szétlövik a vezetéket, hogy a megbeszélt jelre azonnal sötétség legyen.

Az öregasszonyok nagyon nehezen nyugodtak meg. Néhányan az orvost követeltek, gyógyszert, mert „ami itt folyik, azt nem lehet kibírni”. Emília igyekezett a kedvükre tenni, Halász azonban semmilyen gyógyszert nem engedett beadni nekik.

– Azt már nem, asszonyom!

Emília pontosan tudta, hogy miért a tilalom. Csendesen jegyezte meg:

– Ezektől nem lesz semmi bajuk…

– Honnan tudja azt maga?

– Ápolónő voltam… Ezt adtuk a betegeknek a kórházban is…

A harmadik szobából jöttek ki, amikor Halász megfogta Emília karját, s megkérdezte:

– Hol van a férje?

Az asszony nagyot nyelt ijedtében, köhögnie kellett.

– Nem tudom… Elment… Ma egész nap nem találtuk…

– Hová mehetett?

– Én, vagyis mi itt azt hittük, hogy önökhöz, a rendőrségre… Ezért kicsit számítottunk is arra, hogy jönnek…

Halász kinyitotta az újabb szoba ajtaját Emília előtt. Az asszony várta, hogy mond valamit Oláhról Halász, de ezzel a beszélgetés befejeződött.

Pintér alezredes bevitette a garázsba az autókat, tíz óra tájban már minden olyannak látszott a kastély körül, mint máskor. Edithet a rendőrorvos kezelésbe vette, hatalmas kötés fehérlett a vállán.

– Kórházba kell vinnem – mondta. – De ezt az éjszakát itt töltheti…

Éjfél körül üzenetet kapott az alezredes a határátkelőhely parancsnokságától. Csak ennyit: „A busz elindult.” Később még egy távmondat érkezett. „A BMW-n csak egy ember utazott. Kihallgatható.”

Pintér magához intette Halászt.

– Menj el érte… Pesten majd találkozunk.

– Melyik lehet az az egy? – kérdezte a százados.

– Majd meglátod… Az osztrák kolléga szerint csak Wirkung lehet… A másikat azóta talán már elnyelte a tenger.

Az alezredes úgy tervezte, hogy megvárják a buszt. Azt már tudták, hogy lányokat hoz. Jobb, ha szépen besétálnak a kastélyba. Így is történt volna, de hajnaltájt, amikor a busz megjelent az erdő szélén, fényszóróval jeleket küldött a szálloda felé. Többször is megismételte a villogást.

Pintér bosszúsan csapott a levegőbe.

– Ha nem válaszolunk, elmennek!

A toronyszobában találtak egy kis reflektort. Az alezredes parancsára bekapcsolták, néhányat villogtak a busz felé. Várták az eredményt.

A busz kikapcsolta a fényeit, és nem mozdult.

– Ezt eltoltuk…

Az osztrák felügyelő azt javasolta, a hátsó bejáraton menjenek a rendőrök, az erdőnyúlványon közelítsék meg a buszt. Ne engedjék, hogy elmenjen.

Pintér azonban nemet intett.

– Az a busz ide fog jönni – mondta határozottan. – Én biztos vagyok abban, hogy idejön…

Valóban így is történt. Kis idő múltán a busz elindult lassan, szinte lépésben.

A kaput kitárták, egy civil ruhás rendőr elbújt a bejáratnál egy nagy bokor mögé. A garázs környékén is rendőrök várakoztak, az épület tetején is. Pintér a kastélyban maradt. A földszinti társalgóból figyelte, hogyan kanyarodik be a busz a szálloda parkjába, onnan a garázs elé.

Amikor a busz megállt, a sofőr, Peppas, kinyitotta az ajtót. Elsőnek a Schwester szállt ki. Amikor földet ért a lába, jólesően nyújtózkodott. De mire leeresztette a kezét, már bilincs kattant rajta, egy rendőr állt a busz ajtajában, revolverét a görögre tartotta.

– Kiszállni! És tartsd fel a kezedet!

Peppas felemelte a kezét, és indult az ajtó felé. Mielőtt lelépett volna, hátraszólt az utolsó sorban meghúzódó Bodnénak.

– Látod, mondtam, hogy ne gyere vissza…

A rendőr felnyúlt a görögért, és az ő csuklójára is bilincs került.

A lányok rémülten nézték a jelenetet. A rendőr nekik is intett, hogy szálljanak ki. Sírva, hüppögve hagyták el a buszt.

– Ezek még gyerekek – nézte őket a rendőrtiszt. – Mi a fenét akartak veletek?!

Amikor már minden gyerek leszállt, Bodné csak akkor kezdett készülődni. Lassan ment a két sor ülés között előre. Amikor azonban a vezetőüléshez ért, hirtelen bezárta az ajtót, lehuppant az ülésre, bekapcsolta a motort, és már indult is. Nagy kanyarral vágtatott a park füves részén át, a kapu felé. A rendőröknek arra sem volt idejük, hogy felemeljék a fegyverüket, a kis busz már fel is borult. Hatalmas csattanással akadt meg a svéd által ásatott árokban. Átbukfencezett rajta, kicsit fel is emelkedett, úgy esett vissza a tetejére. A kerekek az égnek meredve forogtak. Mire kihúzták a roncs alól Bodnét, már halott volt. Törött gerinccel feküdt a busz padlóján.

Pintér ordított dühében. Ilyennek még sohasem látták. A göröghöz ugrott.

– Hogy merted bennehagyni a kulcsot?!

Peppas lehajtotta a fejét, és halkan, könnyes szemmel mondta:

– Akartam hagyni neki egy lehetőséget, Béla bátyám.

– Nem vagyok a Béla bátyád! Érted?!

– Igen. Értem. Lövess főbe, ha akarsz, de ezzel tartoztam szegénynek.

Pintér bosszúsan csapott a levegőbe. Nagyot fújt, aztán intett egyik rendőrnek, vegyék le Peppas kezéről a bilincset.